VP MAGAZIN

nr 19

Foileton

virtual-project.eu

VP Magazin

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 19 - August 2015

ProArte
Lucian Grigorescu
1894-1965

Raymond L. WEIL
Primul contact
Episodul III

Miloş DUMBRACI
LUIZIENII
Episodul 3

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolul 9

ARIPI
Stephen COONTS
Cea de a
șaptesprezecea zi
Episodul 2

Keith DOUGLASS
Numărătoare
inversă
Episodul II

Keith DOUGLASS
Atac direct
Episodul IX

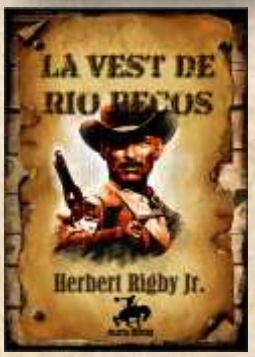

Herbert Rigby Jr.
La vest de Rio Pecos
Episodul I

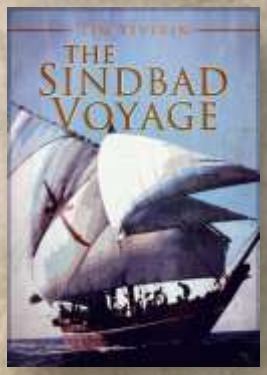

Tim SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 4

BD
Team RAFALE
Fonduri de Război
Ep5

VP Magazin

LUCIAN GRIGORESCU (n. 1 februarie **1894**, Medgidia - d. 28 octombrie **1965**, București) a fost un pictor român postimpresionist.

Studiază pictura cu G.D. Mirea și Gabriel Popescu între 1912 și 1915 la Academia de Belle Arte din București. După întreruperea cauzată de război, reia studiile în anii 1918-1920. Își continuă formația artistică la Roma (1921-1923) și Paris (1924), unde frecventează atelierele de la "Grande Chaumière" și "Académie Ranson", în atelierul lui Roger Bissière. Pe un drum urmat adesea de artiști, începând cu repezentanții impresionismului, călătorește spre sudul Franței, lucrând, între 1927-1939 la Cassis, fascinat de lumina intensă, de culorile proaspete ale regiunii.

Participă la saloanele oficiale din România, la expoziții organizate de "Tinerimea Artistică", "Grupul nostru", "Arta" etc. Pictorul, pe care criticul N. Argintescu-Amza îl considera, în monografia ce i-a consacrat-o, "unul dintre cei mai interesanți, mai complexi și mai personali postimpresioniști în cadre mondiale", rămâne credincios elanurilor sale din tinerețe, dăruindu-se cu o nedisimulată plăcere lucrului în "plain-air" (Peisaj la Martigne, Mogoșoaia).

Lucian Grigorescu a fost înainte de toate un pictor al naturii, dar aici trebuie adăugată și natura umană. Cele mai multe portrete aparțin perioadei târzii a artistului, totuși și în tinerețe a realizat unele portrete semnificative. Printre acestea este de menționat "Arlechinul", aflat în muzeul Zambaccian. Din tablou se degajează o tristețe care nu este atenuată de îmbrăcămintea colorată a personajului, o lumină de pastel acoperă întreaga imagine, a cărei valoare cromatică este depășită de semnificația umană vibrantă.

Trăind cu patetism miracolul inepuizabil al unei naturi exuberante, scăldată de soare, artistul dezvoltă, departe de experiențele de ultimă oră ale Parisului sau altor centre europene, idealurile devenite clasice ale impresionismului. Pe această direcție, resimte și ecouri din creația lui Paul Cézanne, deschizător de noi orizonturi pentru arta secolului al XX-lea. Realitatea este respectată, transfigurată însă de o puternică sensibilitate personală.

În 1948, Lucian Grigorescu a fost ale membru corespondent al Academiei Române.

Prin Decretul nr. 514 din 18 august 1964 al Consiliului de Stat al Republicii Populare Române, pictorului Lucian Grigorescu i s-a acordat titlul de Artist al Poporului din Republica Populară Română „pentru merite deosebite în activitatea desfășurată în domeniul teatrului, muzicii, artelor plastice și cinematografiei”.

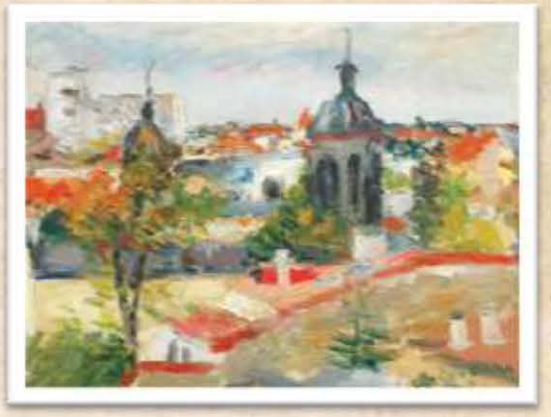

Miloš Dumbraci
LUZIENII

STEAMPUNK

MILOŞ DUMBRACI

LUIZIENII

Capitolul 3.

Fugarii

Marcel Midi aştepta nerăbdător în anticamera întunecoasă, frământând în mâini o bucată de hârtie. După cum vedea, nobilul Jacques du Paoulesse nu era unul dintre cei mai bogaţi luizieni; vila sa era micuţă şi lipsită de lux, deşi confortabilă, iar candelabrele şi lampadarele erau puţine şi simple, consumând un număr redus din preţioasele lumânări din seu de balenă.

După cum vedea, aristocratul nu era nici foarte punctual. Valetul care îl primise zisese că-l poate aştepta până apare pe la orele 11 noaptea, dar era deja trecut de miezul nopţii şi stăpânul casei nu apăruse încă. Iar inchizitorul era grăbit.

Şoptitorii regelui, conduşi de Majeres, aveau spioni implantaţi prin toate locurile importante; la rândul său, şi Inchiziţia guverna peste o largă reţea de turnători; inevitabil, unii dintre agenţii regali erau cumpăraţi şi de Inchiziţie, precum şi invers, aşa că cele două organizaţii se urmăreau reciproc, suspicioase şi geloase. Dintre aceştia însă, exista şi o categorie mult mai ascunsă şi rară: spionii Urmăritorilor Căii, fideli sectei dincolo de orice.

Un astfel de personaj, gardian de încredere al lui Majeres, dar de fapt iscoadă a Inchiziţiei, mască sub care era în secret ”ureche” a Căii, îl

avertizase pe Midi de o discuție ce avusese loc în această seară, iar călugărul decisese că situația putea fi rezolvată doar cu ajutorul lui Jacques. Care însă punea totul în pericol acum, hălăduind cine știe prin ce taverne sau bordeluri...

În sfârșit, după încă o jumătate de oră, se auzi ușa de la intrare, apoi șoaptele slujitorului, întrerupte de răstelile nervoase ale lui Paoulesse. Acesta intră vijelios pe ușă, se uită urât la Marcel cu ochii înroșiți de vin și hârâi răgușit, disprețuitor:

— Nu am nimic de discutat cu Inchiziția, vă rog să ieșiți!

— Ei, cu Inchiziția poate că nu, dar cu asta eu știu că da, răspunse calm monahul și îi întinse peticul de hârtie.

Nedumerit, nobilul îl luă și se uită la el. Era un simplu pliant ce vestea noile numere de la circ, dresuri de animale modificate, acrobații cu procesați, clovni lobotomizați și alte asemenea. Îl întoarse pe dos și se albi la față: într-un colț, aproape ilizibil, simbolul triunghiurilor întrepătrunse. Ridică ochii și îngăimă:

— Dumneavoastră? Un Pește?

— Da, Rezistența este ascunsă în cele mai neașteptate locuri, zâmbi Midi. Acum am atenția dumneavoastră?

— Da, desigur!

— Am înțeles că sunteți în relații amicale cu un ofițer de muschetari pe nume Marville?

— Păi da, de o vreme e foarte amabil cu mine. Eu sunt de curând venit în capitală, iar el m-a dus peste tot, mi-a arătat locuri, hm, interesante, m-a împrumutat cu bani... ca să nu mai spun că...

Îngrijorat, se uită în jur, dar erau încă singuri, servitorul nu se întorsese.

—... că este și el Pește. Da, stimate, asta nu e un secret pentru mine. Ceea ce însă este o taină, dar pentru dumneata, nu și pentru noi, e faptul că NU e Pește.

— Adică? făcu Jacques ochii mari, confuz. Nu înțeleg, poate am băut prea mult.

— Da, știu, cu el și alți tineri zurbagii. Adică este de fapt un spion trimis de Majeres în rândul vostru, în realitate chiar e fidel regelui, nicidecum vreun rebel. Nici nu are de ales, este îngropat în datorii și secrete șantajabile. Nici prietenia sa nu vă este sinceră, credeți-mă, dar azi ne poate fi utilă.

— Cum așa?

— Uitați cum: la el s-au refugiat azi-noapte niște fugari, prieteni ai Rezistenței. Marville nu a pierdut vremea și l-a anunțat pe Marele Șoptitor. Ca să îi salte fără să îi strice lui masca de conspirator, au stabilit un plan. Peste 4 ore, spre 5 dimineața, când e orașul mai adormit, vila lui Marville va

fi prădată de hoți. El va fi, bineînțeles, prin vreun birt, în văzul tuturor, ca să nu dea de bănuit. Tâlharii sunt, după cum cred că v-ați prins, șoptitori deghizați. În timpul spargerii, vor da ”întâmplător” peste ascunși și-i vor lua cu ei, cică pentru a nu lăsa martori. Și puf! magie, s-au ales cu prada, pentru toată lumea pare doar o spargere, iar ofițerul e în afara oricărei suspiciuni. Numai că aici interveniți dumneavoastră, stimate domn du Paoulesse.

— Desigur, orice pentru niște Pești!

— Ah, idealism! Dar o să vă prindă bine. Adunați câțiva prieteni buni cu sabia și pistolul, bateți câteva crâșme și, la 5 dimineața, o să vă vină ideea năstrușnică de bețiv să mergeți să vă luați și prietenul la o nouă tură de distracție. Întâmplător, o să dați peste niște hoți, o să înhățați 3 dintre ei, nu vă va fi greu să-i recunoașteți pe cei îmbrăcați diferit, care o să vă scape totuși pe străduțele din jur. Ce aventuri! rânji inchizitorul.

— Păi și ei ce o să facă? Nu o să fie urmăriți?

— A, doar nu credeți că o să-i lăsăm pe drumuri. Nu, dați-le pliantul acela; circul este campat nu departe de vila lui Marville și acolo îi va aștepta cineva care să îi ascundă. De acolo îi ajut eu să fugă, fiți fără grijă.

Zis și făcut. La 5 dimineața, un grup de bărbați îmbrăcați în negru se strecurară pe ușa din spate în vila muschetarului, ”uitată” deschisă chiar de proprietar. Câteva minute mai târziu, pe ușa din față un alt pâlc de tineri trecu vijelios peste valetul nedumerit ce le deschisese ușa și se năpusti gălăgios pe holuri. După o scurtă încăierare asurzitoare, cu bubuituri de pistol și zbârnâituri de vibro-săbii, câștigată de invadatorii de pe ușa din față datorită avantajului surprizei, a cantității mult mai mari de arme și a optimizărilor nobiliare de care adversarii nu beneficiau, aceștia se împrăștiară pe străduțe, râzând și strigând surescitați, indiferenți la răni și vânătăi, mai numeroși cu trei.

Și după numai o jumătate de ceas, Jacques își sorbea cafeaua fierbinte în propria cameră de zi, zâmbind pe sub mustăți, pe jumătate satisfăcut, pe jumătate curios. Satisfăcut era pentru că păcălise păcălitorul păcălitorului: Majeres plănuise să-i înșele pe Pești, apoi Midi pe Majeres, iar Paoulesse, convins că inchizitorul are scopuri ascunse cu fugarii, nu îi trimisese la circ, ci în catacombele canalizării.

Și curios pentru că în clipa despărțirii, unul dintre ei, un lupgarup, deci evident luizian, îi înmânase o amuletă pe un lănțuc, rugându-l să i-o ducă ducesei de Chateau-Pes, pentru că îi aparținuse soțului acesteia, ducele mutilat de suveran. Se uită fugar la medalion, ce reprezenta un zar pătrat, și îl băgă în buzunar, încântat. De mult voia să o cunoască pe Rachelle, care îl impresionase în rarele ocazii în care o văzuse de la distanță, și acum avea în sfârșit un motiv să o abordeze.

Una peste alta, fusese o noapte interesantă.

***

Ducesa, întinsă gânditoare pe canapea, studia concentrată medalionul în formă de zar. I-l adusese un tânăr aristocrat din regiunile răsăritene, de la marginea stepei nesfârșite, pe care nu îl mai remarcase niciodată, deși se pare că se mai intersectaseră de câteva ori.

Invers însă, era evident că Jacques o remarcase, căci fusese stingher, vorbind exagerat de mult și tare și pășind nervos prin încăpere în loc să stea pe scaunul oferit. Clar, era un admirator pasionat, dar Rachelle era complet dezinteresată de bărbați în general la cest moment și, oricum, de tineri necopți. Ce-i drept că aveau cam aceeași vârstă, dar frumoasa nobilă se învățase cu soțul ei mult mai în vârstă și cu anturajul matur al acestuia.

Din ce reușise vizitatorul să-i explice, talismanul norocos îi aparținuse ducelui, care i-l dăduse unui lupgarup ce acum se ascundea de dușmani misterioși. Din descriere bănuia că era vicontele de Tudre, un luizian cu care într-adevăr Chateau-Pes obișnuia să se întâlnească des în ultimele luni înainte de arestare și cu care șușotea secretos, refuzând să divulge subiectul chiar și față de consoartă. Totuși, problema era că bărbatul ei nu numai că nu purtase vreodată amulete, dar nici nu credea în asemenea obiecte aducătoare de noroc. Și atunci ce era cu acest zar?

Într-o inspirație de moment, se îndreptă spre caseta de bijuterii de pe șemineu. Îi luă cheița și încercă să descopere vreun orificiu la medalion. Nimic, nici un noroc. Dezamăgită, puse cheița pe raft și apoi lăsă obiectul în cutia metalică. Spre surpriza ei, în acel moment, cu un șuierat aproape neauzit, fețele zarului se desprinseră, atrase de casetă, și se lipiră de pereții acesteia, iar în mijloc rămase, plutind pur și simplu în aer, un cub negru simplu, fără vreo protuberanță sau simbol. Încercă să-l ia, însă părea lipit în aer de o forță atotputernică. Nedumerită, hotărî să îl lase deocamdată înăuntru, așa că închise cutia și o încuie. În momentul în care introduse cheia, auzi din nou șuieratul, așa că deschise repede capacul: zarul se recompusese, iar acum se lăsă luat în mână.

Nu apucă să îl studieze, căci din vestibul se auzi hărmălaie de voci, apoi un țipăt de durere. Își puse talismanul în tivul mânecii și se grăbi să vadă ce se întâmplă. În ușa larg deschisă se înfipseseră doi bărbați în civil, iar pe podea îngenunchease slujitoarea, plângând cu o mână pe obrazul pălmuit.

— Dar cum vă permiteți? exclamă Rachelle furioasă. Știți cine sunt?

— Ei, da, tocmai că știm, domniță. Așa că gura și să mergem, spuse plat unul dintre ei, nepăsător, și o înhăță de braț. În numele Inchiziției, ducesă de Chateau-Pes, sunteți arestată! Haidem!

— Dar stați, să-mi iau acte, bani, măcar o manta pe mine.

Inchizitorul râse scurt:

— Unde mergem nu o să aveți nevoie de bani sau acte, cât despre manta, o să vă asigurăm noi una drăguță. Ha, ha!

Fără să o mai asculte, o smuci cu forță și ieșiră toți trei. În fața scărilor aștepta o caretă mecanică micuță, fără însemne, cu motorul duduind. Spre nedumerirea agenților, calea spre vehicul le era blocată de Jacques, cu spada scoasă.

Acesta se văluri brusc într-o vâltoare de mișcare greu de urmărit cu ochiul, definită doar de bâzâitul vibro-sabiei. Apoi tânărul reapăru parcă miraculos în spatele lui, cu vârful floretei pe gâtul unuia dintre bărbați, și întrebă suav:

— Ce ziceți, vă descurcați cu un rapidan? Sau preferați să-i explicați lui Midi că nu ați găsit-o acasă pe respectabila văduvă?

Cei doi înghițiră în sec și, fără o vorbă, ridicară mâinile, eliberând-o pe ducesă. Du Paoulesse o luă delicat de cot și o trase spre calul ce-l aștepta dincolo de caretă, o ajută să urce în șea, apoi, cu ochii încă la agenți, sări și el în scări și porniră la galop spre oraș.

Câteva ore mai târziu, deghizați în cuplu de burghezi, cei doi priveau valurile fluviului, aplecați pe marginea vaporului cu zbaturi ce se îndepărta de capitală, spre sud.

— Cum de ați apărut la mine la ușă atunci? întrebă ducesa.

— Ha, râse Jacques, păi e simplu. Îl bănuiesc pe Midi de multe, dar nu de neatenție. Eram convins că m-au urmărit când am venit să vă aduc medalionul și mi-era clar că îl vor și ei, nu sunt prost, el e motivul pentru care au vrut să-i fure pe cei trei de sub nasul lui Majeres.

— Cei trei?

— Nu contează, e altă poveste asta. Important e că bănuiam că după mine la dumneavoastră vor apărea ei și probabil nu foarte amabili, din moment ce deja fuseseră păcăliți o dată. Așa că am pregătit un tertip: în trăsura mea a fost ascuns un prieten îmbrăcat la fel ca mine. Eu am intrat în ea, apoi m-am strecurat prin trapa de bagaje de dedesubt, după care m-am târât în tufele lângă care era oprită. Prietenul, cu pălăria trasă pe ochi, a ieșit apoi pe geam și a țipat la birjar, aparent nervos, după care au plecat spre vila mea. Iar eu am rămas ascuns și, după cum ați văzut, bine am făcut!

Încântat de sine, tânărul radia de mândrie, dar Rachelle, deși bucuroasă de salvare, nu era genul care să îi cadă în brațe plină de

recunoștință. Oricum, nici ea nu era încrezătoare în nimeni, așa că, după câteva clipe de tăcere, zise:

— Bine că l-am ascuns undeva în casă unde nu cred că-l vor găsi. În schimb, nu ne vor găsi pe noi? Mai ales că probabil ne caută și Majeres, nu doar Inchiziția!

— Ba da, mai devreme sau mai târziu. Așa că va trebui să-i păcălim cât putem. La noapte o ștergem de pe vas. Vom fi în dreptul unui sătuc, Bas-Forret, și acolo ne așteaptă niște...camarazi, să zicem, cu o barcă.

— Camarazi?

— Nu are importanță, niște oameni care nu sunt de acord nici cu regele, nici cu inchizitorii. În pădure este o tabără de tăietori de lemne, care stau acolo cu familiile. O să fiți Michelle Dugnac, soția unui muncitor nou venit, Andre. Rămâneți ascunsă acolo până vă trimit eu vorbă.

— Și dumneavoastră?

— Dumneavoastră, râse amar Jacques. Aș fi preferat tu, dar cum dorești. Eu o să mă alătur unei caravane ce coboară spre Fort Blanchard, la marginea Valeniilor, și de acolo o să încerc să ajung la braconierii britanici, ca să aranjez cu ei o călătorie clandestină spre Londra. După ce aranjez și dacă nu-mi las pielea pe acolo, o să te chem ca să plecăm împreună.

— Cu ce bani?

— Păi am la mine destul cât să ajungem în capitala Tronului de Plastic. Acolo mai vedem, vom găsi soluții.

— ... vom găsi soluții... Nu-mi place să mă arunc așa cu capul înainte în necunoscut, dar ce altă soluție am acum? Facem cum ați plănuit, domnule du Paoulesse.

Discuția le fu întreruptă de vâjâitul unui corst-montgolfier ce trecu oblic peste ei, grăbindu-se spre vest. Altul se observa în depărtare, plutind dinspre capitală spre est. Oare erau curse obișnuite? Sau căutau niște fugari? Îngrijorarea le umplu mintea și se afundară într-o tăcere grea, apăsătoare. Atenți la dirijabile, nu sesizară că, dintre lăzile îngrămădite la pupa, erau priviți.

***

Călare pe un hipem de deșert, Jacques înainta cu greu pe nisip către ieșirea din defileul muntos. Aici, în Valenii, caii erau o alegere proastă, pentru că suportau greu căldura doborâtoare și lipsa de apă. Nici hipemii nu erau o alegere grozavă, și ei foloseau apă în motoare și nu aveau nevoie de nutreț, dar consumau cărbune, de asemenea de negăsit. Avantajul era că apa o cărau în interiorul lor, iar cărbunele se putea depozita în puncte strategice, unde rezista fără probleme, în timp ce furajele se uscau sau erau mâncate de animale.

Hipemii de deșert, pe lângă rezervoarele mai mari de apă și motoarele mai mici, ce ofereau mult mai puțin timp de galop, dar și un consum redus, erau dotați cu tălpici speciale pentru nisip și acoperiți cu material termo-izolant.

Du Paoulesse era singur, o idee deosebit de riscantă în pustiul valenian infestat cu fiare care de care mai feroce, tâlhari, rebuturi de procesare, infractori transformați ca pedeapsă, dezertori, exilați, fugari ca el și contrabandiști și braconieri. Dar, știindu-se căutat și de Inchiziție și de Șoptitorii Regelui, nu își permitea să rişte și viața altor clandestini din mișcarea de rezistență. Așa că își lăsase însoțitorii în ultima oază, cu instrucțiuni ca, în cazul în care nu se întorcea, să plece grabnic înapoi spre tabăra de forestieri.

Luizianul își conducea hipemul cu mare atenție, căutând să ghicească dacă sub nisip era ascuns vreun yog-sirt, căpușe uriașe ce se îngropau fără urmă în nisip pentru a se năpusti asupra victimelor neștiutoare și a le înhăța strâns înainte de a sorbi tot sângele, lent și dureros, zile în șir. Pentru el, ca rapidan, pericolul nu era așa mare, putea să scape atacului prin mișcarea în super-viteză. Nu putea însă risca pierderea calului mecanic, căci asta ar fi însemnat să piară de sete cu mult înainte de a ajunge pe jos la vreo așezare umană.

Brusc, se opri. Din fața sa, în capătul îndepărtat al canionului, auzi două împușcături. Apoi, după scurt timp, încă una. Alert, își scoase sabia, verifică încărcătura de pulbere a pistoalelor de la brâu și sări din șa. Intră în starea de rapiditate și sprintă cu iuțeală de-a lungul peretelui de piatră: se mișca atât de fulgerător, încât gravitația nu apuca să îl doboare și alerga de-a lungul stâncii. Cu cât se apropia, cu atât începea să se audă un sunet neclar, precum schelălăitul unui câine muribund.

Când zări două movile întunecate în mijlocul ierbii uscate, se opri și începu să se târască neauzit pe burtă, cu sabia oprită. Se apropie destul pentru a vedea că ridicăturile erau doi soldați blindați și caii lor, morți. Ceva mai încolo, spre ieșire, un alt cal ucis, alburiu. În stânga, lângă versant, cadavrul uni tâlhar camuflat cu vegetație galbenă, împrăștiată de căzătură. Privi în sus. Pe o cornișă se distingeau alte două cadavre, alături de muschete de lunetiști. Iar de la calul alb se întindea spre gura văii un fir de sânge, în direcția urletului neîncetat ce părea să se îndepărteze.

Aristocratul decise că fiara ce-l înhățase și-l târa spre deșert pe bietul om care zbiera atât de îngrozitor era probabil prea periculoasă pentru el singur, și se hotărî că nu era curios ce se întâmplase exact[1]. Avea propria sa luptă, nu merita să rişte băgându-se în ceva atât de primejdios. Așa că se întoarse la hipem, căută un loc umbrit de munte și își instală tabăra,

[1] Ce s-a întâmplat puteți afla din povestirea ”Cal mecanic la rege, șah.”

hotărât să aştepte până a doua zi. Nici nu îşi dădu seama că de creasta canionului era privit de aceiaşi ochi care îl urmăriseră încă de pe vapor.

Noaptea trecu fără evenimente, iar dimineaţa devreme porni din nou la drum. Pe la orele amiezii văzu în sfârşit ţinta căutării sale: o dună singuratică, pe care creşteau un grup de cactuşi roşietici şi unul gălbui. Venise momentul să afle dacă secretul ce îi fusese încredinţat de mafioţii aliaţi rezistenţei era adevărat. Descălecă, îşi scoase un sextant şi calculă cu grijă punctul aflat la exact două treimi ale distanţei dintre cele două pâlcuri vegetale.

Apoi se duse ţintă acolo, îngenunche lângă bolovanul albicios şi bătu în el cu degetele codul ce-i fusese încredinţat. Spre încântarea sa, aşteptările se adeveriră: bolovanul se deschise în două, lăsând să se vadă un chepeng. Înăuntru, un tunel lung de vreo douăzeci de paşi îl conduse într-o uriaşă cavernă complet neluminată şi lipsită de orice zgomot. Intrat în ea, scoase amnarul şi îl scăpără, pentru a prinde felinarul pe care îl adusese. În momentul în care îl aprinse, încremeni: aproape lipiţi de el, complet neauziţi, vreo cinci-şase bărbaţi îl priveau fix, cu ochi morţi, reflectând slaba lumină a flăcăruii. Nu respirau, nu mişcau, nu spuneau nimic, doar îl priveau rece precum nişte nemorţi.

Jacques puse cu grijă jos lampa, vibro-sabia şi pistoalele, apoi ridică încet în aer mâinile şi spuse:

— Stimaţi lorzi androizi, vin cu o propunere de afaceri.

— Parola, rosti scurt unul dintre ei, fără a fi clar exact care.

— ”În Albion Tronul de Plastic domneşte, sub voinţa-i de fier marea năprasnic vuieşte”.

— Ofertha.

— Am nevoie să mă treceţi în secret Canalul Mânecii, împreună cu încă o persoană. Ca plată, organizaţia mea oferă 10 sclavi.

Androizii priviră unul la altul părând să comunice fără cuvinte. Apoi, din nou o voce veni dinspre ei fără să pară emisă de niciunul:

— De achord. Fă-ţi tabăra afară, mâine dimineaţă vei fi înshoţit de unul dintre noi pentru înmânarea plăţii. Apoi stabilim detaliile threcerii.

Nu se luminase încă atunci când Jacques se trezi la zgomotul uşor al unor paşi. Un bărbat masiv, înfăşurat în mantie, tocmai îi oprea motorul hipemului.

— Ce înseamnă asta? se răsti enervat la el. Şi cine eşti, căci nu pari android?

Intrusul râse cu un hohot ciudat, sacadat, apoi desfăcu pelerina, într-un act teatral. Sub ea, părţi omeneşti erau combinate cu piese şi membre pe plastic, dar nu mecanice precum la procesaţi, ci într-o nemaivăzută combinaţie de uman şi android.

— Nu, nici nu sunt. Sunt un cyborg din Ordine.

— Un ce? Din...ce?

— O să vezi. Ce înseamnă asta? Că nu mai ai nevoie de hipem. Lorzii braconieri au considerat oferta mea mai bună decât a ta, iar de acum îmi aparţii. Ridică-te şi să mergem. La câţiva kilometri de aici, sau mile cum le ziceţi voi, ne va lua o navetă.

Du Paoulesse dădu să scoată sabia, dar îi dispăruse de la brâu, ca şi pistoalele. Atunci intră instantaneu în supra-viteză şi ţâşni spre deşert. Auzi însă un vâjâit şi, peste câteva clipe, fu doborât de urmăritor, propulsat de o ciudată ieşitură din spate ce părea să scuipe un fel de foc.

— Termină-te, spuse acesta pe un ton plat. Nu-ţi sunt duşman, încetează să fii atât de melodramatic.

Îl ridică pe nobil de un cot, cu o forţă mai mare decât a oricărui procesat mecanic. Îi întinse centura cu sabia şi, la fel de calm, dar ferm, indică spre est şi zise:

— Să mergem. O să ţi se răspundă la întrebări la momentul potrivit.

Jacques nu mai comentă nimic şi porni în direcţia indicată, urmat de răpitorul său. Pe cer tocmai răsăreau cei trei sori ai zilei, nepăsători.

***

— Totul e aranjat. Jacques a rezolvat transportul cu britanicii şi vă aşteaptă în halta Pas-Chaud, de la marginea Valeniilor. Pornim imediat ce vă strângeţi lucrurile!

Veştile erau atât de bune încât ducesei aproape că nu-i venea să creadă cât de repede merseseră treburile. Cei doi membri ai rezistenţei deghizaţi în negustori păreau şi ei încântaţi şi grăbiţi să plece. Deşi erau alţii decât cei plecaţi cu du Paoulesse, ştiuseră parola stabilită şi toată povestea. Apăruseră dis-de-dimineaţă, călare pe doi dintre cei cinci asini încărcaţi cu marfă, şi se grăbeau să plece mai departe din două motive simultan: ca să nu fie prinşi din urmă de Inchiziţia ce-i căuta pe fugari, dar şi ca să prindă caravana ce urma să străbată deşertul, mult prea periculos pentru doar doi-trei oameni.

Ducesa dădu din cap, se ridică şi intră înapoi în cabana de buşteni. Desprinse zarul de pe lănţuc şi îl înfipse într-o chiflă, pe care o împachetă alături de o bucată de pastramă într-o bucată de hârtie, strecurată în taşca de la centură. Punga cu bani o luă separat şi o ascunse la gleznă, legată cu o eşarfă. Apoi se îmbrăcă în hainele simple ale alter-ego-ului său, Michelle Dugnac, soţie de muncitor forestier, adică un surtuc de stofă şi o pereche de pantaloni de călărie din bumbac, şi ieşi. Mai greu îi era să ascundă atitudinea aristocratică cu care trăise toată viaţa, dar se străduia.

Jumătate de oră mai târziu, înaintau prin pădurea deasă, fără o vorbă. Pentru nişte negustori, cei doi erau destul de tăcuţi, dar asta nu o deranja pe Rachelle, preocupată de gândurile sale. Fu însă întreruptă brutal de

zbieretul surprins al măgărușului din fruntea convoiului, care se împiedică și căzu, călărețul său nedumerit rostogolindu-se și el dezechilibrat, cu capul înainte, peste frânghia ascunsă în iarbă.

Un urlet înfiorător răsună dintre copaci, apoi un grup de tâlhari îmbrăcați în zdrențe se năpusti asupra lor, conduși de o bestie masivă și păroasă, plină de mușchi umflați, rânjind fioros cu gura plină de colți. În doar câteva clipe, ducesa se trezi la pământ, țintuită de greutatea fiarei ce o prinsese ferm de încheieturile mâinii, în timp ce negustorii erau înhățați și loviți de ceilalți bandiți.

De-abia după ce îi bătură brutal câteva minute, atacatorii îi percheziționară pe comercianții leșinați, luându-le tot ce aveau de valoare asupra lor. Apoi îi legară de câte un copac, alungară asinii înapoi către tabăra tăietorilor de lemne și se retraseră în pădure, cu doamna de Chateau-Pes pe umărul bestiei, zdruncinată și speriată, dar neatinsă.

Ajunși într-un luminiș, briganzii aruncară pe jos mărfurile jefuite și începură să râdă, ca după o farsă reușită. Răpitorul ei o așeză delicat pe iarbă, apoi se dezumflă, transformându-se cu repeziciune într-un bărbat arătos, tânăr dar deja grizonat, cu ochi albaștri. Un lupgarup, deci un luizian!

— Stimată ducesă, permiteți-mi să mă prezint: Aurille, viconte de Tudre! făcu acesta o elegantă reverență, în contrast cu faptul că era îmbrăcat doar cu o legătură de cârpe în jurul șoldurilor. Sper că nu v-am speriat prea tare!

— Dumneavoastră!? Ați fost prieten soțului meu și apoi mi-ați trimis...

— Da, eu, o întrerupse tânărul, am lucrat într-adevăr cu ducele și apoi v-am trimis niște bijuterii ale lui. Nu mă întrebați ce-i cu ele, chiar nu știu altceva decât că le considera de viață și de moarte.

Se aplecă la urechea ei și șopti:

— Cubul are puterea de a-l distruge pe Regele-Soare, păziți-l cu prețul vieții! Nu știu ce este, dar toată lumea îl vrea cu disperare.

Apoi se îndreptă și continuă:

— Acum că am făcut onorurile, e timpul să ne punem în mișcare, nu avem timp de pierdut.

— Totuși, ce înseamnă asta? De ce ne-ați atacat? Lucrați împotriva rezistenței?

— Dimpotrivă, domniță, lucrez pentru ei. Nu sunt unul dintre ei, ci pe jumătate este adevărat ceea ce ați văzut: eu și tovarășii mei de aici facem

parte dintr-o gașcă de mafioți, ați putea spunea. Deci că suntem tâlhari, e oarecum adevărat.

— Atunci ce nu este adevărat?

— Faptul că atacul a fost un jaf de negustori și o răpire de femei. Iar asta pentru că însoțitorii dumneavoastră nu erau nici comercianți, nici membri ai opoziției. Dimpotrivă, erau Șoptitori. Ați fost păcălită, Jacques nu numai că nu a rezolvat nimic, dar nu s-a mai întors de la braconieri, care probabil l-au ucis.

— Bine, dar știau parolele și toată povestea!

— Da, cei doi care îl însoțeau pe Paoulesse au dispărut, probabil că sub tortură au mărturisit. Nu știu de ce Majeres încearcă să ajungă la dumneavoastră înaintea Inchiziției, posibil tot pentru cub, ceea ce înseamnă că au intenții diferite cu el. Oricum, nu au știut că printre golanii din avanpostul unde i-au răpit avem noi prieteni, care au fost avertizați de hangiu și ne-au anunțat pe noi.

— Bun. Și acum? Ce facem?

— Acum, doamna mea, ne îndreptăm spre portul Calais, unde ne așteaptă o rapidă goeletă folosită de mafie pentru aducerea clandestină de mărfuri prohibite. Și de acolo o să fiți trecută peste mare în calitate de soție a unuia dintre marinari, iar dincolo ascunsă de nevasta, adevărată de data asta, a căpitanului. Sper că o să vă puteți preface că sunteți servitoarea franțuzoaică a unei cuconițe de provincie cu fițe. Cum stați cu engleza?

— La fel de bine ca orice aristocrat: o vorbesc perfect, dar cu accent, ca să nu uite că le suntem superiori.

Aurille râse, amuzat de gluma nobiliară a ducesei, și făcu un semn companionilor săi. Dintre copaci apărură câțiva cai, înfășurați peste copite cu șomoioage de iarbă pentru a nu lăsa urme. Încălecară cu toții și porniră la drum spre vest, pe poteci ascunse, cunoscute doar de braconieri și contrabandiști.

***

Ordine într-adevăr, afară și înăuntru. În exterior doar stepă înierbată, egală, identică și infinită. Așa cum o știa bine, că doar era un răsăritean, din provinciile de margine în care câmpiile franceze mănoase treceau treptat în pustietate de fân. Dar dedesubt, la doar o jumătate de oră de zbor (probabil

zile întregi însă de călărit) un metropolis enorm, mai mare chiar decât Orașul Luminilor, capitala Regelui-Soare.

Uriaș și plictisitor, străzi drepte întinzându-se la nesfârșit, întrerupte de linii perfecte de verdeață. Rânduri ordonate de clădiri pătrate printre care se deplasau disciplinat șiruri drepte de cyborgi și vehicule fără cai, dar și fără aburi, silențioase și imaculate. Totul subteran, iluminat de șiruri de lămpi gigantice, strălucitoare precum niște stele.

— Incredibil! exclamă siderat Jacques. Zici că-s precum cei trei sori!

Însoțitorul său râse condescent:

— Păi chiar sunt exact ca sorii voștri, nici nu e mare diferență!

— Cum adică?

— Nu contează, nu e momentul potrivit pentru asta.

Quor 73CH, căci acesta era numele sub care i se prezentase, îi indică, în mijlocul camerei albe, o măsuță de plastic și cele două taburete ce o însoțeau. Du Paoulesse se așează și mârâi:

— Ai promis că odată ajunși la voi mi se va răspunde la întrebări!

Cyborgul îl privi cu atenție, curios.

— Deci așa sunteți voi oamenii, agresivi, ilogici. Fascinant! Da, o să îți răspundă superiorul meu, eu sunt doar un soldat. Scuipă te rog pe masă și apoi te las în compania lui Ahdr 65DCP.

— Ce să fac?! De ce?

— Fă te rog ce ți-am cerut, nu e ceva așa greu. Și apoi putem continua.

Luizianul, nedumerit, se execută și flegmă pe măsuță. Imediat, suprafața acesteia văluri ușor și saliva dispăru, până la ultimul strop.

— Vezi că se poate? adăugă Quor și se îndreptă spre perete. Acesta se deschise precum o pleoapă și răpitorul său ieși, fără vreun alt cuvânt.

Jacques se întoarse spre masă și rămase înghețat, cu un nod în gât. Pe celălalt taburet, zâmbitor, stătea ducele de Chateau-Pes, întreg și complet uman.

— Ex...excelență?!

— Ahdr 65DCP poți să-mi spui. Sau doar Ahdr. DCP vine de la Ducele de Chateau-Pes, iar 65 de la faptul că sunt versiunea a șaizeci și cincea.

— Adică există 65 de duci?!

Vizitatorul râse, amuzat de copilăria ideii.

— Nu. Nu există nici unul de fapt, poate doar dacă cel original a supraviețuit în Valenii sub forma sa canină, ceea ce mă îndoiesc. Dar că sa mă explic va trebui să-ți fac un pic de istorie, cu precizarea că după ce îți divulg povestea noastră, ori ești cu noi, ori...

— Înțeleg. Păi am de ales?

Cyborgul surâse din nou, ca un profesor plăcut impresionat de un elev inteligent, și răspunse scurt:

— Nu. Nu ai de ales.

— Atunci vă ascult.

— Jacques, îmi permiți să te tutuiesc, da?

— Desigur, doar suntem între nobili.

— Da și nu, dar ajungem acolo. Jacques, ești familiar cu lorzii Tronului de Plastic, da?

— Da, sunt.

— Și cam ce părere au ei despre oameni?

— Hmpf, pufăi scârbit luizianul, se cred complet superiori, se simt dezgustați de imprevizibilul uman, psihic și carnal, să zic așa, și cred că s-a bucura dacă am dispărea. Ne văd doar drept potențiali sclavi sau pradă, noroc că avem suficientă armată ca să-i ținem în șah, civilizați.

— Ei, da, ai dreptate, dar ce nu știi tu este că aceștia sunt doar actualii lorzi. Inițial, opiniile erau mai împărțite. Până acum câteva secole, când cei anti-umani ne-au alungat pe cei pro-umani și au preluat controlul complet asupra Britaniei. Ne-au adus cu dirijabilele aici, în mijlocul stepei pustii, și ne-au lăsat să murim.

Povestea cadențat, cu ochii strălucitori, precum un fanatic ce-și recită catehismul.

— Dar nu am pierit. Calea ne-a găsit, ne-a dat tehnologie și ne-a învățat s-o folosim, ne-a dăruit Ordine, mega-orașul în care ne aflăm, și ne-a învățat să modelăm carnea. Dar nu precum procesatorii francezi și britanici, pe dinafară, ci dinăuntru.

— Calea? Ce-i asta? Și cum adică modelați trupul dinăuntru?

— Nu ai nivelul necesar să știi ce-i Calea. Există oameni care cunosc secretul, dar tu nu ești unul dintre ei și la acest moment lucrurile sunt bune și așa. Cum ziceam, Calea ne-a dăruit totul și a cerut la schimb un singur lucru: să nu ne extindem spre Est și să acționăm drept pavăză, baraj, pentru a opri expansiunea Regelui-Soare înspre răsărit.

— Dar ce este spre Est? Noi în Franța știm că doar stepă până la ocean și nimic altceva.

— Nici noi nu știm și nu încercăm să aflăm. Am fost disciplinați și ne-am făcut datoria de paznici. Doar că suveranul tău, imediat după înființarea Ordinii, a încetat expedițiile, de parcă ar fi știut. Acum să revenim la modelarea cărnii dinspre înăuntru.

— A, asta am voie să știu! replică aristocratul recalcitrant.

— Da, pentru că avem nevoie să știi, o să înțelegi de ce. Jacques, știi cum hipemii sunt creați după niște planuri inginerești?

— Da, desigur.

— Bun. Ei bine, ființele vii sunt la fel, urmează niște scheme, numite ADN. Care poate fi modificat. La început ne-am întrebat dacă să folosim această cunoaștere pentru a ne dezvolta capacități noi. Dar am ajuns la concluzia că nu ar mai fi ordine, ci haos, și am renunțat.

— Și-atunci? Nu ați făcut nimic cu acest dar?

— Ba da. Am decis că suntem aici pentru că am vrut să fim oameni, nu androizi. Dar dacă am fi oameni, am ajunge tot la dezorganizare, așa că am stabilit că umanitatea ne va fi accesibilă în pași mici, pe care să îi putem procesa rațional, și doar ca răsplată pentru fapte deosebite, fie ele științifice, militare sau politice.

— Înțeleg cât de cât, dar totuși de unde 65? Și de ce arătați ca ducele?

Ahdr oftă, dezamăgit, apoi explică:

— Pentru că am fost decorat de 65 de ori. Am început ca android și, în 65 de integrări și modificări de părți umane, am ajuns om, cu excepția procesoarelor. Și sunt ducele fiindcă pentru țesut uman, ai nevoie de un punct de plecare, de ADN uman. Iar cel mai bun este cel al luizienilor, deja optimizați genetic. Așa că-l obținem prin căi secrete, precum mucoasa dintr-o batistă, și îl utilizăm.

Du Paoulesse sări în picioare:

— Deci pe undeva pe aici este și un...eu?!

Cyborgul în apucă ferm de mânecă și îl trânti pe scaun.

— Da, prietene, există. Dar nu are importanță, să sperăm că nu-l vei întâlni, asta ar fi rău pentru toată lumea. Acum ești pregătit să afli de ce ești aici?

Jacques oftă și, resemnat, dădu din cap. Ahdr continuă:

— Pentru că îl vei răsturna pe rege.

Luizianul pufni incredul şi-l privi ca pe un nebun.

— Eu? Cum să nu! În caz că nu ştiţi, sunt doar un aristocrat oarecare, din mica nobilime.

— Exact. Eşti un exponent al micii nobilimi, suficient de mic încât să fii agreat şi de clasa de mijloc şi de popor, suficient de nobil pentru a putea să discuţi şi cu patricienii de la curte. Ai şi o funcţie înaltă în rezistenţă, nu nega, ştim.

— Nu neg.

— Ai relaţii excelente şi cu mafia din oraş.

— Mda, am.

— Ai o relaţie şi cu reprezentanţi ai Inchiziţiei.

— Ha! Nu prea bună.

— Puţin contează, important e că te cunosc. Domnule du Paoulesse, te afli în poziţia ideală pentru a fi liderul unei revoluţii, şi te vom ajuta să o câştigi.

— De ce? Şi ce vreţi la schimb? se strâmbă suspicios Jacques.

— De ce? Pentru că spre Est nu avem voie să ne extindem, dar spre Vest nu a zis nimeni nimic. Iar Regele-Soare are nişte puteri pe care nu avem timp să ţi le explic, dar preferăm să-l doborâm din interior. Preţul? Vrem ca tu să fii noul monarh al Franţei, unul popular, şi să ne sprijini în recucerirea Angliei.

***

Ducesa privea visătoare pe geam, spre mare. Dincolo de ea se afla Franţa şi tot ceea ce avusese ea. Îi venea greu să creadă că în urmă cu atât de puţin timp era soţia unui om puternic şi bogat, că se lăfăia în lux cocoloşită de domnişoare de onoare, servitori şi automi, că roiau în jurul ei atâţia admiratori.

Iar acum nu mai avea nimic, decât hainele de pe ea. De fapt, se gândi, nici măcar rochia nu era a ei, ci a doamnei Dockfield, vajnica nevastă de marinar şi stăpână de prăvălie. Ei îi aparţineau pantalonii şi surtucul ascunse sub pat, şi chiar şi acelea erau ale inexistentei Michelle Dugnac, soţie de forestier. Şi îi mai aparţinea cubul negru deghizat în zar, ascuns sub mânecă, legat pe antebraţ cu un lănţuc, cel puţin până când îi va fi luat de vreunul dintre grupurile puternice care păreau să şi-l dorească aşa mult.

Pierdută în amintiri, nici nu reacționă la bătăile insistente în uşă şi dădu să se răstească la servitoare, când realiză că aici ea era de fapt slujitoarea. Aşa că se ridică şi se îndreptă spre intrarea în casă. Când o deschise simți fiori reci pe spate: doi androizi înarmați, iar în spatele lor proprietăreasa, roşie la față şi ascunzând între fuste o pungă de bani. În Anglia aristocrației sintetici nu se coborau să facă muncă de poliție, care era destinată oamenilor, astfel că era evidentă importanța pe care o acordau acestei vizite.

— Ducesă, vă invităm la o plimbare, spuse calm unul dintre ei şi îi indică o trăsură masivă, înzorzonată, la care erau înhămați şase hipemi.

— Dar nu sunt...

— Nu am venit cu gânduri rele şi nu are rost să ne contraziceți. Sper că aveți cubul asupra dumneavoastră?

— Nu, nu ştiu despre ce vorbiți, îşi adună Rachelle curajul.

— Bun, deci îl aveți. Stați liniştită, nu-l vrem. Vă rog, poftiți.

Fiindu-i clar că nu are rost să se opună, luiziana păşi în cupeu. Androizii nu o urmară, ci se urcară pe capră. Înăuntru aştepta însă tăcut un bărbat cu fața acoperită. Când porniră hipemii la trap, acesta îşi înlătură masca, spre uimirea ei: era Majeres.

— Ce bucurie să vă revăd, dona de Chateu-Pes! V-ați ascuns admirabil de Inchiziție, fapt pentru care vă felicit, dar m-ați păcălit şi pe mine când am încercat să vă readuc la Palat pentru condiții mai acceptabile unei nobile doamne.

Ducesa nu răspunse nimic, aşa că Marele Şoptitor continuă:

— Domnii trimişi după dumneavoastră s-au ales cu o memorabilă bătaie, ocazie cu care m-am convins că aveți admiratori în locuri neaşteptate şi, aş putea spune, nerecomandabile. Totuşi, să creadă că în Britania scapă ceva ochiului vigilent al Tronului de Plastic a fost, dona, cel puțin naiv din partea lor. Sau poate nu? Poate au vrut să scape de alteța voastră? Hmm?

Rachelle, încăpățânată, continuă să îl ignore cu o atitudine de mândră sfidare. Majeres țâțâi dojenitor şi spuse:

— Nu mai contează, sunteți acum sub protecția mea. Ne îndreptăm spre aerodrom, unde ne aşteaptă un corst-motgolfier rapid. Ne va duce la o splendidă căbănuță retrasă în munți, ştiută doar de mine şi de foştii ei proprietari, o minunată familie care au pățit recent, vai, un nefericit şi mortal accident de schi.

— Nu mă duceți la Palat? rupse în sfârșit tăcerea și ducesa. Probabil că Regele-Soare așteaptă cu nerăbdare să își recupereze prețiosul cub!

Majeres chicoti într-un mod gâlgâit, ușor efeminat.

— Da, îl așteaptă într-adevăr, tocmai asta e problema. Că nu vreau să îl primească. Sunt în derulare, hm, niște evenimente în care aș prefera să aibă și alte griji pe cap. Dar nu are rost să vă încărcați frumosul dumneavoastră căpșor blond cu asemenea probleme de bărbați. O să mergeți la cabană și o să stați acolo până când o să trimit pe cineva să vă aducă. Iar cubul o să-l ascundeți ca și până acum, e mult mai în siguranță acolo decât la mine la Palat, unde toate iscoadele spionează pentru mai multe părți deodată.

Rachelle îl săgetă cu o privire furioasă și exclamă:

— Și dacă fug? Doar nu credeți că o să stau acolo să aștept ca un trofeu!

— În primul rând, la cabană sunteți doar dumneavoastră și niște automi, dar asta nu înseamnă că și pădurea din jur e pustie. Nu este, și nu v-ați dori să știți ce vă păzește dincolo de copaci. Iar dacă printr-un miracol scăpați, vă avertizez cu regret, dona, că vă voi distruge. Chiar și cu zar cu tot, dacă e nevoie.

— Ba nu veți face asta, tună de pe capră vocea unuia dintre androizi. Nu veți distruge cubul, nici nu vă imaginați gravitatea consecințelor și riscul ce-l aduce.

Majeres nu răspunse imediat replicii lăsate amenințător neterminate. Fusese evident surprins de faptul că sinteticul îi auzea de acolo, dar își recompuse rapid zâmbetul și șuieră:

— Nu, don Berry, nu mi-aș dezamăgi un prieten atât de drag ca excelența voastră, stimate ambasador. Totul va fi așa cum am stabilit. O, da, totul va fi bine, cât se poate de bine...

Va urma...

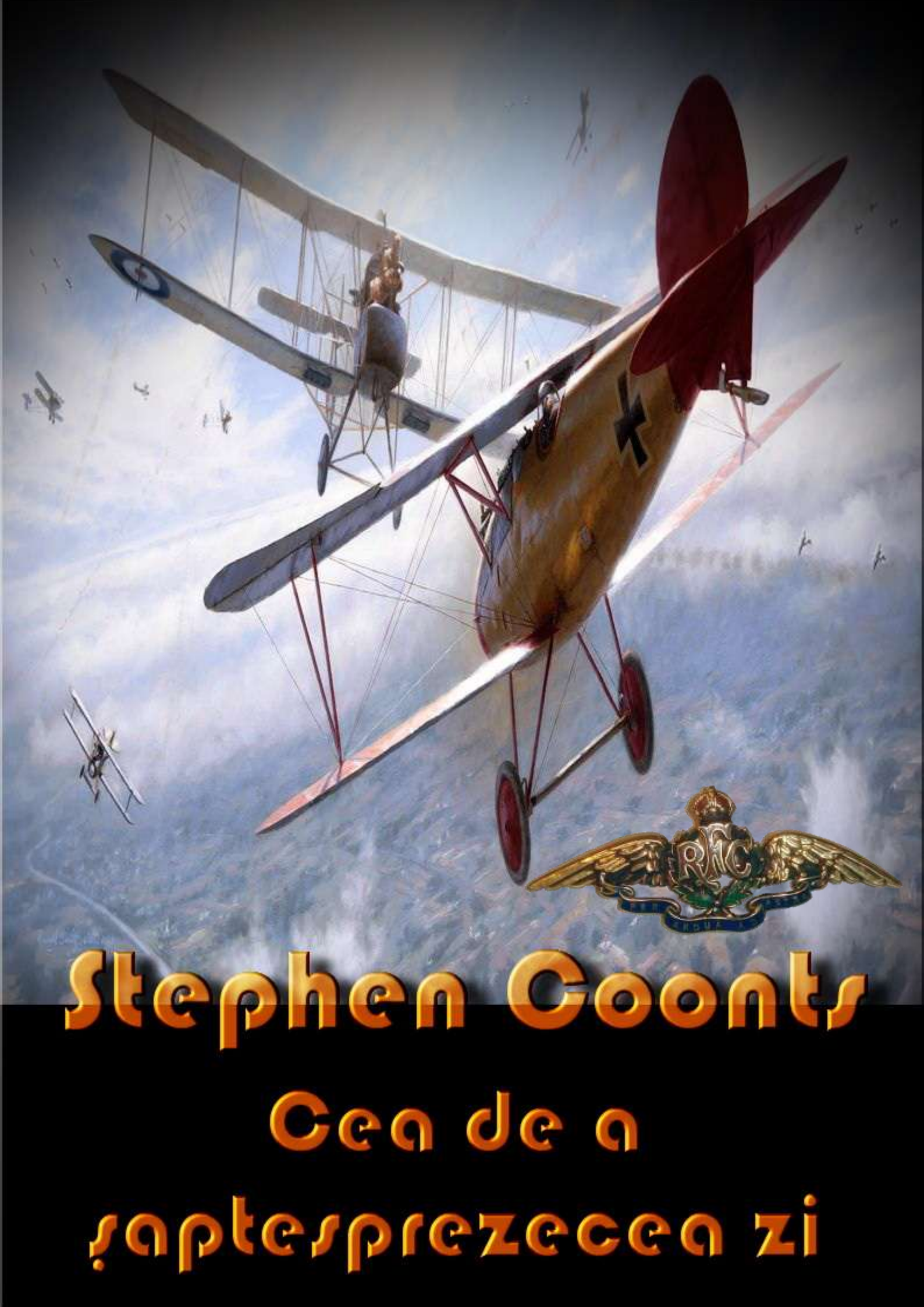

Stephen Coonts

Cea de a saptesprezecea zi

Stephen Coonts

Avioanele m-au fascinat încă de la primul meu „raid aviatic" făcut pe când aveam şase ani.

„The 17th Day" este o nuvelă născută din fascinaţia mea pentru avioanele din WW I. Am vrut mereu să scriu o povestire despre aviatorii WW I, dar încă nu am avut ocazia.

Avioanele din Marele Război erau doar cu puţin mai diferite de nişte lăzi. Făcute din lemn, pânză, corzi de pian, şi motoare care încă nu erau potrivite pentru această destinaţie, fără blindaj, rezervoare de combustibil nepresurizate şi – cu excepţia modelelor din ultima parte a războiului – fără inhalatoare de oxigen pentru piloţi. Pânza era tratată cu vopsea pe bază de ulei care lua foc cu uşurinţă. De fapt, întregul avion era o cutie de chibrituri zburătoare, mai ales când rezervorul de benzină era găurit de gloanţe, iar benzina ce se scurgea ajungea pe piesele fierbinţi ale motorului. Şi – uimitor lucru – pilotul şi mitraliorul/observator zburau fără paraşute.

Avioanele erau şi dificil de pilotat. Aceste maşinării nu zburau precum Cessna sau Piper din zilele noastre. Intervalul dintre viteza minimă de zbor şi cea maximă era dureros de mică, fapt ce provoca numeroase accidente prin angajare şi vrie, întotdeauna fatale. Nici un avion din acele vremuri nu aveau frâne, ci doar o roată-bechie orientabilă. Nu existau prea multe instrumente de bord, nici sisteme electrice, doar o busolă rudimentară.

Ingineria aeronautică era încă o artă ocultă când aceste avioane erau proiectate, de obicei la ochiometru. Dacă părea să arate bine, era dat pe mâna unui pilot de încercare care să vadă dacă îl poate ridica de pe sol. Chiar şi tipurile de avioane care ajungeau în producţia de serie şi apoi pe front, aveau

obiceiul deprimant de a-şi plia aripile în timpul picajelor şi a virajelor şi de a-şi jupui învelişul de pânză.

Se zbura cu motoare radiale, care aveau un raport putere-greutate bun. Motorul radial/în stea – întregul motor se rotea în jurul arborelui cotit fix – se comporta ca o mare roată volantă ce transmite fuselajului un cuplu de torsiune imens, care trebuie anihilat prin proiectarea avionului şi prin comenzile date de pilot. Aceste avioane virau bine într-o direcţie, cuplul fiind benefic, dar foarte slab în cealaltă.

Motorul radial rotativ avea numeroase limitări tehnice, totuşi, cea mai mare problemă era montarea unui motor cât mai mare (mai puternic) pe fuselajele de atunci atât de lipsite de rezistenţă mecanică. Motoare mai complexe, în linie şi răcite cu apă le-au înlocuit pe cele radiale. Inutil de amintit că şi ştiinţa combustiei interne la motoare era în faşă, prin urmare acestea aveau tendinţa deplorabilă de a se opri în timpul zborului.

Royal Aircraft Factory S.E.5A (Scout Experimental Model 5A), care este prezentat în această nuvelă, a fost dotat cu motorul francez Hispano Suiza V-8 200 CP, fabricat în condiţii de război şi cu tehnologie primitivă. Totuşi, structura de rezistenţă era zdravănă, stabilă, avionul fiind o platformă bună pentru armament. Deşi nu era foarte manevrabil, S.E. 5A era rapid, dezvoltând circa 138 mph în zbor orizontal. Era dotat cu o mitralieră sincronizată alimentată cu bandă de cartuşe de calibrul .303, ce trăgea printre palele elicei şi o mitralieră Lewis cu încărcător de cincizeci de cartuşe montată pe un dispozitiv-suport Foster deasupra aripii superioare ce trăgea pe deasupra planului elicei.

Avioane, aventuri, viaţă şi moarte în ceruri…
Haide, legaţi-vă centurile şi să începem zborul!

Cea de a Șaptesprezecea zi

II

Paul Hyde a reușit să-l ridice în aer și s-a îndreptat spre sud. Tocmai ajunsese la 1500 m când motorul a dat câteva rateuri după care a reînceput să funcționeze. A tras levierul de amestec la maxim și a început să acționeze pompa manuală de combustibil.

Poate că ar trebui să se întoarcă. Ba nu. Maiorul ar putea crede...

Motorul funcționa acum destul de stabil. Poate că a fost doar un mic gunoi în carburator, sau o bulă de apă în benzină.

Continuă să urce în aerul dimineții.

A văzut un avion german biloc pe când încă se mai afla cu vreo mie de metri mai jos de el. Zbura de circa o oră și în acest timp a observat câteva avioane britanice și niște zmee germane, dar se aflau mult prea departe pentru a le urmări.

Acest LVG șerpuia printre coloanele de nori la vreo 4000 m. Hyde s-a lăsat depășit apoi a virat ca să-l urmărească în timp ce continua să ia înălțime. Așa, într-o doară se întrebă dacă rafala trasă asupra vânătorului german dimineața devreme i-a provocat acestuia vreo avarie. Sau dacă chiar a doborât Fokker-ul. Desigur, n-avea cum să știe.

În cele șaisprezece zile anterioare doborâse două avioane germane. Pe primul, un biloc, întâi l-a hăituit, înainte ca observatorul-mitralior să moară. Pentru că n-a vrut să rupă contactul cu inamicul pentru a schimba încărcătorul de la Lewis, s-a apropiat la distanța minimă și l-a împușcat pe pilot cu Vickers. Avionul a scăpat de sub control, după care aripile sau rupt. Înainte de a muri observatorul-mitralior a provocat patruzeci și două de găuri de gloanțe în S.E.-ul lui Hyde.

— Ca regulă generală, a comentat Mac privind avionul după ce Hyde a aterizat, nu e deloc prielnic pentru o viață lungă să-i lași pe nemți să tragă în asemenea hal. Mai devreme sau mai târziu băieții vor lovi ceva vital. Poate că ar fi trebuit să te strecori sub ei și să tragi în sus, în burta lor. S.E. e foarte bun pentru așa ceva.

— Am încercat să fac așa.

Mac se făcu că n-aude.

— Împușcă-l pe celălalt, Tex, și evită să te lași tu împușcat. Acesta este motto-ul meu.

A doua victorie a lui Hyde a fost un vânător Fokker. Se pare că rafala lui Hyde l-a rănit grav pe pilotul german, care s-a prăbușit în mijlocul artileriei britanice, în spatele tranșeelor. Până s-a ajungă pifanii englezi la el, a sângerat până a murit.

Era foarte ciudat acest joc de-a „ucide sau vei fi ucis” desfășurat printre nori. Și uite că acum îl juca din nou.

Bilocul din această dimineață îl căuta pe el. Pilotul înclina avionul când pe o aripă, când pe cealaltă, cei doi oameni de la bord cercetând cerul de sub ei. Hyde a virat, ascunzându-se după o coloană de nori, în timp ce continua manevrele care să-i aducă câștigul de înălțime. Acum, în aer se simțeau turbulențele, pentru că soarele încălzea pământul, care la rândul său, încălzea aerul ce se ridica. Ceața dispăruse. Vizibilitatea era de șase-opt mile.

Observă o sclipire a LVG-ului printr-o spărtură de nori. Continua să se afle pe direcția corectă, cam la 150 m deasupra sa.

Când îl observă data următoare, amândoi erau la aceiași altitudine, dar neamțul vira. Hyde a cabrat și mai mult continuând să urce. Va face tot posibilul să ajungă cât mai sus față de german, apoi se va lansa în picaj asupra lui, încercând să ajungă dedesubtul lui pentru a-l împroșca cu mitraliera Lewis. Britanicii l-au asigurat că aceasta era cea mai bună și mai sigură metodă de a doborî avioanele biloc.

Germanul vira din nou la următoarea ivire printre coloanele de nori. Era aproape, la vreun sfert de milă și la o altitudine doar cu puțin mai mică decât el. Putea vedea capetele celor doi din echipaj. Din fericire, amândoi priveau în direcția opusă.

VP MAGAZIN

Hyde a cercetat cerul ca să vadă ce anume a atras atenția germanilor.

Ah-ha! Un S.E. care bântuia pe aproape. Trebuie să fi fost Mac.

Bunul și bătrânul Mac!

Hyde a virat către LVG, punând botul avionului într-un picaj ușor. Degetul mare era pe butonul de declanșare a mitralierei.

Venea dinspre stânga-spate, apropiindu-se rapid. Când neamțul s-a încadrat în reticulul de ochire, a deschis focul cu ambele mitraliere.

Vickers a tras cinci sau șase cartușe înainte de a se opri brusc. După mai puțin de o secundă, Lewis a încetat și ea să tragă.

Fir'ar al dracului! A tras spre înapoi maneta de gaze pentru a-și opri mișcarea relativă către inamic.

Smuci de închizătorul de la Vickers, îi trase și un pumn, dar blestematul era înțepenit zdravăn.

Acum observatorul-mitralior a început să tragă în el. Urme de trasoare îi treceau chiar pe deasupra capului.

Blestemând în gura mare, Hyde a degajat din atac. A încercat să tragă în jos pe montant mitraliera Lewis. Nu. Și afurisita asta era blocată!

Continuând să blesteme, Hyde și-a desfăcut chingile ce-l țineau legat în cockpit, a prins manșa între genunchi, și a privit către germanul care acum se afla la un sfert de milă depărtare. Pilotul s-a ridicat în picioare în cockpit și s-a folosit de ambele mâini ca să tragă de levierul de armare. Curentul de aer era teribil, dar și el era tânăr și puternic.

Mitraliera Lewis era și ea blocată serios. Muniție învechită, de proastă calitate! Ce mai metodă de a lupta în război!

Poate că ar putea debloca mai ușor închizătorul dacă ar scoate întâi încărcătorul-tambur. A tras de arcul siguranței, apoi smuci violent de tambur. Blocat și ăsta.

Se lupta frenetic să scoată afară încărcătorul când și-a dat seama că avionul se răsucea peste el. Aripa dreaptă se înclinase direct către sol. Partea de jos a corpului i-a căzut afară din cockpit. Rămase agățat cu mâinile de tambur într-o strânsură a morții. Se afla cu spatele către elice și cu picioarele atârnând spre pământ.

Dacă blestematul de tambur se desprinde acum…

Rat-tat-tat-ul unei mitraliere i-a pătruns în subconștient. Hyde îl auzea, dar avea probleme mult mai urgente. Dacă ar fi căzut spre înainte, în elice, nenorocita l-ar fi tăiat în două.

Încercă să-și răsucească corpul și să-și pună picioarele înapoi în cockpit. Parbrizul îl ajută. Trecu piciorul stâng înăuntru, iar dreptul aproape... când botul avionului a coborât direct către pământ. S.E. s-a înscris într-un picaj inversat (pe spate)..

Țipă din nou, un țipăt de teroare pură. Continua să țipe când avionul trecu la verticală, iar el reuși să-și introducă ambele picioare în cockpit. Țipa și când forța gravitațională l-a trecut peste bord și l-a presat în scaun ca pe un sac de cartofi răsturnat într-un butoi. Țipa când a scos avionul din picaj și s-a uitat cu sălbăticie după bilocul german, care era mult deasupra și se îndepărta.

A coborât botul, punând avionul în picaj în timp ce se străduia să-și repună centura.

Slavă Domnului, era încă în viață!

Încă în viață!

Tocmai atunci motorul a tăcut.

— Astea-s afurisitele de cartușe, *sir*. Toate sunt afectate de umezeală.

Mecanicul Thatcher îi arăta trei dintre tuburile de alamă în palmă.

— Ah-ha!

— Cartușe defecte.

— Și un motor prost. Nenorocitul pornea și se oprea tot zborul către casă. E un gunoi. Eu mă ridic în aer și-mi risc gâtul într-un avion dotat cu o vechitură de motor care funcționează doar când are el chef. Blestematul de RFC ar trebui să se descurce mai bine, Thatcher.

— Ne străduim, *sir*, spuse mecanicul cu pocăință.

Părea să ducă pe umerii săi toate durerile lumii.

— Dar ceea ce nu înțeleg, *Mister*[1] Hyde – a continuat – este cum de v-ați ales cu două găuri de gloanțe prin scaunul pilotului. Au venit drept prin partea inferioară a avionului, în sus, prin scaun. Sau invers. Nu pricep cum de v-au ratat cele două gloanțe.

— E foarte simplu, Thatcher, spuse încet Paul Hyde. Și perfect logic. Evident, eu nu mă aflam așezat în scaun când gloanțele au trecut prin el.

Fără altă explicație merse către cortul-popotă ca să servească prânzul.

Mac se afla deja înăuntru.

— Am auzit că ai avut o dimineață aventuroasă, Tex.

— Ceva mai multă aventură și inima mea ar fi încetat să mai funcționeze.

[1] Mister – În Armata Română, în formula militară de adresare se regăsește doar termenul: *domnule*. În Armata Engleză situația este mai complexă pentru că se utilizează trei termeni: *sir*, *gentlemen*, *mister*, în funcție de situație. În cazul concret din textul acestei nuvele, prin apelativul *mister* se subliniază faptul că personajul este un civil aflat ca voluntar printre militari de carieră.

VP MAGAZIN

— Eh, mă cam îndoiesc. Infarctele sunt extrem de rare în această zonă a Franței.

Mac a sorbit sin paharul cu vin roșu.

— Intoxicația cu plumb și jertfa par a fi mai obișnuite.

Hyde a mormăit ceva. Vinul părea tentant. Un pahar nu putea face rău, nu-i așa?

— Îți amintești de cel nou venit, Cotswold-Smith? Care s-a prezentat noaptea trecută și a stat chiar în scaunul acela la dejun? Neamțul l-a doborât din patrula lui Nigel în această dimineață.

Hyde s-a servit singur cu budincă atunci când platoul a ajuns la el.

— Păcat, a spus politicos.

Nu mai avea nici un rest de vigoare în el ca să o risipească pe Cotswold-Smith.

— Nigel zicea că ai venit în ajutor galopând și l-ai alungat pe neamț.

— Puțin cam târziu, a remarcat Hyde și a gustat din budincă.

— N-a fost vina ta, desigur. Ai făcut tot ce ai putut. Nu te poți învinovăți singur, bătrâne.

— Oh, mai bine taci, Mac.

— Ăștia noi veniți strică statisticile, mustăci Mac.

— Nu știu cum să aibă grijă de ei înșiși, când zboară. O chestie descurajantă.

Maiorul voia ca el să zboare după-masă, dar avionul era terminat. Paul Hyde se duse în camera mică de fermă pe care o împărțea cu Mac și se prăbuși în patul său complet îmbrăcat. Era atât de obosit…

Nu putu să doarmă. Aventurile dimineții erau prea proaspete. Să fie atât de aproape de moarte și totuși cumva să supraviețuiască… făcuse ca fiecare moment să se imprime adânc în creier. Felul în care s-au mișcat oamenii, fiecare vorbă spusă, felul în care a arătat ceva, toate aveau o semnificație uriașă.

Mâinile încă îi mai tremurau de dimineață.

Cel mai greu moment a fost când avionul s-a răsturnat pe spate cu el atârnat de încărcătorul-tambur al mitralierei Lewis. Dacă acesta se desprindea tocmai acum…

Ei bine, ar fi avut parte de o cădere foarte lungă.

Se lungi în pat ascultând bâzâitul motoarelor și gălăgia făcută de subofițerii care lucrau la avioane și se întrebă cum s-ar fi simțit căzând, căzând, căzând,

jos către pământul cel aştepta şi către moartea sigură.

S-ar fi legănat atârnat de încărcătorul de muniţie, nimic decât nori şi o ceaţă uşoară sub tălpile pantofilor, cu degetele alunecându-i... când cineva la scuturat.

— *Mister* Hyde, *sir*! *Mister* Hyde! Vă cheamă în *Ops*[2].

Ordonanţa n-a plecat până ce Hyde nu şi-a coborât picioarele pe pământ.

Ora 4:30 PM. Dormise aproape trei ore. Dădu cu apă pe faţă, apoi a ieşit din cameră şi a închis uşa după el.

Trei piloţi stăteau în faţa biroului maiorului: MacDonald, Cook şi unul dintre cei noi, Fitzgerald sau Fitzhugh, sau cam aşa ceva. Hyde li s-a alăturat.

— HQ[3] ne cere să atacăm trupele inamice ce avansează pentru a le întări pe cele din linia întâi, a explicat maiorul. Nigel, tu vei fi la comandă.

Se apropie de harta de pe perete şi marcă şoselele care trebuiau să fie atacate de avioane.

Chipul lui MacDonald era alb când a ieşit din încăpere afară, la lumina zilei.

— Pe drumurile acelea trebuie să fie vreo două divizii care mărşăluiesc spre front, îi şopti lui Paul Hyde. Le-am văzut mai devreme în această după-amiază. Drumurile sunt înnegrite de ei. Asta-i crimă.

— Eu n-aş numi-o aşa, replică Hyde. Blestemaţii de huni vor riposta cu foc foarte viguros.

— Blestemaţii de huni ne vor ucide. N-avem nici o şansă.

Sudoarea şiroia pe faţa lui Mac.

— Doamne, mi se face rău, a bombănit.

— Poate că o să avem noroc, spuse Fitzgerald.

El era chiar în spatele celor doi.

— Mi-am consumat acolo sus tot norocul, a spus sec Nigel.

Îl urmă pe Fitzgerald prin uşa deschisă.

— Haideţi, prieteni. Nimeni nu trăieşte veşnic. Haideţi să ucidem nişte blestemaţi de huni.

Hyde a fornăit. Uneori, Cook era în stare să dea un spectacol reuşit.

— Nigel, dimineaţă ai văzut Fokker-ul acela înainte de a-l mitralia pe Cotswold-Smith?

Chipul lui Nigel Cook împietri. Ochii se fixară în direcţia lui Hyde, apoi a privit înainte. Păşi rigid către avioane, pe care mecanicii le porniseră deja.

— De ce l-ai întrebat aşa ceva? spuse Mac.

— Oricine e un afurisit de erou.

[2] Ops - Operations Squadron – încăperea/cortul unde se stabileşte planul de desfăşurare a misiunilor de zbor.
[3] HQ – Headquarter – Cartierul General.

— Idiotule, a tunat Mac. Nimic nu-l va aduce pe puștiul acela înapoi. Auzi? Nimic! Cook va trebui să trăiască cu povara asta. Chiar nu înțelegi nimic?

Mac a plecat mai departe, cu cel nou venit păşind nesigur în urma sa.

Hyde și-a privit ceasul. Mai avea câteva minute. S-a așezat pe banca de la ușa Ops și și-a aprins o țigară. Aroma tutunului era delicioasă.

Încă un hop pe ziua de azi. Dacă supraviețuia, ziua a șaptesprezecea devenea istorie. Ar fi învins statistica. Mâine putea să-și facă griji pentru mâine.

Huni mârșavi! Următoarea mică misiune ar putea merge rău. S.E. vor fi ca niște ținte în poligon.

El ar putea supraviețui sau nu. Acest era adevărul. Îi aminti de familie, de părinți și de sora sa. Pe când pufăia din țigară, își amintea cum arată și ce au spus ultima dată când i-a văzut.

Mâinile încă îi tremurau.

Nigel Cook i-a condus dincolo de linia de cincisprezece metri. Hyde era coechipierul lui Nigel, iar nou venitul al lui Mac. Planul era ca Cook și cu Hyde să mitralieze tot ce vedeau pe partea stângă a șoselei, iar Mac și Fitz să tragă în partea dreaptă. Când tamburii cu muniție de la mitralierele Lewis se vor goli, ei vor lua înălțime și vor schimba încărcătoarele, apoi vor alege altă șosea.

Fiecare avion avea patru bombe sub aripi pe care pilotul le elibera trăgând de o cordelină. Cu multă practică, un om le putea lansa cu destulă precizie, dar s-o faci la altitudinea de 60-70 m în timp ce se trăgeau spre tine vreo sută de gloanțe pe secundă, depășea posibilitățile majorității dintre ei. Hyde le ura. Dacă un glonț lovea una dintre bombe când încă mai atârna sub aripă, ar fi fărâmat avionul în două. El plănuia să le lase să cadă la prima ocazie și-i șopti și camaradului cel nou să facă la fel. Fitzwater – sau cum l-o fi chemând – părea moale când Hyde i-a strâns mâna și i-a urat noroc.

Avionul lui Hyde de azi dimineață era în regulă. Motorul funcționa rotund, comenzile erau ferme, mitralierele bine curățate și unse.

Ce mai vrea?

— Mecanicii vă roagă să încercați să-l aduceți înapoi mai mult sau mai puțin intact, *Mister* Hyde, spuse soldatul-semnalizator. Ei spun că veți avea nevoie de el și altădată.

Hyde nici nu se obosi să răspundă la flecăreala asta.

Sclipiri de lumină veneau dinspre tranşeele germane – ticăloşii, iar trăgeau în ei... Norii erau joşi şi mai întunecaţi decât de dimineaţă. Probabil va ploua la noapte.

Cele patru S.E. au survolat tranşeele şi s-au îndreptat spre un depozit de materiale pe care maiorul îl marcase pe hartă.

Un glonţ a spart altimetrul de pe tabloul de bord. Cioburi din cadranul de sticlă s-au înfipt în mănuşa de la mâna stângă a lui Hyde. S-a folosit de dreapta pentru a le îndepărta. Mici pete de sânge au apărut pe mănuşă.

Câteva camioane drept în faţă, câteva corturi şi lăzi puse una peste alta. Acesta era, probabil, depozitul. Hyde a strâns bine cordelina. Cook şi ceilalţi mitraliau camioanele, dar lui Hyde nu-i păsa. A zburat direct către depozit şi a lansat bombele. Verifică pentru a se asigura că au căzut toate, dar nu a privit înapoi ca să vadă ce au lovit. Nu-i păsa.

Simţi mici şocuri transmise prin scaun şi manşă. Erau gloanţe ce loveau aparatul, gloanţe trase de oamenii pe care tocmai îi văzuse la câţiva metri sub avion.

Din fericire, cea mai mare parte a avionului era din pânză ce opunea rezistenţă mică proiectilelor din oţel. Totuşi, structura de rezistenţă era din lemn, iar gloanţele o puteau lovi şi rupe. Apoi, mai era şi motorul, conductele de alimentare şi rezervorul cu benzină, un container de oţel montat în centrul de greutate, în faţa pilotului, sub mitraliera Vickers. Gloanţele puteau provoca avarii serioase motorului şi tancului de combustibil. Iar în acesta era benzină. Şi, desigur, întregul avion era acoperit cu pânză impermeabilizată cu o substanţă chimică foarte inflamabilă. Cea mai mică flacără ar fi incendiat întreg aparatul de zbor, făcându-l să ardă ca o torţă.

Un camion s-a ivit pe şosea în faţă, printre oamenii ce fugeau. Coborând botul doar puţintel, Hyde a aliniat linia de ochire şi a trimise o rafală lungă. Scânteieri de lumină marcau loviturile gloanţelor asupra metalului. A încetat focul şi a cabrat chiar când roţile erau gata să lovească partea de sus a camionului.

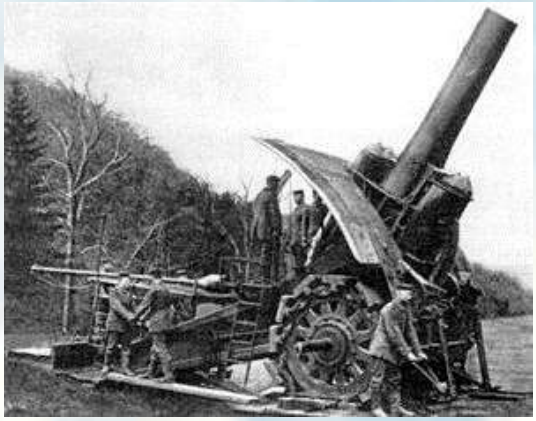

Siluete cenuşii erau împrăştiate peste tot, lungite la pământ, alergând sau îngenuncheate şi trăgând asupra sa. A apăsat butoanele de pe manşă, lovind şi palonierul stânga-dreapta pentru a-şi împrăştia gloanţele.

A auzit când s-a oprit Lewis şi ştiu că s-a descărcat. A aşteptat până ce Cook a cabrat şi l-a urmat de la distanţă. Numai când a ajuns destul de sus deasupra pământului trase mitraliera de pe montantul Foster ca să poată schimba tamburul. Mişcarea s-a făcut destul de uşor. Scoase din

cutie un alt încărcător pe care îl ținu cu ambele mâini, în timp ce zbura cu manșa între genunchi. Pe dibuite, a strecurat tamburul greu peste parbriz în timp ce stătea așezat în scaun, trase de închizător ca să introducă un cartuș pe țeavă, apoi împinse mitraliera înapoi pe montat până a ajuns sus și s-a autoblocat în poziția de tragere. Toate acestea în timp ce manevra manșa cu genunchii pentru a rămâne în apropierea lui Cook. Acesta era și el angajat în aceeași activitate, așa încât și avionul său zbura haotic.

După ce arma a fost reîncărcată, Hyde a privit în jur căutându-i pe Mac și Fitz-*nu-știu-cum*. Aceștia se aflau cam la o milă spre stânga, sub un nor mohorât, în picaj asupra unei alte șosele.

El trebuia să rămână împreună cu Nigel ce voia să zboare înapoi peste depozit! Nesăbuitul!

Foc și mai intens tras de la sol, mitraliere de data aceasta – flăcările de la gura țevii erau inconfundabile. Dacă Cook nu era precaut, germanii vor trage și cu Big Bertha[4] în el.

O rafală de gloanțe a lovit aripa dreaptă a lui Hyde, rupând unul dintre cablurile de rigidizare. Hyde a zigzagat cu avionul în mod instinctiv, apoi s-a aliniat pentru a trage asupra trupelor de pe șosea. Deschise focul. Gloanțele au lovit o masă compactă de oameni pe care i-a văzut căzând, a tras într-o siluetă solitară cu cască neagră ce trăgea în el, trecu pe deasupra unui atelaj de cai înhămat la un furgon, mitralie niște oameni adăpostiți într-un șanț...

Un glonț l-a ars pe dosul mâinii, rupându-i mănușa, iar sângele și carnea au ieșit la vedere.

Cook zbura tot mai jos, cu mitralierele trăgând într-una. Hyde l-a văzut cu coada ochiului, în timp ce el însuși se năpustea asupra unei mase de oameni, cai și camioane de pe drumul din fața sa.

Își simțea fața fierbinte. Ignoră faptul câteva secunde, apoi i-a captat atenția. Fierbinte. Picături de lichid fierbinte. Radiatorul era găurit. Pierdea apă din radiator.

Și iar era fără muniție la mitraliera Lewis. Mai avea un tambur, așa că, fără a-l mai aștepta pe Cook, a tras de manșă, îndepărtându-se de bătălie.

Germanii au deschis focul cu un tun antiaerian. Exploziile era atât de apropiate, încât scuturau avionul. A scos tamburul golit de muniție și l-a aruncat peste bord. L-a montat pe cel nou și mitraliera a fost pregătită.

Pe când se întorcea în picaj, a văzut avionul lui Cook percutând pământul. Cu o secundă mai înainte l-a văzut alunecând în zbor și executând foc de mitralieră. Apoi a lăsat o trenă de flăcări. După o clipită a atins pământul și s-a transformat într-o coloană de flăcări și fum.

În orice direcție se uita, peste tot erau trupe inamice. Paul Hyde alese o concentrare drept înainte și deschise focul.

[4] Big Bertha (howitzer) - Dicke Bertha - Obuzier german de mare calibru.

VP MAGAZIN

Apa fierbinte din radiator curgea pe el. Nu era destulă să-l opărească, doar cât să-l ude. Apăsând palonierele stânga-dreapta balansa uşor avionul pe direcţia de zbor şi trăgea în tot ce vedea. Vickers s-a oprit. Probabil nu mai avea muniţie.

Când s-a blocat şi Lewis, s-a întors instinctiv către tranşee. Apa era şi mai fierbinte acum, deci curgea mai multă din radiator. Acul indicator al instrumentului de pe tabloul de bord ce indica temperatura apei era blocat în dreapta. Motorul urma să se oprească dintr-un moment în altul.

Şi avea şi picioarele ude. Hyde privi în jos. Curgea lichid pe podeaua cockpit-ului, către coadă. Mult lichid. Pantofii şi şosetele erau ude rău.

Apă?

Sfinte Dumnezeule, aste trebuie să fie benzină! Probabil că rezervorul a fost găurit de gloanţe! Manevră manşa cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga acţiona frenetic pompa manuală.

Când survolă tranşeele germane, motorul a început să dea rateuri. Un cilindru nu mai funcţiona – putea auzi şi simţi rateurile. Din ţevile de eşapament ieşeau flăcări. Iar nişte huni trăgeau în el cu mitraliera.

O vibraţie violentă trecu prin tot avionul... apoi încă una...

Ultima tranşee inamica a rămas în spate. Înainte, putea vedea tranşeele britanice. De data aceasta cel puţin, nu a fost nevoit să le survoleze în mijlocul unui baraj de artilerie. A zburat peste ele la vreo şapte metri înălţime, cu motorul dând rateuri zgomotoase şi vibrând ca şi cum ar vrea să se smulgă din montanţi în orice clipă.

Nu-i rămăsese prea multă viteză. A încercat să menţină botul ridicat, dar nu prea a reuşit. Roţile au lovit ceva şi a efectuat un salt. Trase manşa spre el şi tăie contactul motorului. Zgomotul s-a oprit pe măsură ce a încetinit şi s-a oprit. Terenul de aterizare a fost smuls, fuselajul a alunecat prin noroi şi s-a poticnit într-o groapă făcută de obuz. În sfârşit, a rămas nemişcat.

Paul Hyde sărit in cockpit şi a alergat înainte de oprire. A fugit vreo douăzeci de metri până când vaporii de benzină au găsit o parte metalică din motor încinsă şi au izbucnit flăcările. *Whuff*-ul făcut de incendiul ce a cuprins tot avionul la izbit direct în faţă.

Se întinse acolo, în noroiul rece, scurmând pământul cu ambele mâini. Apoi s-a întors pe spate şi a privit cerul de seară.

Așa l-au găsit doi soldați britanici.

— Sunteți rănit, *sir*? l-au întrebat, în timp ce-i pipăiau trupul căutând răni sau oase rupte.

A încercat să le răspundă, dar nu a putut.

Unul dintre ei i-a luat capul în mâinile sale și l-a privit drept în ochi.

— E-n regulă, prietene, a spus. Ești în siguranță. Acum poți să te oprești din țipat.

SFÂRȘIT

Keith DOUGLASS

ATTAC DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

EPISODUL 9

23

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0440
La vest de Bteday, Liban

— Ești sigur? a întrebat Murdock înșfăcându-l pe DeWitt de vestă.

Instantaneu și-a dat seama că a pus cea mai stupidă întrebare din întreaga sa viață. Îi dădu drumul lui DeWitt.

— Îmi pare rău, Ed.

— Era mort când am ajuns la el. Ne-a salvat fundurile la toți.

Restul SEAL au apărut din întuneric.

DeWitt a preluat frâiele.

— Hai să le luăm muniția, a spus încrâncenat. Din câte se putea auzi, toți au folosit AKM-uri.

Jaybird și DeWitt au stat de pază în timp ce ceilalți au controlat cadavrele și au adunat armele și muniția. Razor Roselli a rămas cu Murdock.

— Traficanți, a raportat Razor. Aveau o ceată de măgari încărcați cu hașiș. Cred că se opriseră pentru un popas și am dat unii peste alții întâmplător prin întuneric.

— A fost greșeala mea, spuse Murdock. Ne-am deplasat prea repede. L-am presat pe Jaybird prea mult. Dacă aș fi scanat terenul cu aparatul în infraroșu, i-am fi observat din timp ca să-i putem ocoli.

— N-avem timp pentru chestii de astea, a spus Razor ferm. S-a întâmplat. Trebuie să plecăm de aici. Repede.

Murdock știa că Razor are dreptate. Trebuiau să plece din zonă. Unii dintre traficanți fugiseră, fără îndoială. În orice confruntare armată, existau întotdeauna supraviețuitori. La antrenamente era una, dar în viața reală așa se întâmpla.

SEAL au format rapid un perimetru și și-au împărțit încărcătoarele cu cartușe pentru Kalashnikov. Grenadele traficanților erau atât de vechi și uzate, încât nimeni nu voia să aibă de-a face cu ele. Doc Ellsworth și Ed DeWitt au luat două AKM care păreau a fi în cea mai bună stare.

— Punem niște grenade-capcană pe cadavre? a sugerat Magic Brown.

— Nu, replică Murdock. Nu vrem să se vadă a fi o treabă prea profesională. Dacă avem noroc, oricine îi va găsi nu va face o legătură cu noi. Poate vor considera că a fost o divergență de afaceri între traficanți.

Corpul lui Kos Kosciuszko a fost înfășurat în *poncho*-ul german din nailon al lui Doc Ellsworth. De fiecare parte avea șase mânere pentru cărat și putea fi dus ca o targă.

Murdock a preluat prima poziție în coloană. DeWitt l-a urmat. Jaybird, Razor, Higgins și Doc îl duceau pe Kos. A fost nevoie de mai mulți ca să-i suporte greutatea și să și păstreze un ritm de deplasare convenabil. Magic Brown asigura spatele coloanei.

În ciuda celor întâmplate, au continuat într-un ritm și mai susținut. Schimbul de focuri atrăsese, desigur, atenția, iar rețeaua de drumuri din apropiere permitea o viteză de reacție mare. Iar zorii care se apropiau rapid îi preocupau pe toți. Terenul era tot mai abrupt pe măsură ce se îndreptau spre zonele muntoase. Era tot mai greu de mers. Au reușit să facă doar o milă și jumătate înainte ca Murdock să ordone un popas. Au format un perimetru, având în centru corpul lui Kos. Profesorul Higgins și-a dat jos din spate stația radio. Era o componentă de echipament care intrase foarte recent în dotarea SEAL, AN/PEC-117D. Foarte compactă, 38/20/8 cm, și numai 7 kg, era unul dintre cele mai sofisticate radiouri tactice din lume. Capabil să opereze în mai multe moduri și multiple benzi de frecvență, PRC-117D combina funcțiile a trei tipuri diferite de aparate de radio pe care le-a înlocuit în serviciul SEAL.

Putea trimite și recepționa comunicații UHF prin satelit, sau SATCOM, capabil să contacteze practic orice punct din lume. Mai folosea și UHF în vizibilitate radio directă, pentru a lua legătura cu avioanele și a direcționa loviturile aeriene, și VHF sau FM, benzile utilizate pentru comunicațiile tactice de majoritatea armatelor din lume, aceleași benzi pe care operau și stațiile portative Motorola MX-300.

Schimbarea frecvențelor se făcea ușor, însemnând doar comutarea unor întrerupătoare și ridicarea antenei adecvate. Puterea de emisie a radioului putea fi ajustată între 10 W și 1 W pentru a reduce probabilitatea interceptării de către inamic. Mai putea fi comutată pe schimbarea automată a frecvenței în banda VHF. Sistemul de codificare era inclus în radio, iar cheile de criptare puteau fi schimbate zilnic prin simpla introducere a unui nou set de numere. Radio putea transmite în mai multe moduri: fonie,

digital, video. Printr-o interfață specială putea chiar pătrunde în sistemul mondial de telefonie.

Capabilitatea acestuia era incredibilă, dar mai permitea și oricui aflat pe lanțul de comandă să te contacteze și să te controleze, o „facilitate" pe care Murdock nu o accepta de loc. Trucurile obișnuite pe vremea Vietnamului – închiderea radioului sau pretenția că recepția este defectuoasă – nu mai era posibilă dacă acum puteai vorbi în timp real cu amiralul de la Coronado sau cu Președintele de la Casa Albă, în timp ce tu erai în mijlocul colinelor din Liban.

Dacă ar fi fost o misiune SEAL obișnuită, Murdock ar fi trebuit să transmită cuvinte-cod care să marcheze progresul fiecărei faze a operațiunii, începând cu momentul aterizării. Dar – după cum le-a spus și celor de la CIA – dacă nu li se poate asigura un eventual foc de susținere din exterior, atunci nici ei nu trebuie să le vorbească la fiecare cinci minute – oricât de mult și-ar fi dorit aceștia.

Higgins a desfășurat antena de satelit, care era doar o structură de fire precum cupola unei umbrele întoarse. Radioul i-a dat un *bip* atunci când antena s-a aliniat cu satelitul de deasupra.

Un semnal trimis direct către satelit, pe verticală, era greu de localizat de inamic, dar nu imposibil. Mai ales când aveai de-a face cu o dictatură paranoică precum cea siriană, care avea cel mai bun echipament pentru interceptare și goniometrie ce putea fi achiziționat pe piața de specialitate. Așa încât, SEAL trebuiau să-și trimită mesajul prin tehnica comprimării semnalului. În loc să vorbească în microfon, Murdock și-a scris mesajul iar Higgins l-a tastat pe aparat. Pentru reducerea lungimii mesajului erau prestabilite niște cuvinte-cod. Mesajul arăta așa, în linie continuă:

E70STOPSWITCHBLADESTOPZEBRA1STOP
SEATBELT1STOPPENGUINSTOP857682STOPENDSTOP

Ceea ce însemna:

E70 : fonetic – Echo Seven Oscar – indicativul Plutonului-3;
SWITCHBLADE : obiectivul distrus:
ZEBRA-1 : un camarad KIA[1]
SEATBELT-1 : Cerem imediat elicopter pentru extracție;
PENGUIN : Zona de aterizare este securizată;
857682 : locația curentă în coordonate codificate.
END.

[1] KIA – kill in action – ucis în timpul executării misiunii.

Murdock a revăzut mesajul pe micul ecran cu cristale lichide și a dat aprobator din cap către Higgins. Acesta a apăsat un buton prin care mesajul a fost automat criptat. Apoi a apăsat pe SEND, iar mesajul comprimat – cu o durată mai mică de o milisecundă – a plecat în eter.

Acum nu mai aveau nimic de făcut decât să aștepte confirmarea, sau oricare alt mesaj venind de pe portavion.

24

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0503
La bordul navei USS *George Washington*
Estul Mării Mediterane

Grămada de oameni adunați în griul monoton al Centrului de Informații de pe *George Washington* deveniseră și mai încordați și mai deprimați, dacă așa ceva era posibil. Cafeaua pe care au consumat-o cu kilogramele avea și ea o contribuție la starea sufletească generală.

Don Stroh de la CIA nu-și putea afla locul în scaunul tip mobilier militar și la fiecare câteva minute se ridica să facă câțiva pași prin încăpere. De fapt, verifica și reverifica împreună cu operatorii radio de la console, linia de comunicații, sau vorbea la telefon cu Puntea de Comandă a navei sau cu Centrul Operațiunilor de Luptă.

Paul Kohler, coechipierul său din CIA, părea a fi la al cincilea pachet de țigări, judecând după conținutul scrumierelor.

Tinerii marinari pretențioși din încăpere, tipi cu un CI foarte ridicat, păreau a avea nevoie de inhalatoare de oxigen.

Maiorul din Regimentul 160 Army ședea cu picioarele încrucișate și citea un roman. Afișa intenționat un aer profesional și calm. Dar picioarele încrucișate săltau ritmic, cu rapiditate, de parcă erau străbătute de un curent electric.

Miguel Fernandez, singuraticul SEAL, ațipise puțin. Picioarele-i erau sprijinite sus, pe marginea mesei, avea capul dat pe spate, iar din când în când lăsa să-i scape un sforăit sonor. De câte ori se întâmpla aceasta, ceilalți îi aruncau câte o privire parțial dezaprobatoare, parțial invidioasă.

Unul dintre operatori a sărit deodată din scaun.

— Tocmai vine un mesaj, a anunțat febril.

Ceilalți s-au aruncat efectiv unul peste altul pentru a ajunge cât mai aproape de terminal ca să citească mesajul lui Murdock afișat pe display.

— Au făcut-o! chiui Paul Kohler, de parcă ar fi fost Razor Roselli.

Miguel Fernandez, căruia cei din Pluton îi spuneau Rattler - după felul de mâncare favorit din timpul operațiunilor din deșert[2] – se uita fix la ecran întrebându-se care dintre prietenii săi era mort.

Don Stroh avea un microfon la gură și transmitea noutățile printr-o legătură prin satelit către Cartierul General și Centrul de Operațiuni al CIA din Langley, Virginia.

Maiorul era la un telefon intern al navei, dând ordine piloților săi ce așteptau în *ready room*.

Stroh a lăsat jos microfonul și a înhățat altul care-l conecta la Centrul Operațiunilor de Luptă.

— Tot acolo e? a întrebat. OK, mulțam.

Puse telefonul jos.

— Avem o mare problemă.

Apoi se întoarse către operatorul radio.

— Vreau să transmiți: „AȘTEPTAȚI UN MOMENT STOP RĂMÂNEȚI PE RECEPȚIE SFÎRȘIT”, a ordonat.

— *Aye aye, sir*, a confirmat marinarul.

O navă-distrugător rusească din Clasa Sovremenny apăruse în zonă cu o jumătate de oră mai înainte, atrasă de *Washington* și încercând să afle ce făcea acesta aici. Cei de la Informații l-au ținut sub observație tot timpul, fotografiindu-i întreg traseul prin aparatura în infraroșu din sateliți. Rușii treceau printr-unul dintre puseurile lor hipernaționaliste de *noi-suntem-o-mare-putere* și se agitau mult mai mult decât în ultimii ani. Prezența distrugătorului însemna că *Washington* nu putea lansa elicopterele fără permisiune.

— Dacă am fi primit acest mesaj cu măcar o oră în urmă, se lamentă maiorul.

— COC[3] zice că putem scăpa de nava rusească, a spus Stroh. Dar Navy nu poate face așa ceva, să se întoarcă la distanța de acțiune a elicopterelor și să decoleze în grup, totul înainte de ivirea zorilor.

— Atunci să decolăm oricum, a spus maiorul. Mai dă-i în mă-sa de ruși!

Fernandez era bucuros că maiorul a spus asta pentru că altfel ar fi spus-o el. Iar unul dintre adevărurile vieții era acela că un maior era mai favorabil ascultat decât un *first class petty officer*.

— Nu putem face treaba asta fără aprobare de la Langley, a spus Kohler.

---

[2] Rat - șobolan

[3] COC - Code of conduct – Regulamentul.

— Atunci să ne-o *fută* mai repede, a izbucnit Fernandez.

Și, pentru că toate capetele și privirile s-au întors către el, a adăugat morocănos:

— …*Sir*.

Prea bine familiarizat cu cei din SEAL, Don Stroh a chicotit doar.

— Tocmai mă ocupam de asta, Miguel.

Operatorul radio i-a înmânat setul de căști cu microfon ce făceau legătura cu Langley, iar el a explicat situația detaliat. După ce Stroh a terminat, a ascultat ceva vreme. Fața i s-a întunecat.

— Aș vrea să subliniez, *sir*, că dacă vreunul dintre SEAL este capturat, misiunea va fi și mai compromisă decât ar face-o vederea a câtorva elicoptere. Se pot improviza nenumărate explicații pentru decolarea acestora.

Stomacul lui Fernandez s-a făcut ghem.

Stroh a mai ascultat o vreme.

— Da, *sir*, echipamentul lor este „steril”, dar asta nu va conta dacă sirienii au șansa să-i captureze.

Ascultă în continuare.

— Da, *sir*, rămânem în *stand by*, dar permiteți-mi să vă reamintesc că fereastra noastră de lansare se micșorează rapid. Da, *sir*.

Îi înapoie setul de căști operatorului.

— Ne vor contacta ei mai încolo.

— *FUCK*! a izbucnit Fernandez cu sălbăticie. Treaba murdară a fost făcută, iar acum li se fâlfâie la toți.

Unul dintre ofițerii de Informații din Navy păru gata să-l admonesteze pe Fernandez… apoi se gândi mai bine.

— Pot decola în orice clipă, spuse maiorul. Pot s-o fac chiar acum, sublinie.

Don Stroh a ridicat doar din umeri și a dat din cap.

Trecură trei minute. Cinci. Cincisprezece. Douăzeci. Tensiunea din încăpere era insuportabilă.

— *Sir*, spuse operatorul radio, dându-i căștile.

— Da, *sir*, spuse Stroh în microfon.

La celălalt cap al liniei se auzea cineva vorbind, apoi Stroh a protestat:

— Da, *sir*, dar noi habar nu avem care este situația din teren în acest moment… *sir*, mi se rupe de unde vin ordinele, aceasta este o crimă. Da, *sir*. Da, *sir*, înțeleg perfect.

— Nu lansăm elicopterele atât timp cât nava rusească este aici, le-a comunicat celorlalți. Asta înseamnă că putem lansa cel mai devreme abia după amurg. Deseară.

— Ai noștri vor trebui să stea acolo întreaga zi? a strigat Fernandez.

— Ia mai dă-o-n…, interveni maiorul. Eu decolez chiar acum. Îmi asum responsabilitatea.

Lui Fernandez îi venea să-i dea un sărut franțuzesc… unui asemenea ofițer…

Un alt telefon a început să sune și a fost luat de Don Stroh.

— Da? Da, *Captain*? Foarte bine, mulțumesc.

Puse telefonul la loc.

— *Captain* tocmai a primit un mesaj urgent de la Washington. Nici un elicopter al Army nu va decola înainte de apusul nautic[4]. Deseară.

— Avortonii ăia nu lasă nici o portiță, nu? spuse Fernandez cu amărăciune.

Când auzise că maiorului i se interzice decolarea, îi venise în minte să scoată pistolul și să facă niște cereri. Acum, nici asta nu se mai putea.

— Vă spun ceva. Aveți grijă să vă faceți treaba bine, pentru că dacă îi faceți așa ceva lui Razor Roselli, nu dau nici doi bani pe speranța voastră de viață, atunci când el se va întoarce.

— Aș fi bucuros ca Razor să tragă în mine, dacă reușim să-l aducem acasă, spuse Stroh.

Părea a fi complet epuizat.

— Și vorbesc cât se poate de serios. Acum trebuie să ne așezăm și să redactăm un mesaj pentru SEAL.

25

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0535
Centrul Libanului de Nord

Lumina ecranului a pâlpâit. Murdock și Razor erau amândoi aplecați deasupra micului display.

— Ce mama dracu' le trebuie atâta timp? a șoptit Razor în urechea lui Murdock. L-au adus pe Shakespeare ca să le compună tâmpenia de mesaj?

Murdock a apăsat pe butonul de redare.

Au privit nerăbdători șirul de litere ce se derula pe ecran :

> IMPOSIBIL DE LANSAT ELICOPTERELE STOP NU PUTEM LANSA ZIUA STOP RĂMÂNEȚI ASCUNȘI SAU ACȚIONAȚI DUPĂ NECESITĂȚI STOP LANSĂM LA ORDIN ORICÂND DUPĂ APUSUL NAUTIC 11 NOV STOP NE PARE RĂU STOP AVEM ORDIN STOP NOROC SFÂRȘIT

[4] Apusul nautic – clipa când soarele ajunge la 12^0 sub orizontul vestic și lipsa totală a luminii de zi împiedică desfășurarea oricărei operațiuni de la sol.

Lui Razor nu-i venea să creadă și mai citit odată mesajul.

Murdock se simțea de parcă fusese lovit în plex.

Razor a respirat adânc ca să-și recâștige calmul, apoi a șuierat:

— Biiine, aste e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

— Cred că, în sfârșit, am să încep să mă gândesc dacă e cazul să mai lucrez pentru CIA, i-a răspuns Murdock.

— *Fuck 'em*. Trebuie să ne descurcăm singuri.

— Confirmă primirea mesajului, i-a spus Murdock lui Higgins. Și nu le spune să și-o *tragă* singuri.

— *Roger, sir*, spuse Profesorul. Am să păstrez o manieră profesională.

Acestea fiind spuse și făcute – așa cum era de așteptat aflându-te în pădurile libaneze și cu zorile apropiindu-se – s-au concentrat asupra celor ce urmau.

Murdock s-a târât la fiecare om și i-a informat pe scurt. Erau SEAL, deci nimeni nu a reacționat isteric. Unii dintre ei s-au gândit inițial că Murdock face bancuri proaste. Au urmat câteva înjurături șoptite și o ridicare generală din umeri, ca și cum tot ce se putea aștepta mai bun de la „putere" era, oricum, doar un șut zdravăn în cur.

Știau în ce situație de rahat se aflau, că doar erau SEAL, și era exact genul de situație în care se puteau aștepta oricând să fie.

Murdock i-a informat pentru că oamenii săi aveau nevoie de aceste informații și meritau să le știe. Și pentru că, la fel ca întotdeauna, ei îi susțineau lui moralul. Jaybird Sterling a vrut să știe dacă vor primi la soldă un supliment pentru o zi în plus de misiune de luptă. Murdock i-a răspuns că numai dacă vor depăși miezul nopții al zilei următoare. Atunci Jaybird a întrebat dacă domnul *lieutenant* va ține cont de acest fapt când va face planificarea, pentru că el dorește să-și cumpere o motocicletă.

Apoi Murdock, Razor și DeWitt și-au tras peste cap un poncho, au aprins lanterna și au scos hărțile pentru o consfătuire ad-hoc.

— Mai întâi, hai să scăpăm de echipamentele grele, a spus Razor. Trebuie să-l lăsăm aici pe Kos.

Murdock a făcut o mișcare de împotrivire. Știa că în cele din urmă se va ajunge la această măsură, dar ar fi vrut să mai amâne luarea unei decizii.

— E prea greu, a spus Razor, și prea mulți dintre ai noștri sunt răniți ca să-l poată căra, ca să se miște repede, și să mai păstreze și o apărare suficient de eficientă. Dacă ar fi fost în viață, l-am fi luat cu noi, indiferent de situație. Dar nu trebuie să mori pentru un mort. Kos ar înțelege. Vorbesc eu cu băieții.

— Bine, spuse Murdock.

Faptul că erai plătit ca să iei decizii nu însemna că făcea să fie treaba mai ușoară.

DeWitt a închis ochii dând din cap.

— OK, a hotărât Razor. Și acum, încotro? În acest moment avem în spate masivul muntos de la vest. Nici un fel de acoperire în întreaga zonă muntoasă. Venim dinspre est, iar inamicu' ne urmărește din această direcție. Deci estul iese din discuție. Cred că putem merge fie spre sud, fie spre nord.

— În sud este Israelul, spuse DeWitt.

— Dar nu e graniță ca între U.S. și Canada, a subliniat Razor cu îndoială. Sunt câmpuri de mine, garduri și o grămadă de oameni înarmați. Doar pentru a ajunge în zona lor de securitate din sudul Libanului ar trebui să trecem prin teritoriul Hezbollah. Plus că e al dracului de mult de mers pe jos.

— Hai să nu părăsim traseul, spuse Murdock. Trebuie să ne ascundem doar vreo douăsprezece ore.

— Așa zic ei, bombăni Razor.

— Jumătatea plină a paharului, interveni DeWitt, ar fi că sirienii cred că cineva atât de îndemânatic ca să comită ceea ce am făcut noi trebuie să fi plecat demult.

— Dacă am fi fost israelieni, chiar am fi fost plecați, a spus Razor. Bine că ei habar nu au ce gașcă de sule idioate suntem noi în realitate.

— La câțiva *klicks*[5] spre sud pădurea dispare și iar ne trezim în teren descoperit, a precizat Murdock. Eu votez să o luăm spre nord, dar rămânând în interiorul pădurilor. Și trebuie să ne mișcăm imediat, ca să parcurgem cât de multă distanță putem înainte de ivirea zorilor.

— Acesta e un vot?

— E un vot, a confirmat Murdock.

— Atunci votez și eu pentru nord.

— Nu vă așteptați să fiu eu Gică-contra, a spus DeWitt rânjind în lumina roșie a lanternei. Eu sunt doar *j.g*.

— Vă iubim la fel ca pe oricare altul, *sir*, spuse Razor, încercând să îmbunătățească starea de spirit, precum un bun *chief*.

26

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0520
Centrul Libanului de Nord

SEAL au găsit o mică depresiune în teren și au săpat cu pumnalele o groapă puțin adâncă, adunând pământul scos în poncho. L-au culcat pe *Chief Boatswain's Mate*

[5] klick – în argou militar = kilometru; origine onomatopeeică, după zgomotul făcut de pedometru.

Benjamin „Kos” Kosciuszko în groapă și l-au acoperit cu pământ, apoi au presărat deasupra ace de pin și rămurele. Au împrăștiat și cristale CS de jur împrejur pentru a ține animalele departe. Surplusul de țărână l-au dus mai departe și l-au împrăștiat.

Murdock a verificat de câteva ori coordonatele GPS și toți le-au notat pe hărțile lor, pentru cazul în care va exista vreodată șansa de a recupera cadavrul.

Între timp, unei alte familii a unui SEAL i se va spune că a avut loc un accident de scufundare, iar corpul s-a pierdut în mare. Un sicriu gol va fi înmormântat cu onoruri militare în cadrul unui ceremonial complet.

L-au lăsat pe Kos și au plecat mai departe. Așa trebuia procedat. Fără durere în suflet, fără incapacitate în funcționare. SEAL vor fi doar ceva mai grupați și mai reci. Kos Kosciuszko va fi jelit când misiunea va fi terminată. În SEAL, moartea violentă nu era un eveniment neanticipat. O grămadă mare de bani prevăzuți în testamentul lor pentru o petrecere finală la care ei nu vor participa.

S-au îndreptat spre nord-est. Ca să se mențină la adăpostul pădurii, trebuiau să traverseze numeroase creste ce creșteau constant în altitudine. Toate urmau direcția est-vest, iar constantul urcuș-coborâș era nu numai extenuant ci și cronofag. Era cunoscut ca mers încrucișat. Murdock voia să petreacă cât mai puțin timp în văile dintre creste. Zonele joase erau cele pe unde umblau oamenii, locurile cu eventuale poteci. Iar SEAL nu voiau să meargă pe undeva unde se așteptau să întâlnească pe altcineva. Același lucru era valabil pentru vârfurile colinelor și creste. Ori de câte ori treceai peste ele erai complet expus. Era mai bine să umbli pe la jumătatea povârnișului și apoi să traversezi prin împrejur, indiferent cât ar fi durat asta.

Mergând paralel cu creasta, existau o grămadă de drumuri prăfuite care legau zona muntoasă și satele de pe înălțimi cu autostrada ce străbătea Valea Bekaa. Unul dintre ele era drumul pavat ce traversa munții și pe care ei se străduiseră la început atât de mult să-l evite.

Traversarea acestui drum era o problemă deosebită. Se bifurca în două direcții opuse, iar traversarea celei mai apropiate și mai împădurite porțiuni ar fi necesitat trecerea peste ambele direcții ale bifurcației, ceea ce, tactic, nu ar fi fost deloc înțelept. SEAL au trebuit să meargă până foarte departe de direcția lor de deplasare pentru a găsi o secțiune de teren unde nu existau zone prea descoperite de o parte și de alta a drumului. Alt motiv a fost că nu se putea ca traversarea să se facă printr-un loc expus oricui ar fi venit cu mașina pe drum, dintr-o direcție sau alta. De obicei, asta însemna ca traversarea pe la vreo cotitură.

Jaybird a găsit locul bun chiar când prima geană a zorilor se ivea la orizont. SEAL au abordat zona periculoasă conform SOP. Era necesară mare atenție pentru că era exact genul de locație pentru realizarea unei ambuscade. Pe măsură ce se apropiau, Murdock a

desemnat punctele de readunare apropiate și mai îndepărtate, pentru cazul în care ar fi fost despărțiți atât de traversarea propriu-zisă cât și de un eventual schimb de focuri.

Higgins și Doc au securizat flancurile punctului de trecere. Jaybird a sprintat primul peste drum, urmat de Murdock, pentru a securiza și partea opusă.

DeWitt tocmai ajunsese la marginea zonei împădurite când o strălucire a pătruns printre copaci iar farurile unei mașini s-au angajat în viraj. DeWitt s-a aruncat la pământ. Murdock blestemă. Dacă se întâmpla acum ceva el era separat de grosul oamenilor săi de zona deschisă a drumului.

Luminile au fulgerat pe lângă ei și s-au tot dus pe drum. DeWitt s-a ridicat și a alergat în partea cealaltă. Murdock a adresat un *mulțumesc* tăcut șoferilor libanezi. Circulau atât de rapid ca n-ar fi observat nici măcar un elefant aflat pe marginea drumului. DeWitt a intrat printre copaci și l-a găsit pe Murdock.

— Cum ți-e brațul? a șoptit Murdock, îngrijorat că DeWitt s-ar fi putut răni și mai rău când s-a aruncat la pământ.

— Doare, a raportat DeWitt sec.

Tâmpită întrebare, se gândi Murdock. Când a sosit și Doc, l-a trimis la DeWitt.

Doc l-a consultat și s-a întors să raporteze.

— A aterizat chiar pe mână, dar fractura nu s-a agravat. I-am mai administrat o doză. Nu știu cum de a reușit să se abțină să nu țipe când s-a lovit de pământ. E un dur, gagiul.

După ce a formulat cea mai mare laudă din vocabularul său, Doc s-a reîntors în formație.

Alte vehicule nu se mai vedeau, iar restul SEAL au traversat fără dificultăți. Au forțat ritmul. Începea să se lumineze alarmant de repede. Murdock a ordonat din nou o oprire pentru a se sfătui.

— Dacă ne oprim aici, spuse, ne aflăm chiar în mijlocul unei încrucișări de drumuri. Nu-mi place, dar ca să ieșim de aici trebuie să continuăm marșul în plină zi și să mai traversăm un drum.

— Toate drumurile se încrucișează formând careuri închise, a replicat Razor. Unul după altul.

Arătă spre hartă.

— Dar careul de după următorul, la ceva mai mult de zece *klick*-uri depărtare, este al dracului de mare. Terenul este înalt și pe deasupra, nu e nici un sat prin împrejurimile pe unde trebuie să mergem.

— Prin urmare, ceea ce vrei să spui este că vrei să mergi? a întrebat Murdock.

Razor a dat din cap.

— Să rămânem pe loc, aici, nu e o chestie bună, spuse DeWitt.

— OK, a hotărât Murdock. Atunci o să mergem în ritm lent. Vreau ca-n două ore să facem cei zece *klick*. Dar dacă va dura trei, n-am să mă șucăresc. Bine? l-a întrebat pe Jaybird care se ridicase din cerc.

— Precum ați hotărât, *sir*.

Murdock a punctat cu creionul un loc de pe hartă.

— Vreau să stabilim o bază de patrulare lângă terenul acesta mai înalt, și un post de observație sus, pe acesta. E vreo problemă?

Nici una. Într-o lume perfectă Murdock ar fi preferat să-și stabilească baza de patrulare cât încă mai era întuneric. Păcat că lumea reală nu era perfectă.

Jaybird a impus un ritm sigur. Fă un pas, verifică cu grijă sectorul de observație desemnat, apoi fă următorul pas. SEAL erau atât de răspândiți, încât o eventuală ambuscadă ar fi trebuit realizată de un efectiv echivalent cu două plutoane, adică cel puțin șaizeci de oameni, pentru a-i cuprinde în zona de ucidere. Și-au reumplut bidoanele într-un pârâiaș ce traversa un alt drum. Precum spusese Razor, măcar era un careu foarte mare, cam șase mile est-vest și trei mile nord-sud. De-a latul ei, de la est la vest, erau cinci creste. A durat puțin până au găsit locația bună pentru baza de patrulare, o zonă sigură în care se puteau ascunde. Regulile prevedeau că o bază de patrulare trebuia să fie bine camuflată și departe de orice habitat uman. N-ar trebui să fie un teren prin care o unitate militară să se deplaseze cu ușurință, sau nici măcar să-l considere ca pe o cale de deplasare. Orice drumuri, poteci sau linii naturale de deplasare trebuiau să fie evitate. Ei se aflau într-un desiș larg de mărăcini, pe un teren jos, care probabil reținea apa ploilor de primăvară. SEAL nu au intrat direct în zonă, ci au trecut pe lângă ea. Apoi s-au întors pe propriile urme și au format o ambuscadă care să-i prindă în capcană pe cei ce i-ar fi putut urmări.

Au rămas nemișcați timp de o oră și jumătate. Nu a apărut nimeni.

Doc Ellsworth a intrat primul în desiș, pe coate și genunchi. Nu a călcat, nici nu a rupt nici o ramură, deplasându-se cu deosebită grijă. Restul SEAL l-au urmat, călcându-i exact pe urme. Razor Roselli a fost ultimul, având grijă să șteargă orice semn lăsat pe pământ și rearanjând ramurile la locul lor. Când a terminat, nu se mai vedea nici o urmă și nici deschideri în desiș. Oricine i-ar fi urmărit, ar fi trecut pe alături, pe urmele lăsate inițial și care duceau pe lângă desiș, dându-le lor de știre.

Murdock și Jaybird au rămas afară. Ca necesitate, baza de patrulare trebuia să fie localizată într-o zonă cu vizibilitate restricționată. Murdock intenționa să găsească un punct de observație de unde putea să vadă bine ce se întâmpla cât mai departe pe terenul înconjurător.

În apropiere se afla o colină dominantă, la distanță potrivită pentru utilizarea radioului MX-300. Iar dacă din anumite motive ei nu se puteau întoarce la ceilalți, Jaybird ducea, ca rezervă, al doilea PRC-117.

Când cei doi au ajuns pe colină, Murdock a observat cu grijă împrejurimile întregii baze, căutând urme sau orice semn de prezență umană. Nu au detectat nimic suspect, așa încât și-au continuat urcarea.

Au evitat culmea colinei. Deși observarea s-ar fi făcut mai bine de acolo, ar fi fost la fel de ușor și pentru alții să-i descopere pe ei. Trebuia să fie un loc de unde se puteau retrage camuflați dacă ar fi dedectat vreun inamic ce s-ar afi apropiat de ei.

Au descoperit un colț al colinei care permitea o bună vizibilitate în trei direcții. Murdock și-a scos carabina MSG-90 din husă și a fixat-o pe bibozi. Luneta Hensoldt-10 îi va servi ca dispozitiv optic pentru observare. Jaybird a tăiat câteva ramuri de tufiș pentru a-și camufla pozițiile.

Soarele se ridicase destul demult pentru a putea folosi luneta fără teama de reflexii în lentilă. SEAL se foloseau de şmecheria lunetiştilor de a ataşa un fel de parasol la luneta lor; doar o bucată circulară de plastic care extindea capătul lunetei. În acest fel nu mai existau reflexii în lentilă; doar dacă soarele ar fi bătut direct în câmpul virtual al lunetei. Dar ar fi fost necesară o grămadă de efort ca să dai dovadă de o asemenea neatenţie.

Perfect camuflat, Murdock a scanat toată zona prin lunetă. A durat ceva timp, pentru că luneta avea un câmp vizual foarte îngust.

Se aflau cam la 2000 m altitudine, iar culmile și crestele din apropiere se aflau la distanța medie de 1500 m. Murdock putea vedea chiar și Baalbek-ul. Nu putea fixa depozitul, dar o dâră de fum de la foc sau focuri se întindea deasupra orașului.

Vehicule goneau nebunește în jurul orașului, precum și în ambele sensuri pe autostrada Bekaa.

Apoi Murdock a fost alarmat de vederea unei coloane lungi de camioane militare, transportoare blindate și chiar câteva tancuri ce urmau în viteză aceeași rută pe care veniseră ei cu Mercedesul.

Se îndreptau direct către orășelul Bteday.

27

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0945
Centrul Libanului de Nord

Sirienii reacționau al dracului de repede față de cât se așteptase Murdock din partea lor. Contase că le va lua cel puțin o zi întreagă ca să se regrupeze. Probabil că schimbul de focuri cu contrabandiștii le atrăsese atenția mai mult decât crezuse.

Murdock nu a putut vedea ce au făcut camioanele când au ajuns în Bteday; o creastă îi obtura vederea. Câteva elicoptere ușoare de observație – păreau a fi Gazelle de producție franceză – din dotarea sirienilor bâzâiau în susul și în josul văii. Încrezător în camuflajul SEAL, Murdock nu-și făcea probleme în legătură cu elicopterele.

În cele din urmă, concentrarea cu care privea prin lunetă și-a spus cuvântul. A devenit conștient de stresul și oboseala ultimelor douăzeci și patru de ore, a luptelor și a marșului forțat. I-a pasat carabina lui Jaybird și a scos dintr-un buzunar un baton energizant de cafea.

Soarele încălzea plăcut pământul. Murdock chiar se bucura de mirosul ramurilor tăiate de Jaybird ca să-și acopere pozițiile. Semăna cu rozmarinul.

Apoi se afla în mijlocul unui vis în care era vânat; alerga, alerga și nu putea scăpa deloc, indiferent cât de mult se străduia. Și s-a trezit. Jaybird îl scutura.

— Regret că vă trezesc, *sir*.

— De ce m-ai lăsat să adorm? a mormăit Murdock, furios pe sine însuși pentru că cedase. Și mai furios pentru că adormise în timp ce unul dintre oamenii săi rămăsese de veghe.

— Cred că trebuie să vedeți asta, spuse Jaybird, dându-se la oparte din spatele carabinei.

Murdock a proptit patul acesteia în umăr și a orientat-o către direcția indicată de degetul lui Jaybird. O linie lungă de soldați trecuse de drum, pare-se că pe toată lungimea lui.

— Mie mi se pare că este cel puțin un batalion, poate două, spuse Jaybird. Și ia uite și acolo.

Toate satele din câmpul vizual și cea mai mare parte a intersecțiilor erau ocupate de cel puțin câte două vehicule militare și personalul militar aferent lor. Se aflau pe toate drumurile ce veneau dinspre autostrada Bekaa, pe fiecare drum ce ducea către munți, de

la Bteday către calea ce ducea departe spre nord de colina lor. *Careu de drumuri*, se gândi Murdock. Cât de potrivită denumire… Pentru că ei se aflau acum prinși ca într-o cutie.

Jaybird a făcut un gest larg.

— Acolo este un cordon ca să ne țină înăuntru.

Apoi a arătat din nou spre soldații care, între timp trecuseră toți de drum și pătrunseseră în zona împădurită.

— Iar acolo sunt hăitașii.

— Care ne hăituiesc pe noi, a spus Murdock. Pentru a ne duce direct în cordon.

— Îhî, a fost de acord Jaybird. De la Baalbek la punctul de control pe care l-am penetrat, Mercedesul, apoi contrabandiștii, iar în curând corpul lui Kos. Avortonii unesc doar punctele de reper.

29

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1215
Centrul Libanului de Nord

Din punctul său de observație, Murdock analiza situația. Se gândea că hăituiala sirienilor era o un fapt grav, dar nu catastrofal. Avansarea în linie era formația militară cea mai dificil de controlat. Oricine o încercase cu doar câțiva soldați și pe distanțe scurte știa cât de greu a fost. A o realiza cu mai mult de o mie de soldați pe distanțe de mulți kilometri și teren accidentat era aproape imposibil fără a frânge linia, unii luând-o înainte, alții rămânând înapoi, sau oprindu-se frecvent, sau alte alea. Șapte oameni puteau fi capabili fie să scape, fie să se strecoare prin această forță. Era ceva în care SEAL erau specializați.

Problema principală, așa cum o considera Murdock, era aducerea elicopterelor în mijlocul unei asemenea concentrări de forțe inamice, în chiar toiul nopții. Va fi o treabă delicată. Și, precum toți comandanții din era elicopterelor, nu era prea sigur câtă informație să dea. Dacă spuneai adevărul despre gravitatea situației, era posibil ca acestea să nu vină să te recupereze. Dar și dacă erai zgârcit cu informațiile, *helos* s-ar fi putut apropia din direcția greșită sau cu o tactică nepotrivită și ar fi fost doborâte, iar tu rămîi iar în rahat. Nu-și făcea griji în legătură cu cei din regimentul 160. Era *timiditatea* CIA cea care-i băgase în situația prezentă, iar Murdock nu mai voia să le testeze abilitățile, fără a fi neapărată nevoie.

Ar fi vrut să se consulte imediat cu Razor Roselli, dar presupunea că unitățile siriene de supraveghere radio erau și ele active în această sâmbătă. Cu echipament modern, chiar și o transmisie scurtă a unui MX-300 era ușor de depistat și localizat.

Esența războiului era să fii în locul potrivit și la timpul potrivit, iar Murdock întenționa să facă alegerea corectă. A estimat că linia desfășurată de sirieni va ajunge la baza lor într-o oră și jumătate, două ore.

— Oricât de plăcut ar fi aici sus, îi spuse lui Jaybird, cred totuși că ar fi mai bine să ne întoarcem la restul plutonului.

— Da, *sir*.

— Hei, Jaybird?

— Da, *sir*?

— Termină odată cu „*sir*”! După atâta timp am impresia că mă iei la mișto.

Zâmbetul lui Jaybird s-a lățit pe toată fața.

— Da, *sir*.

Murdock a oftat doar.

Au coborât pe coasta colinei către pluton.

După schimbul de semnale ce imitau trilurile de păsări – backup pentru mesajele radio – au intrat în perimetru fără a fi împușcați de camarazii SEAL. Se mai întâmplase.

— Ce-mi place mie când lucrurile devin din ce în ce mai rele…, spuse Razor Roselli după ce Murdock l-a informat asupra noutăților.

Toți SEAL erau adunați într-un cerc strâns. Umăr-la-umăr, față-n-față.

— Comentarii? a cerut Murdock.

— Ne camuflăm și-i lăsăm să treacă pe lângă noi? a sugerat Higgins.

— N-avem timp să săpăm niște adăposturi perfecte, spuse Doc. Pădurea asta este prea de rară, dacă un sirian calcă greșit și dă peste unul dintre noi, am belit-o cu toții.

Magic Brown interveni sec.

— Sirienii mizează pe faptul că avem o imensă zonă deschisă – valea și câmpurile – la est, și trei sute de metri de stâncă golașă la vest. Pădurea asta nu are mai mult de trei mile în zona cea mai largă. Uite cât de mult avem de mărșăluit pînă să găsim suficientă acoperire pentru a traversa afurisitele de drumuri. Ar trebui să avem la dispoziție al dracului de mult timp pentru manevră ca să găsim o gaură în liniile lor.

— Am urmărit maniera lor de hăituială, a intervenit Jaybird. De fiecare dată când ajung la un drum, fiecare se oprește. Astfel, fiecare rămas în urmă are șansa să se realinieze în front. Apoi, când sunt cu toții pe drum, aliniați, încep din nou să se deplaseze. Treaba funcționează destul de bine, pentru că există poteci care traversează pădurea cam la fiecare două mile. Așa încât, dacă va fi să încercăm ceva, trebuie să o facem chiar înainte ca ei să ajungă la un drum, atunci când sunt cel mai răzleți.

Aruncă o privire de jur împrejur ca să vadă ce gândesc și ceilalți.

— Continuă, l-a îndemnat Murdock. Ai cuvântul.

— OK, spuse Jaybird cu entuziasm. Ceea ce trebuie să facem este să gândim cu două mișcări înaintea lor, cum face Magic la șah.

Crezând că jocul său favorit îi este luat la mișto, ochii lui Razor s-au îngustat.

— Acum, a continuat Jaybird, uite la ce m-am gândit…

Ascultându-l, Murdock se gândea iarăși că orice ofițer care credea că doar el deține toate răspunsurile, e doar un tâmpit.

Când Jaybird a terminat, Razor Roselli a vorbit primul.

— Auzi, băi, *Turdbird*? Cred că tocmai te-am pus pe lista mea neagră.[6]

CARRY ON !

[6] Dovezi de *afecțiune* în stil american: - Turdbird – termen argotic care poate exprima:
- un apelativ afectuos (echivalent: *păsărică, puișor*),
- o infecție penianăă rezultată în urma sexului anal,
- unul care nu trage apa la toaletă lăsând mizeria pe seama altora.

EXPEDIȚIA SINDBAD

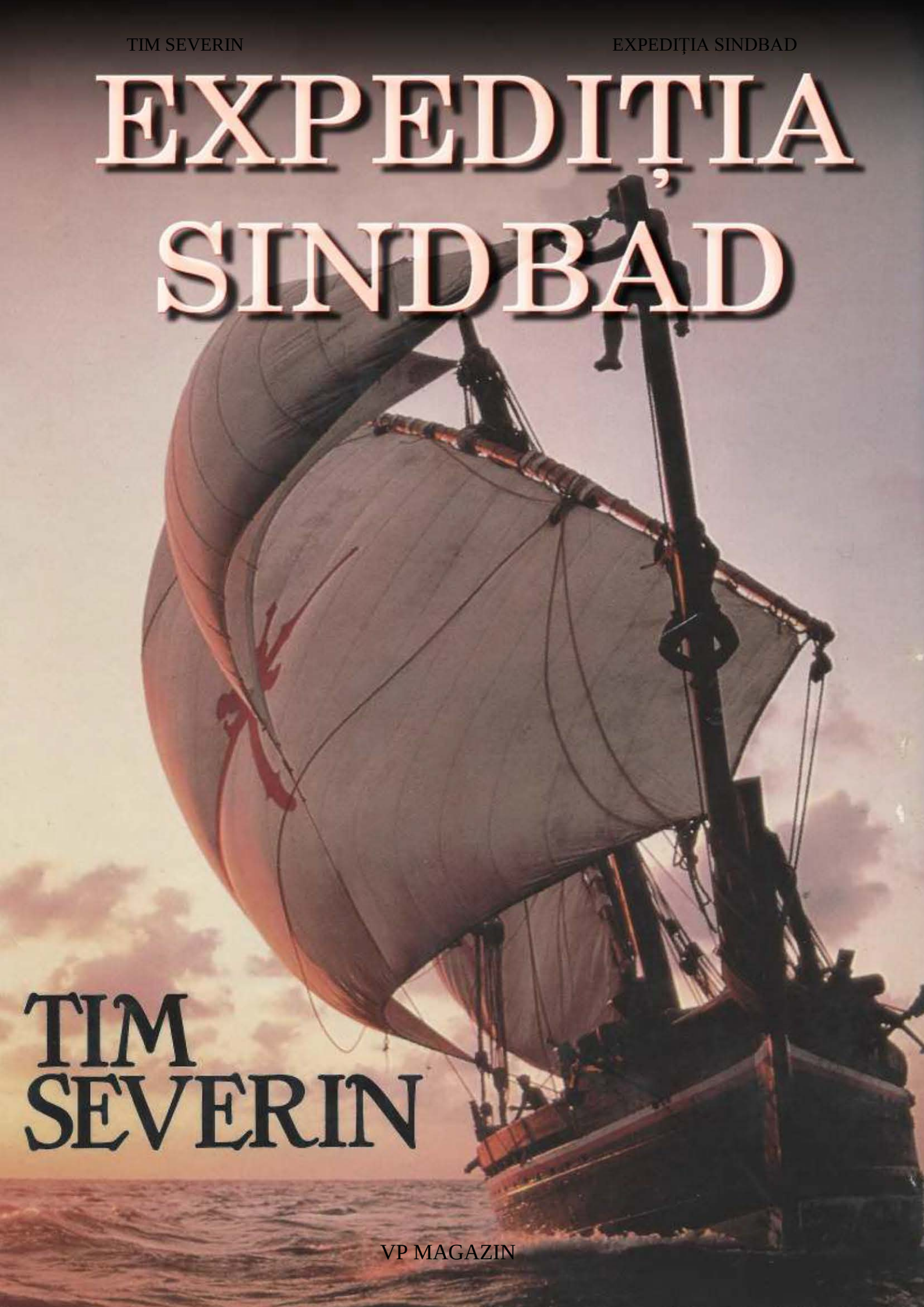

TIM SEVERIN

VP MAGAZIN

EXPEDIȚII ȘI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

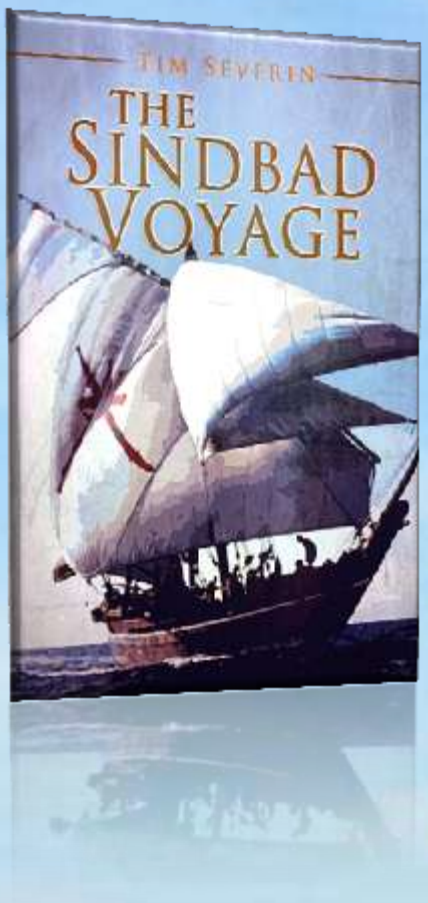

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

IV. MARINARI DIN OMAN

Din porunca sultanului, navei i s-a dat numele de *Sohar,* în cinstea străvechiului port comercial Sohar, de pe coasta Batinah, cândva oraşul cel mai prosper din Oman, terminusul navelor care porneau sau se întorceau din călătoriile în Orientul îndepărtat. Chiar atunci o echipă de arheologi francezi excava marea fortăreață a Sohar-ului, care odinioară domina rada unde erau ancorate navele de cursă lungă. Arheologii găseau îngropate în fundațiile fortului bucăți de porțelan chinezesc, transportat tocmai din China, probabil de vase omane. Acum, printr-o coincidență extraordinară, eram pe punctul de a porni în direcția opusă pentru a urma aceeaşi veche cale comercială şi cu o navă similară. Dar de data aceasta aveam să iau marinari din Omanul modern.

Socotisem că pentru *Sohar* era necesar un echipaj de vreo douăzeci de oameni. Opt din ei, miezul echipei, aveau să fie marinari din Oman, care trebuiau să conducă nava în stilul tradițional. Ei trebuiau să fie marinari de primă clasă, obişnuiți cu guvernarea unui vas, căci urmau să învețe restul echipajului cum să navigheze, folosind velatura foarte specială a unei nave arabe de tipul *boom,* De-a lungul călătoriei activitatea principală de pe *Sohar,* mânuirea velelor, întreținerea vasului, reglarea întregului echipament cădeau în sarcina marinarilor din Oman. Pentru a păstra o evidență a activității celor din Oman şi a-i sprijini, vor exista alți voluntari, în cea mai mare parte

europeni, cu diferite pregătiri tehnice speciale. Bruce Foster va fotografia, Tom Vosmer va fi radiotelegrafistul nostru, iar un operator cinematografic şi unul de sunet vor face filmul călătoriei. Mai aveam nevoie de un casier, un scafandru şi, bineînțeles, un bucătar.

Primul meu voluntar din Oman a fost din divizia de marină a poliției omane. Era caporal, foarte elegant în uniforma gri ca turturica, cu o beretă neagră de polițist trasă şmechereşte peste cârlionții lui negri şi cu cizmele, nasturii şi ecusoanele strălucitoare. El a luat poziție de drepți şi s-a prezentat:

— Khamees Sbait, domnule! spuse el cu o voce spartă. Vreau să mă îmbarc pentru China.

Expresia serioasă din timpul poziției de drepți lasă loc unui surâs plăcut, şi începu să se legene uşor. Khamees, care în arabă înseamnă „joi", avea fizicul unui campion de box de categoria semimijlocie şi un astfel de chef de viață, încât aproape că vibra de entuziasm. Îmi spuse într-o engleză stricată că era din Sur şi urmărise cu foarte mult interes construirea navei. De îndată ce s-a dat de veste că se caută voluntari pentru echipaj, s-a grăbit să-şi vadă comandantul pentru a-i cere permisiunea să se înroleze.

— De ce doreşti să întreprinzi călătoria lui Sindbad? l-am întrebat.

— Pentru a vedea lumea, mi-a răspuns şi iar a zâmbit.

— Nu eşti speriat sau îngrijorat de un voiaj atât de lung?

— O, nu, spuse el. Nu am familie, doar o mamă văduvă. Ea va primi leafa mea de la poliție cât voi lipsi.

Era şi el gata să facă la fel ca şi străbunii lui. Totul va fi bine. Nava era frumoasă, iar călătoria va fi excelentă. M-am gândit în sinea mea că dacă voi găsi un asemenea entuziasm fără margini la fiecare, nava se va autopropulsa.

Khamees Poliție, cum i s-a spus, avea să rămână la prima lui impresie: în timpul următoarelor opt luni veselia lui debordantă nu a slăbit niciodată. Din primele zile ale încercărilor de navigație, când am experimentat nava, Khamees Poliție era întotdeauna cel care alerga impetuos pe punte, sărind ca o paiață pe arcuri cu exclamații de încântare, năpustindu-se peste o parâmă dezlegată sau luptându-se cu o velă umflată de vânt. Niciodată nu i-au dispărut buna dispoziție şi umorul. Era atât de exuberant încât a înveselit pe toți cei de pe *Sohar.*

Tânărul Eid, celălalt venit de la departamentul de marină al poliției, părea mult mai liniştit. În vârstă de 22 de ani, era cel mai tânăr dintre voluntari. Şi el era tot din Sur, iar pielea lui neagră ca abanosul şi trăsăturile africane dovedeau legăturile strânse dintre Sur şi coasta Zanzibarului. Într-adevăr, la prima vedere l-ai fi crezut african pur, şi imediat mi-am dat seama de rudenia dintre el şi meşterul binevoitor pe care l-am văzut construind o *sambukă* la Al Aija în timpul primei mele vizite în Oman. Chinuindu-ne să ne înțelegem într-o arabă stâlcită, căci nu vorbea niciun cuvânt englez, mi-a spus că maistrul era vărul său. Eid se născuse la Al Aija. Cei din familia lui erau constructori de nave şi pescari, iar ei intrase de curând în poliție ca civil. Avea o naivitate atrăgătoare. Se găsea intr-un moment din viață când pur şi simplu tânjea să părăsească barierele micului său oraş pentru a călători şi a vedea cum trăiesc şi

alți oameni şi astfel să-şi împlinească destinul. Habar nu avea de ceea ce putea implica Expediția Sindbad şi nici ce țări şi mări se aflau în calea spre China. Nu ştia nici măcar cât de mult putea dura călătoria. Dar asta nu avea nicio importanță. Pentru tânărul Eid, Expediția Sindbad constituia doar o aventură.

Opus lui, tipul cu siluetă îndesată, purtând o uniformă albă, strălucitoare, care s-a urcat pe navă în timp ce stătea ancorată în golful Mascat pentru aprovizionare, părea supracalificat pentru un candidat la postul obişnuit de marinar pe această copie a unei ambarcații arabe din secolul al IX-lea. De altfel, uniforma lui impecabilă îmi indica că era un tânăr ofițer din marina sultanului şi mă întrebam dacă îşi dădea seama că rangul lui nu avea nicio importanță pe nava mea. De fapt nici nu ar fi trebuit să fiu îngrijorat. Dintre toți membrii din Oman ai echipajului meu, Khamees Marină avea cel mai serios motiv să se înroleze: venise ca voluntar pe *Sohar* pentru că dorea să înfăptuiască ceva pentru țara sa. Simțea că dacă Expediția Sindbad va reuşi, el va servi drapelul sultanului, aşa că dorea să participe la ea cu orice preț. În lunile următoare acest patriotism sincer avea să-l îmbărbăteze pe Khamees şi nu puteai să nu-i admiri simțul datoriei şi voința neabătută. Aveam însă să-mi dau seama că printre ceilalți omani era mai nesociabil. Stătea de-o parte datorită mediului familial, educației primite şi gusturilor sale. Khamees provenea din una din acele familii bogate sau cu bune relații care-şi trimiteau fiii în străinătate să primească o educație pe care nu o puteau căpăta în Oman în timpul celuilalt sultan. El a studiat în Kuwait, a învățat să vorbească bine engleza şi era gata să se întoarcă în Oman pentru a se pregăti să devină ofițer, când sultanul Qabus s-a urcat pe tron şi a hotărât să-şi modernizeze țara.

Khamees Marină provenea din neamul bedu. Asta însemna că mulți din tribul său erau seminomazi, nu făceau parte dintre cei stabiliți în oraşe şi pe coastă. Tribul său, Al Araimi, trăia în regiunea din interior, în spatele localității Sur, în provincia de est a Omanului, într-un ținut sălbatic bătut de vânturi, cu dealuri şi pante aride, cu sate adunate ici şi colo în jurul unor ochiuri de apă sau în *wadis*[1]. Unii din tribul Al Araimi erau oameni de afaceri şi negustori, dar cei mai mulți erau nomazi, deplasându-se în funcție de anotimpuri. Iarna, în timpul musonului de nord-est, ei se strecurau jos pe coastă de-a lungul țărmului pentru a pescui. Coasta îi adăpostea împotriva vântului, iar marea le oferea o imensă bogăție de peşte. Ei rămâneau pe acest țărm până când vântul începea să sufle din sud-vest şi ridica valuri imense care veneau din Africa să se spargă într-o învălmăşeală de spumă pe plajele din Oman şi să închidă coasta pentru orice trafic. Iar mai apoi, aşa cum făceau din timpuri străvechi, oamenii din tribul bedu Al Araimi îşi adunau turmele de capre şi le mânau spre interiorul coastei, reocupându-şi casele de lângă grădinile de curmali, până când sosea din nou anotimpul pescuitului. Acea parte a coastei unde veneau ei a fost vestită pentru corsarii ei până prin secolul al XIX-ka. Este un țărm cu adevărat potrivit pentru pirați, iar strămoşii lui Khamees îşi asigurau existența prădând

[1] Văile unor rîuri în regiunile aride din sud-veslul Asiei şi nordul Africii, care sînt de obicei secate in afara anotimpului ploios şi care adeseori formează o oază.

vasele care treceau, atacându-le cu ambarcații iuți, piratereşti şi capturându-le încărcătura. Ți-l imaginai uşor pe Khamees Marină cu un turban de pirat şi o pânză în jurul şoldurilor la bordul unei corăbii *bedan* de pradă, gata să atace o navă comercială. Avea un chip arab caracteristic, dar nu acea față scofâlcită a deşertului, asemănătoare cu cea a unei păsări de pradă. Nasul mic, uşor coroiat, ochii negri migdalați, gura mică cu buze cărnoase şi barba neagră, scurtă, care îi încadra obrajii cu pometii înalți erau trăsături clasice din sudul Arabiei. Profilul său putea fi găsit pe unele pietre cioplite ale populațiilor sabaean din Arabia de Sud, în ținuturile unde fuseseră localizate imperiul imaginar al Ofirului şi regatul marii regine din Saba.

Musalam a fost al doilea voluntar din marina sultanului. Bărbat chipeş şi liniştit, era subofițer şi venea din micul oraş Suwaiq de pe coasta Batinah. Unchiul lui era tocmai bătrânul pe care l-am întâlnit în timpul primei mele vizite în Oman construind bărci *shasha* din frunze de palmier. Musalam adusese cu el trei civili din Suwaiq care doreau să se alăture echipajului de pe *Sohar.* L-am întrebat dacă aveau vreo experiență pe mare. Musalam mi-a spus că toți proveneau din familii de pescari şi ecrescuseră lângă apă, pescuiseră şi făcuseră multe călătorii. Mi se părea cam vag ceea ce spunea el şi am vrut să ştiu de ce aceşti oameni doreau să facă parte din Expediția Sindbad. El mi-a răspuns foarte simplu că nu aveau de lucru, apoi a făcut semn celor trei figuri cu turbane care se învârteau de colo-colo puțin mai departe. Au înaintat pentru a fi prezentați, un trio foarte curios. Cel mai ciudat era un bărbat înalt, apatic, cu o piele aproape, tot atât de neagră ca şi cea a lui Eid şi cu aceleaşi trăsături africane pronunțate. Avea un aer somnoros, accentuat de o pleoapă care cădea în permanență, făcându-l să arate ca şi cum ar fi fost mereu pe punctul de a adormi. Purta o *dishdasha* foarte murdară şi în mod paradoxal se numea Jumail, ceea ce înseamnă „frumos". Bărbatul de lângă el, îndesat şi rotund ca un butoi, era în mod evident marinar. Avea un mers legănat şi brațe puternice, păroase, care păreau că toată viața n-au făcut altceva decât să tragă odgoane şi năvoade sau să vâslească. Se numea Abdullah. Al treilea membru al trio-ului, cel mai vârstnic, era un om îngrijit, delicat, cu trăsături bine cizelate, aproape aristocratice, îmbrăcat simplu, dar ordonat. Ceea ce-l deosebea de ceilalți era ținuta plină de demnitate, foarte liniştită, care se observa repede şi dădea impresia unei persoane în măsură să se descurce singură, fără niciun ajutor, care văzuse multe în viață şi se resemnase în fața tuturor celor văzute. Musalam îmi spuse că numele lui era Jumah şi că era marinar de meserie. Descrierea era potrivită, căci Jumah navigase toată viața pe o *dhow.* Altceva nu ştia, iar când l-am întrebat de ce şi-a ales această activitate, mi-a răspuns foarte simplu că nu a avut altceva de ales. Se născuse într-o familie săracă dintr-un sat de pe coastă şi singura posibilitate care i s-a oferit a fost să lucreze pe un vas. Fără această perspectivă nici nu ar fi putut să se gândească că ar câştiga suficienți bani ca să-şi ia o nevastă. Aşa că s-a îmbarcat, având doar speranța că la capătul călătoriei căpitanul îi va plăti o leafă. Nu au existat niciodată vreun contract, un salariu oficial sau o condiție de lucru. Nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în Allah şi să navigheze.

Jumah era o comoară, un adevărat tezaur de informații despre tradiția navelor arabe. Nu-şi spunea părerea atâta timp cât nu era întrebat, dar putea da sfaturi bune bazate pe o bogată experiență. Ştia să ne arate cum să navigam cu *Sohar* şi aveam să învăț de la el exact ceea ce trebuia să fac într-un moment critic la bord, ce parâmă să desfac, în ce parte să îndrept nava. Fusese atâta timp pe mare, încât pierduse numărul şi urma călătoriilor pe care le făcuse. Călătorise de mai bine de şase ori în Africa de Est, cam tot de atâtea ori în India şi de nenumărate ori în Golful Arab. Nici nu ştia câți ani are, căci se născuse într-un timp când în Oman nu existau registre de stare civilă. Pretindea că ar avea între patruzeci şi cincizeci de ani. dar trebuie să fi avut cu cel puțin zece ani mai mult. Totuşi era în formă şi activ ca un bărbat de 25 de ani şi avea o fire poznaşă, manifestată în farse care îi lăsau o anumită strălucire în privire, fâcându-l să arate ca un elf şiret. Venirea pe *Sohar* era poate ultima dorință a vieții lui de marinar. Pentru că toate navele tradiționale au dispărut, de 15 ani nu mai călătorise, ci stătuse liniştit acasă, urmărind cum îi cresc copiii, stând de vorbă cu vecinii şi gândindu-se la trecut. Acum auzise despre *Sohar* şi că plănuisem să mergem în îndepărtata Chină, unde nu fusese niciodată. Nu era nimic care să-l rețină acasă. Copiii lui erau mari, el se săturase de viața pe uscat şi dorea să mai facă o călătorie şi să se reîntoarcă la vechiul lui stil de viață. Era expresia cea mai evidentă a fenomenului cunoscut sub numele de „chemarea mării".

Sosirea lui Jumah, Abduliah, Jumail şi Musalam însemna că *Sohar* avea acum patru membri ai echipajului de pe coasta Batinah şi aceştia patru îi contrabalansau pe cei din provincia de est, din spatele Sur-ului, pentru că lui Eid şi celor doi Khamees - Poliție şi Marină - li se adăugase acum un al patrulea, Saleh. Nu ştiu exact când a apărut Saleh prima oară. L-am observat pur şi simplu la bord, într-o bună zi, pe când făceam exerciții de navigat, un chip sălbatic, cu un turban mov şi un *wuzar* care filfâia, o pânză din jurul şoldurilor asemănătoare unui *kilt* [2]. Cineva mi-a tpus că Saleh fusese pescar de meserie, secund pe o ambarcație pescărească care naviga spre Kuvvait şi servise şi în marina din Abu Dhabi. Dar, după felul în care se mişca pe punte, nu încăpea nicio urmă de îndoială că ştia să navigheze. Aşa că reuşisem să găsesc pe cei opt membri ai echipajului din Oman, iar ei la rândul lor aveau să învețe restul echipajului cum să navigheze un *boom.*

În primul rând am echipat nava noastră *Sohar* în unul dintre cele mai spectaculoase porturi din lume, la Mascat. Într-o parte, sus, deasupra navei, se proiectau zidurile fortului Mirani, o fortăreață avântată spre înaltul cerului, construită de către portughezi pentru a proteja golful Mascat împotriva intruşilor. Drapelul roşu închis al gărzii regale flutura în briza uşoară care sufla dinspre est, deasupra fortului unde îşi avea sediul garda sultanului. În fiecare dimineață, când ne duceam la lucru, treceam pe lângă camioanele încărcate cu soldații din gardă îmbrăcați în ținută de luptă, cu berete şi cu cizme din piele de căprioară pentru deşert şi înarmați până în dinți. La ziua de naştere a

[2] Fustanelă a muntenilor din Scoţia şi a soldaţilor scoţieni.

sultanului, soldații au înşiruit tunuri cu alămuri strălucitoare şi au tras douăzeci şi una de salve al căror ecou a răsunat până pe dealurile din jurul golfului. De pe *Sohar* am simțit întreaga detunătură şi ne-am acoperit urechile cu mâinile, căci armele erau îndreptate direct spre noi şi la descărcare puteam vedea flacăra ieşind din țeava. Salutul era pentru palatul sultanului, o extraordinară realizare din coloane de marmură şi ferestre imense, înconjurat de o peluză de un verde ca smaraldul imaculat, care ajungea până la malul mării, în spatele golfului, cu fântânile sale şi lămpile enorme care atârnau de arcade. Palatul era de fapt o versiune modernă a palatelor pe care marii principi şi maharajahi indieni le comandaseră pentru reşedințele lor oficiale. De pe puntea navei noastre *Sohar,* în stânga palatului, puteam distinge steagurile ambasadelor americană şi britanică adăpostite în minunate case vechi din Mascat. Mai departe, la stânga, se ridica construcția crenelată a fortului Jalali, celălalt paznic geamăn al golfului, apoi creasta faimosului deal pe laturile căruia sunt înscrise numele navelor care au ancorat în Golful Mascat în ultimele două sute de ani. Numele cele mai recente comemorau distrugătoare şi alte nave militare şi vase comerciale. Dar alte nume mai şterse datau de prin secolul al XIX-lea, când se spune că Nelson în persoană se afla în echipa de pe țărm care a scris numele navei sale. Înconjurați de un amestec atât de extraordinar de istorie şi pompă, nu părea ciudat că echipam o navă medievală *dhow,* fixându-i arborele mare din prova, solid, înalt de 18 metri, cu înclinarea caracteristică, strângând parâmele din frânghie de nucă de cocos şi ridicând vergile? Siluetele marinarilor cățărându-se pe greement sau mişcându-se încetişor de-a lungul vergii velei mari păreau fireşti, având ca fundal golful cu fortăreața.

Părea romantic pentru ochi, dar ceea ce simțea nasul era complet diferit. *Sohar* duhnea. Mirosul nu era perceptibil când te apropiai de navă într-o barcă şi nici când stăteai pe punte, doar dacă nu te aflai lângă vreun bocaport deschis, când întâmplător venea câte un suflu de jos. Dar dacă coborai în cală te izbea o duhoare grozavă ca de ouă clocite, mirosul clasic, urât şi greu din unele laboratoare de şcoală. Fără o analiză ştiințifică pentru a-mi confirma presupunerea, am recunoscut hidrogenul sulfurat. Mirosul în sine nu mă îngrijora. Era neplăcut, dar se putea trăi cu el. Gazul care producea acest miros ataca, însă, obiectele de metal. De exemplu o brățară de argint, lăsată sub punte, în aproximativ o oră începea să coclească şi peste o zi devenea neagră. M-am cutremurat gândindu-mă ce s-ar putea întâmpla cu un circuit metalic al unui aparat de radio, după o jumătate de an. Chiar şi cu bocaportul deschis tot se simțeă gazul, iar dacă lăsam bocaporturile acoperite peste noapte, dimineața când ridicam acoperămintele primeam în nas o răbufnire puternică.

Mirosul venea din santină. Când cineva ridica o scândură din punte, valul de gaz era atât de puternic încât te înecai. Şi totuşi, se părea că nu există niciun remediu. Am spălat santina cu apă de mare, dar n-am văzut mare diferență. În dimineața următoare mirosul persista tot atât de rău ca mai înainte. Cu eforturi uriaşe am schimbat tot balastul navei, aruncând peste bord 15 tone de saci cu nisip şi am încărcat din nou în soarele arzător 15 tone de nisip proaspăt, spălat

şi pus în saci noi. Dar chiar mai înainte de a termina această muncă grea, mirosul îngrozitor ne asalta din nou. Am consultat specialişti hidrologi, care au luat mostre pentru analize şi au confirmat că apa din santină emana hidrogen sulfurat. M-au prevenit cu un aer sumbru că dacă ar fi prea puternic ar putea fi chiar ucigător, dar nu au dat nicio sugestie cum să scăpăm de el şi nici de unde provenea. Bănuiam că gazul avea legătură cu interacțiunea dintre apa mării şi uleiul vegetal cu care fuseseră unse cusăturile pentru a conserva funia din fibră de nucă de cocos. Dar nu îndrăzneam să curăț santina cu un detergent puternic de frică să nu se dizolve uleiul protector sau, şi mai rău, să nu fie atacate chiar cusăturile. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva şi cusăturile ar fi dizolvate de chimicalele din detergent, întreaga navă s-ar desface.

Mohamed Ismail, maistrul constructor, nu era speriat de mirosul de ouă clocite. A ridicat din umeri şi a spus că santinele vaselor comerciale din lemn întotdeauna miros aşa. Încercam să mă consolez cu faptul că citisem cândva că navele de război din lemn din secolul al XVIII-lea miroseau atât de puternic sub punte, încât un tânăr aspirant era trimis să umble de-a lungul punților de jos cu o lingură de argint în mână. Când reapărea pe punte dădea lingura capitanului pentru a fi inspectată. Dacă lingura îşi schimbase culoarea se socotea că era timpul să se spele santina. M-am gândit că *Sohar* şi o navă de război din secolul al XVIII-lea aveau în comun cel puțin un lucru - duhoarea. Şi totuşi continuam să fiu îngrijorat. Fără urmă de îndoială era o duhoare de putreziciune şi puteam să-mi închipui cablurile vitale care țineau nava la un loc dezagregându-se treptat până când aveau să se desfacă. Apoi cusăturile lui *Sohar* se vor desprinde ca nişte păstăi cu semințe umflate. În fiecare zi, fără a arăta prea mult echipajului, ridicam un panou de santină şi, ținându-mi respirația, mă furişam în santină şi cu vârful unui piron încercam să văd dacă cusătura cu sfoară din fibră de nucă de cocos devenise moale şi spongioasă.

Sohar era acum centrul unei activități febrile. Cele două bărci de cauciuc pe care aveam să le folosim ca barcaz de serviciu circulau în mod constant, aducând la bord tâmplari şi provizii, marinari voluntari, uneori vizitatori. Ambarcația noastră începu să se umple rapid cu sute de obiecte necesare pentru o călătorie pe mare de şapte-opt luni. La pic-prova se îngrămădiseră toate materialele de punte - colaci peste colaci, parâme de toate dimensiunile, de la legături uşoare din sfoară până la fungi de rezervă groase de aproximativ 20 cm. Erau zeci de scripeți suplimentari, fiecare cioplit cu dragoste dintr-o singură bucată de lemn, cu roțile lor de lemn învârtindu-se în jurul cuielor de lemn, adevărate opere de artă, cu care cămăşile verzi se puteau mândri. Mai erau pe punte saci cu var necesar pentru ziua când aveam să curățăm carena într-un port străin şi ar fi trebuit să punem un nou strat protector tradițional, cutii de metal cu seu de oaie râncedă şi grețoasă pentru a fi amestecată cu varul sau pentru a unge odgoanele şi scripeții, saule, ciocane de lemn, truse cu unelte de tâmplărie, diferite bucăți de lemn, baloturi de pânză pentru vele, lanțuri suplimentare. Amintindu-mi de experiența avuta cu barca de piele *Brendan,* luasem şi câteva bucăți de piele de rezervă, ace şi sfoară pentru a putea coase petice uzate şi curele groase de piele. Existau nu mai puțin de patru ancore,

dintre care una tradițională arabă cu patru gheare curbe, pe care scafandrii marinei o scoseseră de pe fundul golfului Mascat şi care, ridicată la prova, arăta exact ca ilustrațiile din manuscrisele medievale.

Fusese încărcat pe vas şi echipament modern, un generator pentru bateriile de radio şi luminile de navigație. Mă îndoiam că generatorul va rezista de-a lungul întregii călătorii, aşa că m-am asigurat procurându-mi lanterne şi felinare de vânt. Erau apoi echipamentul de siguranță al navei, plute şi veste de salvare, rachete semnalizatoare, rații de rezervă şi o cantitate respectabilă de extinctoare, căci îmi dădeam prea bine seama că aveam să navigam pe un vas de lemn îmbibat cu ulei, sub un soare tropical. Întregul echipament de siguranță ocupa un spațiu considerabil, căci am socotit că o expediție, oricât de fidelă ar fi față de cele care au precedat-o în timpuri străvechi, nu trebuie să rişte în mod inutil viața omenească. Dacă am făcut vreo greşeală în cercetările mele sau în construcție, dacă vreun petrolier ar fi dat peste noi într-o noapte întunecoasă în strâmtoarea Malacca, sau am fi fost răsturnați de un taifun în Marea de Sud a Chinei, doream ca echipajul să aibă cele mai mari şanse de supraviețuire.

Trebuia să alegem alimentele, să le împachetăm şi încărcăm. Cu un echipaj de 20 de oameni care lucrau din greu, mereu flămânzi, nu aveam spațiu suficient să depozităm proviziile pentru întreaga călătorie. Calculasem că vom încărca un stoc de alimente de bază pe care urma să-l suplimentăm cu diferite cumpărături făcute pe drum.

S-a mai pus problema dacă să avem mâncare arabă pentru echipajul din Oman sau mâncare occidentală pentru europenii de pe navă. Am cumpărat toate ingredientele posibile la Mascat şi le-am amestecat după necesități. Aveam cutii cu nuci şi fructe uscate, sute de ouă unse cu grăsime şi acoperite cu rumeguş, saci cu ceapă, mazăre uscată, orez şi tot felul de mirodenii. Ca să putem asigura un meniu variat, mai luasem şi diferite conserve şi sosuri. Urma să gătim pe punte, folosind un foc de mangal pe o tavă cu nisip. Gândul că vom prinde peşte proaspăt pe care-l vom frige la grătar ne lăsa gura apă. Dar rămânea de văzut dacă vom avea noroc la pescuit. Un aliment pe care mă hotărâsem să-l iau în cantitate mare erau curmalele. În lumea arabă curmalele din Oman sunt Vestite pentru dulceața şi parfumul lor. Pe vremea lui Sindbad ele constituiau elementul principal al comerțului, ca şi o sursă esențială de hrană pentru marinari; de fapt curmalele reprezentau o încărcătură atât de importantă, încât arabii calculau capacitatea navelor după numărul de saci de curmale pe care îi cărau. Observând cum era încărcată manual în saci o tonă de curmale, mă gândeam ce satisfăcător balast trebuie să fi constituit în zilele de altă dată. Fiecare sac era lăsat să cadă pe punte cu o bufnitură şi toate la un loc alcătuiau un morman compact. Am avut un noroc deosebit, căci curmalele pentru *Sohar* au fost procurate de către furnizorul de alimente al Curții regale, vechiul meu prieten, Dharamsey Nensey, fiind din acelaşi soi cu cele care se trimiteau bucătăriilor regale.

Lista lucrurilor necesare era fără sfârşit. Jumătate de tonă de mangal pentru maşina noastră de gătit, două tăvi minunate din Oman şi un ibric oman

tradițional pentru a putea face cafea atunci când trebuia să primim musafiri în porturile străine; vaccinuri pentru echipaj contra vărsatului de vânt, a febrei tifoide, a holerei şi tetanosului. Bruce Foster se dovedi a fi un geniu în descoperirea unor lucruri ciudate dar vitale în ulițele întortocheate ale bazarului din Mascat. De două sau trei ori pe săptămână el se ducea la aeroport într-o camionetă mică pentru a aduce echipamentul necesar navei care ne era trimis cu avionul. O altă modalitate tipică, generoasă de a ne ajuta a fost punerea la dispoziția noastră a lui Gulf Air, linia aeriană din Oman, Bahrain, Qatar şi Emiratele Arabe Unite, care se oferise să ne transporte gratuit tot echipamentul şi pasagerii.

— Expediția Sindbad este importantă pentru toate țările Golfului - mi-a spus Yusif Shirawi, preşedintele companiei aeriene. Toate aceste țări împărtăşesc ceva din istoria mării şi dacă reuşiți în întreprinderea dumneavoastră ne vom aminti de trecutul nostru. Ştiu că programul este tutelat de Oman, dar cred că toate țările membre care conduc compania aeriană vor fi de acord să vă punem la dispoziție posibilități de transport gratuit şi nu numai pentru dumneavoastră, ci şi pentru echipajul şi echipamentul vasului.

Iată din nou o ofertă care făcea să pară că *Nopțile arabe* existau încă; şi am fost în măsură să înțeleg această generozitate şi mai bine când am aflat că tatăl lui Yusif Shirawi fusese căpitan de marină şi când am văzut cum spiritul statelor moderne ale Golfului bogate în petrol este încă legat de apa sărată a mărilor. În lumea de aur a Golfului Arab, cu oraşele noi explodând în beton spre înaltul cerului şi cu afaceri de multe milioane de dolari, cu limuzine, cu aer condiționat şi toate celelalte modernizări, exista un sentiment nostalgic pentru modul de viață tradițional de dinainte de perioada de avânt datorată petrolului. Cei mai mulți dintre oamenii cu succes din statele Golfului, noi principi ai comerțului şi miniştri dinamici, provin din familii care generații de-a rândul au prosperat ca proprietari sau comandanți de nave. Amintirile lor sunt în mod inexorabil legate de vechile vase de comerț arabe şi ei vorbesc cu bucurie despre acestea şi despre călătoriile din tinerețe. Este un fenomen care m-a emoționat profund şi mă întrebam în sinea mea dacă la bordul navei *Sohar* echipajul meu format din omani şi europeni va reuşi să ajungă la înălțimea unor asemenea amintiri.

Începuseră să sosească şi materialele ştiințifice. Când am stabilit itinerarul călătoriei mi s-a părut că *Sohar* ar putea fi o platformă potrivită pentru cercetări maritime. Nava avea să se deplaseze încet de-a lungul unei distanțe de 6000 mile, traversând oceanul, adesea în regiuni îndepărtate de căile navigabile obişnuite. Am luat legătura cu diferite universități şi institute de cercetări oceanografice. Exista vreo cercetare în acest domeniu pe care ar fi putut-o face nava? Am fost pus în legătură cu diferiți oceanografi şi am stabilit un program ştiințific. Urma să țin la dispoziție trei locuri la bordul lui *Sohar,* pentru cercetători care puteau veni şi pleca, după cum doreau, îmbarcându-se în anumite puncte de pe coastă, stabilite dinainte, pentru a parcurge părțile din călătorie care îi interesau.

Pe măsură ce lăzile cercetătorilor se adunau pe chei, începea să se contureze

şi proiectul programului ştiinţific. Printre acestea exista şi o imensă torpilă goală: trebuie să fi fost a biologului care dorea să studieze diferte soiuri de crustacee. El propusese ca torpila să fie remorcată de navă pe tot drumul până în China şi astfel va putea vedea ce fel de crustacee aveau să se lipească de aceasta. Mă temeam că acele crustacee puteau să moară de bătrâneţe, căci torpila atât de masivă avea să încetinească foarte mult mersul navei. Aşa ca am expediat-o înapoi, acceptând în locul ei alta de dimensiuni mai reduse. Era apoi o sanie, din fericire una mică, cu un fel de tampoane absorbante, care se asemănau cu scutecele unui prunc. Aceasta avea să fie un fel de instrument în realizarea unui program privind poluarea, urmând să colecteze uleiul aflat pe suprafaţa mării. Un mic colet cu ser congelat de venin de şarpe aparţinea desigur unui cercetător care spera să adune pe drum şerpi de mare. Mai exista şi o interminabilă cantitate de borcane din plastic, ancore plutitoare, plase de pescuit cu mâner lung şi alte diferite accesorii ştiinţifice. Mă gândeam la începutul celei de a treia călătorii a căpitanului Cook, când echipa ştiinţifică a cerut pentru echipamentul său un spaţiu atât de mare la bordul navei încât s-a sugerat în mod foarte serios că ar trebui să se construiască o a treia punte suplimentară pentru a se asigura locul necesar depozitării materialelor. Ştiind că aceasta ar face ca nava să fie greu de manevrat şi ar constitui un pericol, căpitanul Cook a refuzat şi cei mai mulţi dintre cercetători au plecat ofensaţi. Speram că cei de pe *Sohar* vor fi mai îngăduitori.

Cei trei cercetători programaţi pentru prima parte a călătoriei au sosit la timp la Mascat şi am putut să-i identific după trusele lor. Andrew Price era preocupat de studiul şerpilor de mare şi al planctonului. John Harwood de la Universitatea din Cambridge a venit doar cu un catalog de balene şi un binoclu, deci evident era de la Unitatea de cercetări pentru mamifere de mare şi urma să numere balenele în drum spre India. Proprietarul torpilei urma să ni se alăture în Sri Lanka şi trimisese o notă, cerând ca *Sohar* să remorcheze torpila până când va sosi el acolo. Al treilea dintre cercetătorii din prima parte a călătoriei era Robert Moore' prototipul oceanografului care n-a urcat niciodată pe puntea unui vas. El a apărut ţinând în mână o cutie ingenioasă cu mai multe despărţituri, concepută de el, plină cu eprubete, flacoane şi diferite borcane misterioase cu chimicale. Avea o comportare tipică de profesor, ochi căprui solemni, ochelari cu lentile groase şi cioc. Purta un şort lăbărţat, din care îi ieşeau picioarele subţiri ca nişte beţe. Dacă ar mai fi avut şi o plasă de prins fluturi, ar fi fost tipul caracteristic al exploratorului ştiinţific victorian.

— Mă tem că nu putem încărca la bord mai mult de jumătate din acest material, le-am spus celor trei cercetători ştiinţifici, arătând cu mâna spre maldărele de echipament. Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să alegeţi materialul esenţial, iar celălalt să-l lăsaţi la o parte sau să-l trimiteţi înapoi la universităţile voastre. După aceea vom căuta loc pentru ceea ce a rămas şi-l vom pune bine pe punte. De îndată ce vom termina cu aceasta vreau să ajutaţi la încărcarea generală şi la echiparea navei.

— Dar noi am venit ca cercetători ştiinţifici, începu Andrew.

— Nu pe *Sohar,* l-am întrerupt cu hotărâre. Fiecare este în primul rând şi mai

presus de orice un marinar, altfel nava nu poate fi pusă la punct. Vreau ca toți să puneți mâna pe parâme şi vele şi să faceți de cart. În primul rând marinari şi apoi oameni de ştiință.

Trei perechi de ochi ştiințifici m-au privit cu un aer de îndoială.

S-a anunțat data când aveam să pornim - la 23 noiembrie, odată cu încheierea sărbătoririi a zece ani de domnie a sultanului Qabus. Întregul Oman era într-o stare de agitație, pregătindu-se pentru aniversare. Pe şosele se ridicau arcuri de triumf. Pe stâlpii lămpilor de pe străzi erau prinse portrete ale sultanului, iar pe balcoanele caselor particulare, panouri. Echipe de lucrători se cățărau pe fațadele clădirilor publice, legând fire cu becuri colorate, care transformaseră capitala, în orele serii, într-o țară de basm. Au sosit o seamă de experți pentru a pregăti focurile de artificii. Tehnicienii au ridicat patru mari panouri reprezentând scene din viața sultanatului Oman. Pe unul din acestea era o hartă a Oceanului Indian şi pe el nava *Sohar* în miniatură. Căi care porneau din Mascat arătau străvechile drumuri pe mare ale Omanului, iar noaptea, mici mărgele de lumini colorate se stingeau şi se aprindeau de-a lungul drumului spre China. Speram că această reprezentare nu era prea optimistă.

Sohar trebuia şi ea să arate cât mai chipeşă de ziua națională, aşa că am vopsit în jurul cocii o bandă în roşu, alb şi verde, culorile naționale ale Omanului şi am montat becuri electrice pe cele două vergi oblice, astfel încât în noaptea focurilor de artificii din Golful Mascat, când fortul Jalali tuna şi fumega de artificii, *Sohar* şi-a luat locul în mijlocul canonierelor şi al şalupelor de patrulare, învăluită în lumini. Singura problemă care se punea pentru *Sohar* era faptul că generatorul, fiind prea mic, nu putea să aprindă toate becurile, aşa că forța a venit de la un generator suplimentar care pufăia într-o barcă de cauciuc legată alături. Noaptea focurilor de artificii a constituit o bună ocazie pentru o petrecere de despărțire în cinstea cămăşilor verzi. Îmbrăcați în veşmintele lor cele mai elegante, s-au cocoțat la bord să privească înmărmuriți focurile de artificii care explodau deasupra şi să consume un ultim şi imens pui condimentat cu *curry,* completat cu felii lipicioase de chec cu glazura în multe culori. În seara următoare ofițerii de la baza navală au invitat la masă echipajul de pe *Sohar,* iar seara a culminat cu jocuri violente desfăşurate la popotă care au avut ca rezultat un număr destul de mare de capete bandajate şi siluete şchiopătând în dimineața următoare.

Au fost aduse la bord fructe proaspete, semn sigur că *Sohar* era aproape gata de plecare - şi de asemenea şi armele noastre procurate de forțele armate ale sultanului. Ca o ironie, pirații erau din nou activi în strâmtoarea Malacca şi în Marea de Sud a Chinei, întocmai ca în zilele lui Sindbad, aşa că *Sohar* era bine echipată să le facă o surpriză neplăcută dacă ar fi fost atacată. Aveam gaz lacrimogen, arme albe şi trei puşti automate Kalaşnikov aduse de şeful scafandru de pe *Sohar* şi subofițerul însărcinat cu disciplina, Peter Dobbs. Înalt de 1,88 m, el servise recent într-un regiment de paraşutişti al armatei britanice şi fusese pregătit în tot felul de tehnici exotice de luptă. După o vizită la arsenalul forțelor terestre ale sultanului, Peter s-a întors plin de uimire.

— Mi-au spus că pot împrumuta orice doresc, m-a informat el, pistoale, puşti, grenade, absolut orice. Aş fi putut face din *Sohar* o navă de război, dacă doreaţi. Avem destui saci cu nisip în santine pentru a clădi puncte fortificate de rezistenţă de jur împrejurul punţii, în cele din urmă am ales armele Kalaşnikov. Erau berechet. Mi s-a spus că pot să nu le aduc înapoi şi că nu avem decât să le aruncăm peste bord în ocean, când nu vom mai avea nevoie de ele.

Sohar era acum gata. Aprovizionată cu alimente şi înarmată, stătea pregătită pentru marea ei aventură. La 23 noiembrie au început să se adune la baza navală demnitarii. Două camioane teleghidate, două şalupe de pază ale poliţiei şi iahtul alb regal erau acolo să conducă nava *Sohar* la plecare. Sayyid Faisal şi un trimis chinez care venise special cu avionul de la Beijing să ne vadă ridicând ancora au ţinut discursuri. Am primit binecuvântarea unui şef religios, iar un exemplar din Coran, decorat special şi pus într-o cutie de catifca roşie, a fost înmânat lui Khamees Marina cu însărcinarea de a-l duce musulmanilor din China. Apoi un bătrân lup de mare din Sur, un tip gălăgios cu o barbă vopsită într-un roşu portocaliu strălucitor, a declamat o poezie pe care o scrisese despre vitejia marinarilor de altădată din Oman şi perspectivele călătoriei noastre. Sayyid Faisal mi-a dat mâna şi şi-a luat rămas bun de la mine, iar trimisul chinez ne-a spus că speră să fie la Canton pentru a ne saluta acolo. Fanfara Poliţiei Regale din Oman a intonat imnul naţional şi, aşa cum le este felul, omanii au pus în mod spectaculos în scenă plecarea noastră.

Când a bătut ora 11, o lovitură puternică de tun a produs o detunătură al cărei ecou a răsunat în jurul falezei. În acelaşi moment am înălţat fanionul special al călătoriei, o flamură purpurie bifurcată, cu o pasăre fenix aurie în zbor, având deasupra scrise cuvintele *Bismillali et Rahman et Rahim* - în numele lui Allah cel milostiv şi atotîndurător. S-a auzit un bubuit puternic când ambarcaţiile de escortă au pornit motoarele şi au început să se mişte în formaţie de săgeată în jurul lui *Sohar.* Khamees Poliţie a dat drumul cablului de la geamandura de acostare şi o ambarcaţie din port ne-a remorcat, purtându-ne încet într-un cerc larg astfel încât să putem face semne demnitarilor care se aflau în balconul clădirii cartierului general al bazei navale. Apoi *Sohar* s-a îndreptat spre mare, am trecut printre promontorii şi cinci minute mai târziu am dezlegat cablul de remorcă.

— Direcţia sud-est până când ne îndepărtăm de uscat.

— Întindeţi velele!

Marinarii din Oman au prins la scota velei mari o parâmă rezistentă, groasă de 15 cm, care ducea la vela legată frumos de verga principală, la 15 metri deasupra capetelor noastre. *”Ah! Yallah! Ah!* Yallah*!”* a strigat Khamees Poliţie şi ei au tras parâma. Deasupra lor, parâmele uşoare care ţineau ridicată vela de vergă s-au desfăcut, aşa cum trebuia. Mai întâi colţul, apoi întreaga întindere a velei a început să se deschidă la fel ca oblonul unei ferestre şi s-a auzit zgomotul aşteptat, în timp ce parâmele se desfăşurau de-a lungul vergii. Iar când vela mare a ajuns jos, a fluturat şi s-a umflat în bătaia brizei, luând forma unei curbe iscusite.

”Yallah! Yallah ! Allah’l-mueen! - *Hai, hai, Allah* o să ne ajute”, îngânau

marinarii în timp ce trăgeau parâma principală pentru a ajusta mai bine vela. Acum *Sohar* naviga. Am prins la radio comanda laconică a căpitanului britanic de pe iahtul regal, vasul principal din escorta noastră. Câteva momente mai târziu navigam pe lângă *Tineretul Omanului,* nava-şcoală a sultanului, şi cadeții în cămăşile lor galbene l-au salutat pe *Sohar,* în timp ce aluneca pe lângă ei. Nu ştiu de unde a dat Jumah la iveală un ghioc şi, sărind pe copastie, a lăsat să se audă un fluierat răsunător ca răspuns. Apoi navele de război au trecut pe lângă noi, îndreptându-se în mare viteză drept înainte. Am mai auzit încă o altă orchestră intonând melodii vesele şi de data aceasta erau cimpoaie, la bordul iahtului regal. Se auzeau zgomotele unor pistoale Verey de semnalizare, iar flăcările roşii şi albe treceau arcuindu-se pe deasupra capetelor noastre, atât de aproape încât am pus doi oameni de veghe cu extinctoare, în cazul în care o flacără strălucitoare ar fi căzut pe puntea noastră de lemn uscat.

Apoi escorta s-a întors spre casă şi a pornit repede către Mascat, lăsând dâre albe în urma ei. Vechea *dhow* cu motor care zbârnâia lângă noi, purtând la cererea mea specială cămăşile verzi, s-a întors şi ea în port.

— La revedere, la revedere, cămăşi verzi, strigam peste golul care se făcea din ce în ce mai mare între noi. Vă mulțumesc că ați construit o navă frumoasă. Vă mulțumesc!

Privindu-i prin binoclu îi puteam vedea bine. Fiecare dintre ei avea lacrimi pe obraz. Apoi m-am întors spre echipajul meu:

— Hai să orânduim totul pe navă şi să aşezăm fiecare lucru la locul lui. Am pornit pe drumul nostru.

Cei opt marinari din Oman se agitau strângând parâme şi punând totul în perfectă ordine. Ei erau ajutați de ceilalți membri mai experimentați ai echipajului, Mohamed Ismail, constructorul principal, care a dorit să meargă până în India pentru a vedea cum se comportă nava pe care a construit-o, Trondur Patursson, venit pentru a participa la prima parte a călătoriei, căci nu rezistase tentației de a naviga cu o ambarcație arabă de tipul *boom* şi Tom Vosmer, creator de modele de nave, devenit constructor de nave, iar acum operator radio.

— Sper că radioul va funcționa bine, căci habar n-am cum să-l repar, a murmurat Tom.

— Nu fi îngrijorat, o să fie timp suficient să înveți, i-am răspuns. Ai grijă numai să nu pierzi manualul.

„O să avem toți timp berechet să învățăm”, m-am gândit. Plecasem pe urmele lui Sindbad Marinarul şi a primilor navigatori arabi să traversăm cele şapte mări în drum spre China, cale cunoscută de către neguțătorii arabi aventurieri cu o mie de ani în urmă.

Va urma...

RAYMOND L. WEIL
PRIMAL
CONTACT

Raymond L. Weil

PRIMUL CONTACT

Versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL III

Greg veni lângă Jason și se uită și el în mica încăpere. Semăna cu un mic birou dotat cu o masă mare în celălalt capăt. Dar ce era realmente șocant era ceea ce era așezat în fotoliul imens, confortabil, din spatele mesei-birou.

— Este un umanoid! a strigat Greg șocat. Cum e posibil?

Jason privea trupul din fotoliu. Era mumificat, dar nu era nici o îndoială că era cu adevărat un umanoid.

— Trebuie să fie comandantul navei, a presupus Jason. N-am văzut alte cadavre nicăieri. Aș presupune că a existat cu adevărat o misiune de salvare care a găsit nava. L-au lăsat pe comandant aici din anumite motive.

Jason a ieșit și a închis ușa în urma sa.

— *Sprk*, *crackle*, *cmdt*, *crackle*, Pământ, se auzi deodată dintr-un difuzor aflat undeva în Centrul de Comandă. Umanoid, *crackle*, *salva*, aici, a continuat vocea stranie.

— Ce-i asta? a întrebat Greg privind în jur, încercând să-și dea seama de unde vine vocea.

VP MAGAZIN

Avea un timbru artificial, ca acela al unor programe de sinteză vocală de pe computer sau telefon. Se întrebă ce altceva au mai activat prin intrarea în Centrul de Comandă.

— Sunt *crackle, compteer* navei, spuse vocea neclar.

— Trebuie să vorbim mai mult, spuse Jason înțelegând dintr-o dată despre ce e vorba. Cred că încearcă să învețe limba noastră.

În următoarele cincisprezece minute, Jason și Greg au vorbit despre orice le-a trecut prin cap. Au umblat chiar și în jurul încăperii arătând spre diverse obiecte și pronunțându-le numele de pe Pământ.

Și deodată… pentru prima oară vocea a vorbit clar.

— Raport despre starea navei după cum urmează:

Sistemul de susținere a vieții operațional numai în Centrul de Control.

Sistemul de propulsie subluminic este nefuncțional.

Sistemul de propulsie transluminic este nefuncțional.

Sistemul de armament este nefuncțional.

Comunicațiile la mare distanță sunt nefuncționale.

Baliza pentru semnalul de urgență este activată.

Sursa principală de energie este nefuncțională.

Energia de pe rezerva de urgență este la nivel de 0,05%.

— Stop, a ordonat Jason cu speranța că computerul i se va supune.

— Raport despre starea navei oprit, a replicat ascultătoare vocea.

— Baliza pentru semnalul de urgență, a repetat Greg uitându-se la Jason cu speranța renăscută în priviri. Pe asta vrem să o oprim. Trebuie să fie sursa interferenței.

— Computer, oprește Baliza pentru semnalul de urgență, a ordonat Jason.

Așteptă un moment, dar tot ce-i auzeau urechile era liniștea. Îl privi pe Greg, apoi încercă din nou.

— Computer, oprește Baliza pentru semnalul de urgență.

— Baliza pentru semnalul de urgență nu va fi oprită, replică vocea. Circuite avariate nu permit comenzile necesare pentru dezactivarea balizei.

— Rahat, mormăi Greg. Și acum, ce mai putem face?

— Computer, unde este localizată Baliza pentru semnalul de urgență? a întrebat Jason întrebându-se care-i mișcarea următoare.

Cel mai logic lucru era să localizeze baliza și să o oprească manual.

— Puntea șapte, secțiunea patru, compartimentul de comunicații doi, răspunse vocea. În prezent nu există cale de acces către acea zonă datorită avariilor structurale ale navei.

— Dar din exteriorul navei? a întrebat Jason.

Dacă puteau găsi o trapă suficient de apropiată de zona avariată, poate că așa aveau acces.

— Toate trapele de acces din acea zonă au fost blocate și nu pot fi deschise datorită lipsei de energie, răspunse vocea.

— Și acum? a întrebat Greg îngrijorat.

Se părea că nu pot ajunge la balizã ca să o oprească.

Jason stătea lângă consola de comandă gândindu-se. Au venit până aici, au găsit o navă extraterestră cu echipaj umanoid, iar acum sunt în impas pentru că nu au posibilitatea să oprească baliza. Simțea că-i scapă ceva, dar nu-și putea da seama ce anume. Dar gândul era prezent undeva, în subconștient.

— Nu știu, spuse Jason privind în jur, prin încăpere. Trebuie să existe o metodă prin care să oprim baliza.

Jason și Greg au petrecut câteva minute făcând înconjurul sălii și examinând diversele console. Au găsit navigația, propulsia, armamentul, senzorii și diverse altele pe care le-au identificat cu ajutorul computerului. Nu au găsit nimic care să-i ajute să oprească Baliza pentru semnalul de urgență.

Jason a întrebat computerul despre armele cu care a fost dotată nava dar i s-a răspuns cu voce politicoasă că nu are nivelul de autorizație necesar să acceseze aceste fișiere.

— Computer, de ce răspunzi comenzilor mele vocale? a întrebat Jason.

— Ești un umanoid, a replicat computerul.

— Echipajul a fost format numai din umanoizi?

— Da, este o navă a umanoizilor.

— De unde vine această navă? a continuat Jason să afle mai multe informații.

— Această informație este clasificată ca fiind secretă.

— Eu tot nu văd nici o cale de a ajunge la baliză, spuse Greg cu un aer nefericit.

Dacă ar fi putut opri baliza ar fi putut folosi radioul de pe *rover* ca să contacteze modulul de comandă de pe orbită, respectiv Controlul Misiunii de pe Pământ.

— Trebuie să existe o metodă, răspunse Jason furios pe sine însuși.

Ce anume îi scăpa? Știa că trebuie să existe o cale.

— Va trebui să plecăm înapoi în curând, spuse Greg privind contorul de energie de pe costum. Ne-a luat ceva timp ca să pătrundem în Centrul de Comandă și mai avem doar atâta energie cât să ajungem înapoi la *rover*, plus o rezervă foarte mică.

Jason se holbă la Greg cu ochii uimiți. Oare cum de a putut să ignore evidența?

— Computer, spuse repede. Care este nivelul prezent de energie al navei?

— Nivelul de energie al sursei de urgență este la 0,045%, a precizat vocea.

Greg îl privea pe Jason cu speranța revenită în ochi.

— Energia, spuse agitat. Aproape că nu mai are energie.

— Cât mai durează până când întreaga energie este consumată și Baliza pentru semnalul de urgență încetează să mai emită? a întrebat Jason

— Patru ore și douăzeci și două de minute la nivelul curent de consum energetic, a răspuns vocea.

Jason îi zâmbi larg lui Greg.

— Cred că este timpul să ne întoarcem la *rover*. Odată ce energia se epuizează, iar baliza se oprește, putem contacta Controlul Misiunii via modulul de comandă orbital.

— Deci vom supraviețui? a întrebat Greg.

Își dădu seama cu imensă ușurare că își va revedea cu adevărat soția și copilul. Doar că va mai dura nițel.

— Cred că da, a confirmat Jason.

Se întoarse cu fața la consola cu computerul de unde venea vocea.

— Menține consumul curent de energie până ce Baliza cu semnalul de urgență va înceta să mai emită.

— Afirmativ, a confirmat vocea. Nivelul consumului va fi menținut până ce sursa de energie de urgență va fi epuizată.

Jason și Greg s-au ajutat unul pe altul să-și pună la loc căștile costumelor spațiale. Aerul din încăpere a fost pompat afară, iar ușa s-a deschis. Au urmat cu grijă calea marcată de semne, pășind pe propriile urme până au ajuns înapoi la trapa cea mare. Au ieșit afară și s-au îndreptat spre *rover*-ul ce-i aștepta.

După ce s-au instalat în scaune și-au cuplat costumele la sistemele de aer și energie ale *rover*-ului. Acum trebuiau doar să aștepte până ce interferența dispărea din receptoarele radio. Imediat ce se făcea tăcere, puteau transmite un mesaj către Pământ. Timp de câteva minute, amândoi s-au uitat la nava uriașă care stătea sprijinită de zidul craterului, în fața lor.

— Cum le vom spune celor de pe Pământ ce am găsit? a întrebat Greg uitându-se la navă cu un respect amestecat cu teamă.

Era greu de imaginat ceva atât de imens zburând prin spațiu și mai ales printre stele.

— Cred că nu le vom spune nimic până nu vom ajunge pe Pământ, spuse Jason gândindu-se la toate implicațiile descoperirii lor. Știința va fi dată peste cap. Această descoperire va da posibilitatea ca rasa umană să avanseze cu sute de ani într-un timp relativ scurt.

— Va trebui să fie făcută cunoscută tuturor, răspunse Greg. O asemenea descoperire va zgudui multe aspecte de pe Pământ. Este prea importantă pentru a fi ținută secretă de o singură țară.

Orele au trecut cu repeziciune și, la un moment dat, zgomotul static din receptoarele radio a dispărut. Pentru prima dată în ultimele zile, radio nu mai recepționa puternicul static care-i însoțise de când au început nefericita coborâre pe suprafața selenară.

— Staticul a dispărut, spuse Greg cu ușurare în voce. Energia din navă a fost epuizată.

Jason a setat radioul pe emisie și a respirat adânc. Semnalul său va fi retransmis de Modulul de Comandă spre Pământ.

— Aici misiunea selenară „Un Nou Început” către Controlul Misiunii. Mă recepționați? *Over*.

Jason a repetat mesajul de câteva ori apoi a aşteptat sperând să primească un răspuns.

Pe Pământ, Elizabeth Johnson se afla la Controlul Misiunii ținându-și bebelușul în brațe. Stătea în camera de observație și-l legăna încet. Era aici de câteva zile, în aşteptarea unei veşti despre soțul ei Greg. Soția fratelui ei a fost tot timpul lângă ea și a ajutat-o să aibă grijă de copil. A dormit foarte puțin, dar a petrecut o grămadă de timp rugându-se pentru întoarcerea în siguranță a soțului ei. Sora comandantului Strong tocmai ieşise afară ca să aducă ceva de băut.

Amândouă au ridicat privirile când oamenii din Controlul Misiunii au izbucnit deodată în strigăte entuziaste. Directorul, Tom Hays, s-a întors și a sprintat către camera de observație, smulgând uşa.

— Sunt OK! a spus agitat, cu ochii strălucitori. Îl avem pe comandantul Strong pe canalul de comunicații!

Elizabeth s-a uitat la sora sa și a izbucnit în lacrimi de bucurie. Apoi s-a uitat la bebelușul ei. Tatăl său era OK.

— Unde e Katherine? a întrebat Tom agitat.

Nu mai putea aştepta ca să-i spună surorii lui Jason că fratele ei era pe canalul de comunicații.

— A ieşit pentru o clipă, a răspuns sora lui Elizabeth. Mă duc să o chem.

Jason și Greg se aflau iarăşi în *lander*. Acum aveau comunicații neîntrerupte cu Controlul Misiunii. Jason a petrecut mai mult de o oră explicând situația încurcată în care se aflau cu modulul de aterizare. Câțiva specialişti ai misiunii au fost convocați ca să evalueze această situație extremă.

— Va trece ceva timp până să vă evaluăm situația, Jason, a transmis Tom prin radio. Pentru moment vrem să vă odihniți, iar noi o să vă contactăm imediat ce vom şti ceva concret.

— Confirmat, Controlul Misiunii, a replicat Jason și a întrerupt transmisia.

— Nu au întrebat nimic despre interferență, a comentat Greg cu o expresie nedumerită pe față. Mă întreb de ce?

— Trebuie să o fi interceptat, a spus Jason.

Și el se întreba de ce n-au fost întrebați despre ea.

— Nu vreau să spun nimic până nu deschid ei primii subiectul.

— Și acum? a întrebat Greg.

Tom aranjase pentru el să vorbească scurt cu soția sa. Greg simțea ca și cum o imensă greutate i s-a luat de pe umeri. Jason a vorbit și el puțin cu sora sa. Greg se simțea ușurat pentru că toți știau că ei sunt în siguranță.

— Hai să dormim puțin, a sugerat Jason simțindu-se extenuat după evenimentele acestei zile.

Tom a promis să-i dea de veste fratelui lui Jason că acesta este bine. Știa că sora sa se simte ușurată. Mai știa că vor discuta despre asta când se va întoarce acasă.

Când perioada de somn s-a sfârșit, Tom i-a contactat din nou.

— Este opinia experților că nu merită riscul de a încerca ridicarea la verticală a modulului de aterizare. Riscurile să apară și mai multe avarii sau chiar o spărtură în înveliș este prea mare.

— Și-atunci… care-i planul? a întrebat Jason.

Se temuse că ar fi fost nepractică încercarea de a încerca ridicarea *lander*-ului în poziție normală. Începea să se prefigureze faptul că vor rămâne naufragiați pe Lună ceva mai mult timp.

— Putem lansa drone de aprovizionare către Lună, replică Tom cu o voce calmă. Amândouă pot fi aselenizate aproape de poziția voastră. Totuși, ne va lua două săptămâni pentru a le pregăti. Va trebui să le facem o grămadă de modificări.

Jason l-a privit iscoditor pe Greg. Treaba asta i-ar aduce la limita timpului în ceea ce privește rezervele actuale de apă și alimente. Va fi nevoie de o raționalizare severă a consumului.

— Putem să o facem, a fost de acord Greg după o scurtă verificare mentală.

— Afirmativ, Controlul Misiunii, a răspuns Jason.

Apoi, după un moment de gândire, a continuat.

— Am vrea să vă cerem niște echipament special. Se pare că vom rămâne blocați aici destul timp.

— Cel puțin patru luni, a spus Tom. Atât va dura ca să pregătim un nou *lander* care să aselenizeze, iar apoi să decoleze în siguranță și să se cupleze cu Modulul de Comandă de pe orbită.

Jason și Greg s-au uitat unul la altul apoi au privit interiorul înghesuit al *lander*-ului. Patru luni în acest spațiu strâmt vor părea o eternitate.

— Am înțeles, a confirmat Jason. De aceea cerem niște echipament special ca să putem rezista până atunci.

— Vom face tot ce se poate pentru a vă găzdui cât mai confortabil, spuse Tom. Amintiți-vă doar că avem un spațiu limitat la bordul celor două drone.

— Am înțeles, controlul Misiunii. Vă vom contacta în curând.

— La ce fel de materiale te gândești, a fost curios Greg. N-avem prea mult spațiu de depozitare aici.

— Epava navei spațiale are câteva compartimente care sunt etanșe. Mai ales Centrul de Comandă și zona din jurul său. Dacă avem o sursă de energie compatibilă, niște containere cu oxigen și un regenerator de aer, am putea represuriza o parte din ea. Chiar dacă va fi doar Centrul de Comandă, vom avea mult mai mult spațiu decât aici, în *lander*. De asemenea ne asigură posibilitatea de a explora epava. Ne va da ceva de făcut în următoarele patru luni.

Greg a rămas tăcut analizând această posibilitate.

— Dacă am avea echipamentul potrivit am avea ce învăța. Va fi mult mai benefic decât înțepenim în acest *lander* timp de patru luni.

— Păi… hai să facem lista de materiale, a sugerat Jason. Cred că Tom deja suspectează ceva. Când va vedea lista cu ce cerem, probabil că își va da seama că am găsit ceva semnificativ. Dacă știu despre interferență – și eu cred că știu – nu va fi greu pentru ei să pună totul cap la cap.

În următoarele câteva ore, au redactat lista cu materialele de care vor avea nevoie. Au presupus că una dintre drone va aduce cele necesare supraviețuirii: oxigen, alimente, apă, echipament personal și alte necesități. A doua dronă va fi pentru materialele necesare explorării navei prăbușite.

Când au avut lista gata, Jason a contactat din nou Controlul Misiunii. A așteptat să vină Tom și au trecut în revistă, împreună, lista. Când Tom a auzit ce solicită ei în a doua dronă, a devenit foarte tăcut.

— Vă vom trimite ce aţi cerut, a spus la sfârşit. Cred că înţeleg importanţa întregului echipament. Se pare că vreţi să asamblaţi un habitat în afara *lander*-ului. Pot să înţeleg că nu vreţi să staţi înghesuiţi timp de patru luni în compartimentul lui. Mai sunt câteva lucruri pe care nu le-aţi menţionat, dar noi o să vi le trimitem ca să vă ajute. Ar mai fi şi altceva?

— Pentru moment, nu. Vă vom aduce la cunoştinţă dacă ne mai vine ceva în minte.

— Ce crezi? a întrebat Greg după ce au terminat convorbirea cu Controlul Misiunii.

— Este evident că Tom suspectează că am găsit ceva, a spus Jason. Am simţit-o când vorbeam cu dânsul.

— Atunci, presupun că tot ce mai putem face este să aşteptăm, comentă Greg rotindu-şi privirea prin micul spaţiu al *lander*-ului. Aş fi vrut să fi adus un pachet de cărţi de joc.

Jason a zâmbit şi a deschis un mic compartiment de lângă scaunul său. Avea puse acolo câteva lucruri personale. Scoase un pachet nedesfăcut de cărţi de joc.

— Poker? l-a întrebat cu inocenţă pe Greg.

— Sigur, a replicat, Greg cu un zâmbet larg.

La urma urmei, poate că aceste două săptămâni nu vor trece chiar atât de greu.

Două săptămâni mai târziu, vedeau prima dronă coborând încet şi aselenizând la puţin mai mult de o milă de *lander*. Scurt timp mai târziu, a doua dronă aselenizează şi ea, dar în direcţia opusă. Au primit instrucţiuni să se ducă imediat la prima dronă.

Cu ajutorul *rover*-ului, au ajuns la ea şi au deschis-o repede. În micul compartiment interior pentru mărfuri se aflau numeroase mici containere şi cilindri. Evident, cilindrii conţineau oxigen. Celelalte containere erau etichetate cu liste referitoare la conţinutul lor.

Au fost necesare trei deplasări pentru a duce totul la modulul de aterizare. Odată transporturile încheiate, au introdus în interior unele containere, printre care şi unul de mărimea unei serviete ce era etichetat: „A se deschide primul”.

În siguranța oferită de interiorul *lander*-ului, Jason l-a deschis. Acesta conținea ultimul tip de laptop cu memorie extinsă și un dosar cu eticheta „Urgent - A se citi prima dată”.

Deschizând dosarul, Jason a descoperit că acesta conținea o listă lungă de posibile scenarii pe care ei ar fi putut-o întâlni pe Lună.

— A dracului listă, comentă Greg după ce a citit-o. Totul, de la competitori de pe Pământ până la un contact extraterestru. Careva de acolo, de jos, are o imaginație extrem de bogată.

— Se pare că Tom și ai lui au încercat să acopere toate posibilitățile, spuse Jason citind și el lista.

Erau listate peste două sute de scenarii posibile. Fiecare avea un cod care trebuia transmis pe Pământ. Se părea că lista este alcătuită începând cu cel mai probabil scenariu și terminând cu cel mai incredibil.

— De acesta avem nevoie, a spus Jason, în sfârșit. „Descoperit o epavă de navă spațială extraterestră, fără supraviețuitori”. Cod 187ASD.

— Și dacă ar fi avut și supraviețuitori? întrebă Greg gânditor.

— Simplu. Varianta imediat următoare pe listă: „Descoperit o epavă de navă spațială extraterestră, cu supraviețuitori”.

Greg a deschis un alt container mic pe care-l adusese la bord. A zâmbit și i-a dat lui Greg un flacon nu foarte mare cu apă potabilă. Au băut fiecare câte unul, după care s-au simțit mult mai bine. Timp de două săptămâni, își raționalizaseră consumul de apă cu foarte multă grijă.

Au transmis codul către Controlul Misiunii perfect conștienți că vor stârni o grămadă de întrebări și entuziasm. Timp de aproape o oră, nu a fost nici un răspuns. În sfârșit, Tom a revenit la radio.

— Jason, am recunoscut codul. Te rog să-l reconfirmi.

Jason l-a transmis din nou. Apoi a așteptat.

— Mulțumesc, Jason, ai provocat multă agitație pe aici. Laptop-ul din container conține un set de coduri pe care – începând din acest moment – îl vom folosi pentru a comunica între noi. De asemenea, am setat mai multă securitate canalului de comunicații. Activează laptop-ul și urmează instrucțiunile de acolo.

Jason a făcut întocmai. Primul lucru pe care l-a văzut, împreună cu Greg, a fost cererea unui raport detaliat care să cuprindă absolut tot ce s-a întâmplat

de când s-au prăbușit pe Lună. Aproape patru ore, cei doi au redactat raportul. Au inclus și planurile lor referitoare la mutarea la epavă și încercarea de a face ca o mică secțiune a acesteia să devină locuibilă. Când au considerat că mai complet de atât nu poate fi, l-au transmis pe Pământ cu ajutorul laptop-ului.

Au urmat opt ore fără comunicații de pe Pământ. De câteva ori, Jason a fost tentat să restabilească contactul radio, dar ceva l-a făcut să aștepte.

— Cred că chiar am stârnit un veritabil cuib de viespi acolo, a mormăit Greg dorindu-și să audă ceva.

Se mai gândea cât de lungi i se vor părea cele patru luni, fără să-și poată vedea familia.

După câteva minute laptop-ul a *ciripit* indicând că recepționa un mesaj. Conținutul acestuia i-a surprins pe amândoi.

— L-au implicat și pe Președinte, a comentat Greg făcând ochii mari.

Nu era ceva chiar surprinzător. Era ceva ce nu putea fi ținut departe de știința guvernului.

— Vor modifica *lander*-ul experimental care se află încă în teste, citi Jason cu voce tare. Vor trimite și patru specialiști care să ne ajute în investigarea epavei. Peste patru săptămâni vor putea ajunge aici.

— Presupun că vor campa împreună cu noi, a comentat Greg. Va fi plăcut să mai avem încă patru oameni cu care să putem conversa. Totuși, faptul aduce întrebarea cum plănuiește Controlul Misiunii să ne aducă pe toți șase înapoi acasă.

— Vor mai trimite și mai mult echipament și provizii. Toate vor fi aselenizate în craterul cu epava. Se pare că atunci când vor începe acțiunea, vor lansa în ritmul de o dronă pe săptămână.

— Înseamnă că cineva va cheltui o grămadă a dracului de mare de bani, a constatat Greg.

Jason se lăsă pe spate zâmbind.

— Chiar este, dar fii atent ce primim în schimb. Gândește-te la ce am putea învăța în epava extraterestră, mai ales dacă putem readuce computerul în stare de funcționare.

Cei doi au rămas gânditori câteva momente. Treaba asta va rămâne în istorie. Când rasa umană a făcut Primul Contact cu o civilizație avansată. Întrebarea cheie: cum se face că această civilizație era una umanoidă și unde era

originea ei? Galaxia era un loc mare. Se mai întrebau și ce anume a provocat prăbușirea navei. Se luptase cu o altă navă spațială? Erau atâtea întrebări fără răspuns...

Greg a deschis alt container pe care era trecut numele său. Înăuntru se aflau câteva fotografii ale familiei sale, precum și o scrisoare personală de la soție. Privi îndelung fotografia fiului său, apoi aruncă o privire prin hublou în direcția craterului unde se afla epava avariată.

Cândva, când fiul său va fi destul de mare, va putea călători la stele.

Secretul acestei călătorii se afla la treizeci de mile depărtare, în acel crater. Greg se lăsă zâmbitor pe spate. Viitorul părea a fi extrem de luminos.

* * *

Pe epava navei extraterestre, o luminiță slabă strălucea pe o consolă. IA a navei era total activată. IA îi urmărise cu grijă pe cei doi umanoizi în Centrul de Comandă. Se asigurase că computerul a sincronizat energia restantă cu lista sistemelor navei. A vrut să vadă dacă acești noi umanoizi erau capabili să-și dea seama cum să oprească baliza de urgență. Au trecut testul.

Acum, IA aștepta. Avea propria sursă internă de energie. Avea multe de spus acestei noi rase umane.

SFÂRȘIT

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

numai în VP MAGAZIN

puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho şi ceilalți companioni din non-nava evadată de pe planeta Canonicatului...

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

VP MAGAZIN

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant
http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell

VP MAGAZIN

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul Dunei: Capitolul 9

Aşa cum a fost Dune, aşa va fi din nou! Iar Deşerturile pe care le vedem se retrag, prin voinţa lui Shaitan, aşa cum a fost stabilit de Muad'Dib. Nu vă temeţi, Fremenii mei, căci încercarea este a voastră. Faptul că Deşertul dispare nu înseamnă că trebuie să vă abandonaţi traiul de deşert. Căci deşertul trebuie să fie în inima voastră, iar vânturile furtunii de nisip ar trebui să fie urletul sufletelor voastre. Iar după ce Deşertul s-a dus iar oamenii devin graşi de apă, va cădea asupra voastră să păstraţi credinţa. Iar credinţa voastră va fi precum arşiţa soarelui amiezei. Şi veţi ţine strâns de căile voastre, ca de scumpetea apei în cele mai fierbinţi anotimpuri. Doar atunci deşertul se va întoarce.

-Scrisori reconstituite ale lui Harq Al-Alda către Fremeni

Thunhun se aşeză pentru un moment, după ce Yanima explicase transmisiunea de la sora ei, Yeshika. Stăteau în grădina publică de pe Ouadra, nori de furtună deasupra lor şi briza răcoroasă a ploii ce avea să vină. Uruieli slabe ale tunetelor îndepărtate făcură mai uşoară ruperea tăcerii.

”Yeshika nu glumeşte niciodată în felul cum a făcut-o în acea transmisie. Cred că e în pericol.” Yanima se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

Thunhun auzise ceea ce spunea ea, dar urmărea un gând pe care ea îl evocase cu câteva momente înainte până atinse o concluzie aproape de Mentat.

”Maeştrii Dansatori Față au infiltrat Consiliul Ixian, sunt sigur. Mai este ceva ce nu ți-am spus. Am făcut nişte cercetări personale în istoria

continuă a lui Duncan. Cred că unul dintre ei are abilitatea de a mă vedea cum îl privesc."

"Ce? Asta nu pare posibil. Care Duncan?"

"DUNCANUL. Duncanul care a trezit amintirile ghola-ului Paul. Fondatorul Idah-Mirabla. Crezi că are ceva de-a face cu Plasa Duncanului?"

După ce el vorbise, Yanima remarcase cât de mult semăna Thunhun cu Duncanii. Nefiind unul din acei Duncan din Şcolile de Renaştere a Duncanilor, cum era Hayt-Idah, putea trece drept o clonă.

Sunt mereu surprinsă că Idah-Mirabla a lăsat o ghola atât de asemănătoare să scape.

Răspunsese la întrebarea lui Thunhun cu o întrebare.

"Care sunt atunci implicațiile Viselor Mirodeniei? Asta e tot ce au nevoie oponenții noştri ca să-şi alimenteze campania împotriva noastră. Vom cădea în marginalitate ca Mesmerismul sau Hipnoza Regresivă."

"Poate nu avem nevoie de ajutorul lor."

"Ce ar trebui să însemne asta?"

"Am extrapolat puțin, luând ceea ce am înțeles din faptul că Duncanul ne priveşte şi ceea ce am aflat până acum despre Cei cu Multe Fețe. Dacă Plasa lui Duncan i-a permis să vadă Maeştrii Dansatori Față, şi ştim că, într-un fel, Cei cu Multe Fețe sunt o facțiune a acelui grup, ştim că ei ar putea să-l vadă pe Duncan."

"Unde vrei să ajungi cu asta?"

"Cred că amenințarea Celor cu Multe Fețe se întâmplă prin spațiu-timp. Perfecțiunea lor în schimbarea formei a trecut dincolo de orice ne-am imaginat. Au găsit un mod de a se răspândi ca un cancer prin prezent, trecut şi viitor. Nu sunt sigur de intențiile lor, sau cum sunt în stare să facă asta, dar nu apare prea bine pentru copiii umanității."

"Toate acestea ne duc la Yeshika şi Ix."

"Ix este o răscruce în mai multe feluri."

"Crezi că orice o face pe Yeshika să fie alarmată are legătură cu Spiritul Dunei?"

"Trebuie să vorbim cu sora ta. Imperatorul Tehnocrat al Ixului ar putea fi nevoit să dezvăluie secretul camuflajului Ixian al acelei planete. Trebuie să aflăm adevărul despre Sheeana."

Într-o epocă a maşinilor de pliat spațiul şi a mirodeniei sintetice, s-ar crede că o călătorie interstelară ar deveni un eveniment obişnuit. Datorită schimbării modului de a călători în timpurile mitice ale Zeului Tiran, care se făceau doar din voia Lui şi cu alocarea resurselor de către el, călătoriile

deveniseră surprinzător de neobişnuite. Sărbătorirea milenară a Şcolilor Păstrăvăreselor fusese o excepție pentru o societate care nu era interesată în călătorii, în ciuda uşurinței cu care deveniseră posibile. Răspândirea tehnicilor de Schimbare a Sinelui cu câteva secole înainte ajutase la declinul dorinței de a călători. Cum spunea vorba populară, ”Nu am fost vreodată acolo, dar am Împărtăşit cu cineva care a fost,” împrumutarea experiențelor altora ducea în sine la o atitudine mai pasivă față de loc.

Totuşi, un oarecare nivel de călătorie era mereu necesar, iar GIOAD reuşea să adune anumite beneficii şi să stabilească precedente de stil care menținеau interesele anumitor Şcoli prin interesele unui anumit număr de indivizi strategici din cadrul Şcolilor cheie. Unele din companiile de transport ale GIOAD, care se specializaseră în transportul interstelar de bunuri, găseau din ce în ce în ce mai greu oameni care să accepte aceste slujbe, până când au sponsorizat curierii Schimbării Sinelui din regiunile îndepărtate.

Lipsa de cerere şi interesele Şcolilor specializate ale Păstrăvăreselor avuseseră ca rezultat un sistem de călătorie sever reglementat, care făcea să fie dificil pentru oamenii obişnuiți să călătorească în afara lumii. Yanima avea legături cu Înaltul Consul Ixian, iar statutul ei ca soră a Yeshikăi Ampre îi dădea drepturi familiale la un nivel pe care atât GIOAD cât şi Şcolile Păstrăvăreselor îl recunoşteau ca o carte blanche de facto. În câteva zile, Thunhun şi Yanima rezolvaseră problemele atît de repede cât se putea aranja o plecare şi erau în drum spre Ix cu un transportor GIOAD.

Transportorul semăna cu trans-spațialele tradiționale din antichitate, acestea erau pilotate de Piloți Ghildari (călătorii păreau să observe o călătorie mai lină), imaginându-şi mecanica drumului cu ajutorul ultimelor noutăți în Mirodenia sintetică.

Thunhun era nerăbdător să reia Visele Mirodeniei pe timpul plierii spațiului. Împărtăşise Sinele cândva cu un fizician în Multiversuri care pretindea că tehnica de pliere amplifica accesibilitatea liniilor temporale deviate. Piloții Ghildari trebuiau să studieze tehnici elaborate pentru a-şi putea concentra călătoriile printr-o asemenea imensitate de cauzalități.

Thunhun îi spuse Yanimei despre teoria sa, că ar putea fi capabili să perceapă un fel de Zgomot de Vis rătăcit atunci când spațiul se plia.

”Sunt surprinsă că nu ai mai încercat asta până acum,” îl întărâtă Yanima. ”Probabil nu mai eşti atât de curios cum erai când ne-am întâlnit prima dată, cu toată noua recunoaştere la Idah-Mirabla.”

”Când mai călătoreşte vreun individ? Nu am mai avut ocazia înainte.”

”Acum că ai vorbit la Sărbătorile Milenare, sunt sigură că vei fi un oaspete de onoare în întregul univers.” Thunhun zâmbi. Yanima avea deseori acest efect asupra lui, deşi nu Împărtăşeau Sinele atât de mult cum era obişnuit între prieteni.

Noi Visăm despre un trecut în care oamenii vorbeau unul cu altul pentru a comunica. Într-un univers unde Împărtăşirea Sinelui devenise o tranzacţie de afaceri, suntem prieteni cu acelaşi interes în această formă străveche de artă.

”Acum vreau să te relaxezi, să nu te concentrezi pe nimic.” Yanima îi luă mâna. ”Relaxează-te şi nu te îndepărta prea mult de mine. Dacă va fi să captăm un Zgomot de Vis prea dur sau fragmentat, te vreau aproape.”

Se ținură aproape până când realitatea alunecă de lângă ei...

...brusc, din toate direcțiile, ei apar în întuneric.

Cei cu Multe Fețe priveau la Multivers prin propriul lor tip de simțuri. Își extindeau fiecare gest ca o undă într-un bazin tridimensional, valuri de simțuri extinzându-se în afară, găsind obiectele gândurilor lor comune ca nişte sonare. Ecourile se întorceau ca idei şi impresii, un amestec de lume fizică şi lume a ideilor. Se schimbaseră dincolo chiar de Maeştrii Dansatori Față în mutabilitatea lor, permițând formei şi formatului să sălăşluiască împreună în ființa lor. Iar amintirea constantă a Indivizilor din care evoluaseră acționa ca un virus limitator, o legătură comună cu noi, pe care Maeştrii Dansatori Față ajunseseră cumva să o respecte, deşi într-un mod care era destul de inuman. Cei cu Multe Fețe vedeau Individul ca propria lor variantă de Păcat Originar. Decăderea lor din mutabilitatea supremă pentru care se străduiau. Căutau eradicarea Indivizilor nu pe baza vreunei răutăți, căutau să-i îndepărteze în rolul lor ca o atracție ciudată de genul Ordinului, care le distrăgea atenția de la Haosul Suprem pe care căutau să-l îmbrățişeze...

...o întrebare în întuneric, voci distorsionate, cheamă şi răspund.

CEREM STATUTUL INDIVIZILOR.

Ne Supunem Cererii Noastre Cu Rapoarte Segmentate Din Sectoare Variate.

(imagini ale lui Duncan şi Scytale într-o zonă, Sheeana şi Leto în alta, Paul, Teg)

(Vocea Sheeanei: ”Cărarea de Aur dezvăluită? Din diversitatea omenirii.”)

RECUNOAŞTEREEA SUPUNERII ACCEPTATĂ. VOM ÎNCEPE...

Valuri de simțuri extinzându-se în jurul concentrării. Ecouri revenite cu idei pe care întrebările le invocaseră. Ei îmbrățişau acest Haos, atât de atenuat de chiar existența Ordinului Indivizilor, trimițându-i pe Cei Cu Multe Fețe prin Multivers în căutarea unui mod de a îndepărta conceptul de Individ. Ei Căutau Eliberarea. Distrugerea noastră mutuală era Jihadul lor. Cei Cu Multe Fețe revedeau ceea ce rezultase, regrupându-se, planificând...

Rapoartele Sectorului Unu arată Şcoala de Păstrăvărese oferind rezistență puternică fiutarilor şi schimbătorilor noştri de formă.

VP MAGAZIN

(imagine Murbella, mai multe surori în luptă)

(vocea Murbellei: ”Vreau unul din ei capturat viu. Trebuie să le luăm urma până la creatorii lor.”)

Proiecțiile temporale o arată pe Murbella reuşind cu asistență din partea Vechiului Tleilaxu să CONTINUE umanitatea cu ajutorul concepțiilor ghola şi posibilitatea de a aduce îmbunătățiri.

SUGERĂM STUDIEREA ŞCOLILOR DE PĂSTRĂVĂRESE

Sectorul Doi raportează că se fac paşi pentru descoperirea Spiritului Dunei.

(imagine a Maestrului Dansator Față Lrolan şi Nro Pathay)

Cei din care am evoluat, acei Maeştri Dansatori Față au ales acordul cu Indivizii. Ei privesc Indivizii ca teren solid pentru Sinele de bază. Indicațiile sunt rezistență la Împărtăşirea Memoriilor între mai multe grupuri cheie.

CONTINUĂM OBSERVAREA... ÎNTRERUPERE !

...ochi în întuneric privind înapoi.

CINE NE PRIVEŞTE? RELOCARE IMEDIATĂ A CONCENTRĂRII SPAȚIU-TIMP.

Gesturile produc unde, valurile bazinelor simțite interior, deprivând obiectele de protecția lor comună. Ecouri pălind şi pliate în afara conştienței, o impresie slabă diminuându-se şi mai mult, un amestec al lumii fizice cu vidul până când nimic... întuneric... linişte... dispărut...

Visul Mirodeniei se sfârşi brusc, în acelaşi moment în care se făcea anunțul că transportorul intra din pliuri în spațiul real. Starea de bună dispoziție de cu câteva momente mai înainte era eclipsată de această revelație cruntă. Atât Yanima cât şi Thunhun rămaseră tăcuți mai multe minute după Visul Mirodeniei.

Yanima rupse prima tăcerea, ”Am fost dați afară forțat din Visul Mirodeniei. Nu ştiu dacă a fost din cauza ieşirii din Pliul Spațial sau dacă acei Dansatori Față au ceva de-a face cu asta.”

”Cei cu Multe Fețe ne-au scos din Vis. Ce mă îngrijorează e cât de bine a coincis ieşirea din Pliul Spațial cu Visul nostru.”

Thunhun gândi următoarea propoziție în tăcere:

Dacă Pilotul Ghildei a fost înlocuit de un Maestru Dansator Față, asta ar explica potrivirea Visului nostru.

Thunhun o apucă pe Yanima şi se apropie de urechea ei. ”Împărtăşeşte Sinele cu Mine.” Şopti asta lipit de capul ei, sărutându-i părul.

Strâns apropiați, permiseră amestecul amintirilor şi experiențelor lor. Puteau să îşi comunice imediat tot ceea ce gândiseră, dar nu doreau să vorbească cu voce tare. Împărtăşirea Sinelui nu permitea secrete şi

deschidea posibilitatea ca alții să îți afle secretele dacă Împărtăşeau cu cineva cu care Împărtăşiseşi. Aceasta nu era o vreme pentru secrete.

Yanima şi Thunhun erau curând înlănțuiți în gândurile lor comune...

Fluxul ideilor lui Thunhun o izbi ca un manual tehnic al vieții lui. Idei. Permutări ale acelor idei. Meta-idei.

Maeştrii Dansatori Față sunt în război cu Cei Cu Multe Fețe. Ei țin la Individualitate în timp ce Cei Cu Multe Fețe caută distrugerea ei.

Cancerul a infectat multiversul ca şi cum ar fi fost un individ. Paraziți ai altor paraziți. Cancere în alte cancere. Se întind atât în trecut cât şi în viitor. Fără limite.

Fluxul ideilor Yanimei era grațios, conştient de arta visării, avea estetică. Formă menținută de Grijă.

Maeştri Dansatori Față în Ghildă? Asta înseamnă că Maeştrii Dansatori Față caută să semene câmpiile cunoaşterii cu prezența lor veghetoare. Se ascund în GIOAD. Stau în aşteptare pe Ix. Eram meniți să-i 'descoperim' pe Cei cu Multe Fețe.

Ei ne ajută, să ne mențină în viață. Ei sunt apicultorii. Noi suntem albinele care produc mierea dulce a Individualității şi Sinelui. Ei au nevoie de noi.

La terminarea Împărtăşirii, fiecare rămase cu un sentiment de urgență. Că Ix şi Spiritul Dunei erau înlănțuite într-o cursă care vorbea despre viitorul Individului şi al multiversului. Şi un gând final, personal, între ei doi...

În timp ce treceau din transportor în nava care avea să îi ducă în stația de tranzit de jos, pe Richese, amândoi se întrebau ce însemna să iubeşti pe cineva în asemenea timpuri de restrişte.

Va urma...

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER

06

NUMĀRĀTOARE INVERSĀ

VP MAGAZIN

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL II

CAPITOLUL 2

Marți, 10 martie

2210 Zulu +1
03 deck, USS *Thomas Jefferson*

Aviatorii din Navy nu se numeau pe ei înşişi *piloți*. Air Force avea piloți, bărbați care aterizau pe piste de 500 m, piste țepene, bărbați care nu aveau treabă cu punți mişcătoare. Navy avea *aviatori*, care-şi purtau *eticheta* cu mândrie şi onoare, ca pe o medalie de supremă recunoaştere.

Putea o femeie să fie *aviator*? *„That is the question."*[1] Tombstone Magruder încă nu-şi formase o opinie clară referitoare la prezența femeilor la bordul unei nave de război sau a

[1] That is the question – (A fi sau a nu fi) Aceasta-i întrebarea – începutul monologului lui Hamlet, W. Shakespeare.

participării lor directe la misiunile de luptă aeriană. Cinstit să fie, nu avea nici cea mai mică îndoială asupra abilității lor tehnice.

Tricia Conway şi celelalte fete care veniseră la bord acum două săptămâni, la Norfolk, erau piloți relativ începători, la fel de buni ca orice boboc-*şofer* de Tomcat, pe care-i întâlnise Tombstone. Cu antrenamentul adecvat, după câteva sute de ore de zbor pe *Jefferson*, ziua şi noaptea, în toate condițiile meteo şi pe orice fel de mare, oricât de agitată, vor fi la fel de bune ca orice bărbat din CVW[2]-20.

Era de presupus că, în timp, vor deveni *aviatori* adevărați şi acceptați ca atare în frăția – până acum – eminamente masculină a zburătorilor navali.

Adevărata problemă creată de prezența femeilor la bord era de cu totul altă natură.

Destinația lui Tombstone era *Dirty Shirt Mess*, numită astfel deoarece ofițerii puteau veni aici la orice oră, pentru o gustare, fără a fi necesar să-şi schimbe hainele *de lucru*, spre deosebire de atmosfera mult mai formală din sala de mese (*wardroom*) unde erau obligați să se prezinte doar în uniforma *de serviciu*.

Ratase ora de masă deoarece toată seara a trebuit să fie prezent în CATCC[3] şi PriFly, de unde urmărise recuperarea avioanelor din CAP pe măsură ce vremea se înrăutățea.

Acum, după ce Conway şi fetele sale au aterizat cu bine, simțea ce foame i se făcuse şi căuta ceva de mâncare.

„Conway şi fetele sale". Toate regulamentele militare care au stat la baza activității lui Tombstone, accentuau că este interzis să te adresezi unei femei, profesionist militar, cu apelativul *fată*. Era înjositor, discriminatoriu, lipsit de tact… bla-bla-bla… Ca şi cum ar fi fost înjositor să-şi numească piloții, *băieții* lui! Chiar şi Conway îşi numea colegele *fete*, dar mai erau unele dintre ele, care se burzuluiau rău dacă vreun coleg bărbat le numea aşa. Problema era mai puțin importantă la nivelul gradelor inferioare, dar, pentru ofițerii-bărbați din Air Wing, disputa tindea să devină stânjenitoare. Moralul a fost afectat, iar de când Tombstone, ca şi CAG, era responsabil de menținerea eficienței în CVW-20, asta devenise problema lui.

Tombstone intră în sală. Lumina fluorescentă se reflecta în suprafețele metalice albe. Nu se auzea decât murmurul conversației unui grup de NFO[4], toți bărbați, şi zgomotul tacâmurilor.

A luat o tavă şi sa aşezat la rând, cu ceilalți.

Puiul prăjit era în meniul mesei de seară, şi ținut la cald pentru cei ce fuseseră de serviciu.

[2] CVW - Carrier Air Wing – totalitatea avioanelor ambarcate pe un portavion.
[3] Carrier Air Traffic Control Centre – Centrul de control al traficului aerian de pe portavion.
[4] NFO - navy flight officer - aviatori din US Navy

Tombstone nu lua în nume de rău prezența femeilor la bord. Nu, dacă avea ceva, era împotriva politicienilor şi a birocraților din Washington care continuau să se folosească de toate structurile militare ale SUA ca suport pentru experimentele lor de reformă socială.

Primul experiment cu femei la bord a fost în 1972, când amiralul Zumwalt, pe atunci Comandant al Operațiunilor Navale, a redactat una din faimoasele sale „Z-grams". Printre alte inovații, *Z-gram* 116 a aprobat ca 424 bărbați şi 53 femei din Navy, toți voluntari, toți atent selecționați, să facă parte din echipajul navei spital *USS Sanctuary* pentru o misiune test de 400 zile pe mare.

Oficial, testul a constituit un adevărat succes. Totuşi, neoficial, surse anonime ale presei, ca şi propriile rapoarte secrete le Navy, au conturat o altă poveste. În ciuda regulamentelor, au fost au existat legături romantice între membrii echipajului şi chiar câteva sarcini. PDA[5] erau ceva obişnuit, şi au provocat destule încăierări.

Într-un raport al comandantului navei *Sanctuary* către CNO era menționat: *„Situația a devenit serioasă şi este categoric în detrimentul stării de disciplină de pe navă"*.

Poate cea mai evidentă dovadă că experimentul a fost un eşec era faptul că *Sanctuary* s-a întors în portul-bază după numai 42 de zile pe mare. Şi-a petrecut următorii câțiva ani amarată la docuri, înainte de a fi dezafectată în 1975.

În 1978, după afacerea Watergate, judecătorul John S. Sirica a hotărât în sentința Curții Federale a Districtului Columbia, că interzicerea prezenței femeilor *pe mare* încalcă drepturile prevăzute de Amendamentul 14. Navy a încercat din nou să integreze cele două sexe la bordul unei nave, desemnând un echipaj mixt pe nava de reparații *Vulcan*. Încă înainte de plecarea din port, câteva însărcinate au trebuit să fie debarcate, iar mass media a început să numească USS *Vulcan* ca „the Love Boat"[6].

Decizia judecătorului Sirica a fost casată de Curtea Supremă în 1981, fapt pe care feministele l-au comentat ca fiind „tragic" iar ACLU[7] a numit „o pierdere devastatoare pentru drepturile femeilor".

Dar problema nu s-a sfârşit aici.

În continuare, erau femei staționate pe nave auxiliare, necombatante. La începutul anilor `90, distrugătorul-tender[8] *Samuel Gompers-a* devenit următorul *Love Boat* din Navy, când trei marinari – doi bărbați şi o femeie – s-au filmat singuri în timp ce făceau sex. Unul dintre bărbați a fost prins că a dat caseta prietenilor, fapt ce a declanşat un alt scandal sexual şi a necesitat începerea procedurilor Curții Marțiale.

Dar exista şi un alt aspect al problemei prezenței femeilor în unitățile combatant, nu numai PDA şi sarcini. În timpul războiului din Golf din 1991, femeile au servit cu onoare, inclusiv ca piloți de elicoptere angrenate în lupte. Moartea unei femei pilot în urma

---

[5] PDA - Public Displays of Affection – manifestarea în public a gesturilor de afecțiune (interzise de regulamentele militare).
[6] the Love Boat – Corabia dragostei. Aluzie la titlul unui serial american difuzat între anii 1977-1987.
[7] ACLU - American Civil Liberties Union – organizație americană non-profit ce apără drepturile constituționale.
[8] Tender – navă de aprovizionare..

prăbuşirii unui elicopter şi capturarea şi violarea alteia, au fost pe larg comentate. Câteva femei au murit într-o noapte când barăcile-cazarmă ale Corpului de Intendență 14 de la Darhan au fost lovite de o rachetă iraqiană SCUD[9].

În cele din urmă, administrația Clinton, instalată la Casa Albă în 1993, a decretat oficial odată pentru totdeauna că nu trebuie să existe nici un fel de barieră pusă femeilor ce vor să-şi facă serviciul militar la bordul navelor sau în aviația de luptă.

Air Force, care a fost prima ce a permis-accesul femeilor cadet în academie încă din 1976, a integrat rapid femeile pilot în aviația combatantă, dar implementarea noii politici în alte servicii/arme s-a făcut mai lent. Prima femeie aviator de luptă din Navy a fost alocată unei baze terestre de aviație navală pe la mijlocul anilor `90, dar până in prezent nu se făcuse nici o încercare de integrare într-o escadrilă de luptă ambarcată pe un portavion.

Varianta oficială era că escadrilele de pe *Jefferson* au suferit pierderi semnificative în *Bătălia Fiordurilor* şi era nevoie de femei calificate care să readucă forța aeriană a portavionului la randament maxim. Asta dădea bine la CNN, dar Tombstone ştia că erau destui NFO bărbați disponibili. Situația a fost exploatată de politicienii de acasă care erau avizi după suportul (voturile) grupurilor feministe ca NOW[10].

S-a orientat către o masă liberă şi, aşezându-se, se gândea cam ce imn trebuiau să cânte radicalele feministe în cazul în care confruntarea cu Rusia s-ar fi agravat destul, încât să fie necesară punerea cot la cot a femeilor şi bărbaților în aceleaşi *foxholes*[11].

Îi reveni în minte discuția de mai înainte cu Barnes, din PriFly. Dacă iar izbucneşte războiul între renăscutul imperiu sovietic şi Occident, Conway şi *fetele* sale se vor afla chiar în mijlocul a ceea ce promitea să fie război lung, sângeros, înfiorător.

— Hello, CAG! Arăți la fel de dărâmat ca unu care se duce la eşafod. Sunt totuşi sigur că mâncarea nu e chiar atât de rea.

— Hey, Batman. Trage-ți un scaun.

Lieutenant-commander [12] Edward Everett Wayne, brunet, plin de vitalitate, era comandantul escadrilei VF-95. Era de asemenea unul dintre cei mai experimentați aviatori ai lui Tombstone. Cei doi se cunoşteau de mai bine de patru ani.

— Deci, cei cu toată *hilaritatea* asta?

— Pardon?

— De fapt – spuse Batman, arătând cu furculița plină de piure undeva deasupra capului lui Tombstone – norul acela întunecat mă îngrijorează. Să ştii că am să raportez

[9] SCUD – rachetă balistică-tactică fabricată de sovietici şi exportată în țări din lumea a treia.
[10] NOW - National Organization for Women – organizație fondată în 1966 ce are ca scop promovarea femeilor în viața publică.
[11] Tranşee, adăpost individual săpat în pământ.
[12] Lieutenant-commander – grad militar în US Navy (cod NATO OF-3); echivalent *maior*.

Biroului Meteo. Ei au o viziune sumbră despre microfurtunile de la bord. Le ameninţă joburile şi-i face să pice de proşti.

Tombstone chicoti.

— OK, Batman[13]. Şezi blând. Imediat după ce mănânc, mă duc la biroul lui Scott şi-mi înregistrez norul.

Lieutenant Scott era şeful diviziei OA, Biroul Meteo.

— Aşa să faci! a dat Batman din cap continuând să mestece. Acu' zii lui doctor Batman cum s-a format LBC!

— LBC?

— *Little black cloud* (micul nor negru), desigur. Doar trebuie să ţinem pasul cu acronimele oficiale ale Navy, nu-i aşa? Şi… CAG, e clar că suferi de stresul funcţiei de comandă.

Tombstone oftă.

— Ai dreptate. Sunt îngrijorat de *pepite*[14]. *Fetele* noastre.

Batman a rânjit larg.

— Necazuri cu femeile, Tombstone? Nu e stilul tău. Da' Pamela ce zice?

Pamela Drake era logodnica lui Tombstone, redactor la ACN News.

— N-o amesteca pe Pamela.

— Cred ca aşa ar şi trebui. Deşi cred că e încântată de ştirea că acum avem *fete* la bordul lui Jefferson. Şi ea şi aproximativ 6000 de soţii şi iubite de marinari care rămân acasă în timp ce bărbaţii lor navighează în întâmpinarea pericolului.

— Deja am primit scrisori de la neveste îngrijorate, admise Tombstone. Doamne, treaba asta cu *femeia-aviator* nu e decât o mare durere de cap. Ca şi cum n-am avea destule şi aşa.

— Eh, nu mai transpira atât! Fii ca mine! Eu apreciez mişcarea femeilor.

Tombstone îşi privi prietenul precaut, sesizând o capcană.

— Chiar aşa?

— Îhî! Mai ales pe la spate.

Tombstone a închis ochii cu un geamăt.

— Wayne, eşti un degenerat total.

— Un mascul neanderthalian, un porc şovinist, acesta-s eu.

— Mda, probabil eşti ultima persoană de la bord cu care ar trebui să discut acest subiect. Încă îmi amintesc incidentul de la Bangkok.

— „Incident"? Care incident? făcu Batman cu un aer de maximă inocenţă.

---

[13] Este o referire la celebrul personaj de benzi desenate/film. Din aceeași categorie cu Superman, Captain America, etc., deci *un tip formidabil*.

[14] Nuggets (eng)/pepitas(span) – bucăți de aur nativ. În argou, femei foarte atrăgătoare, dar – ca piloți – începătoare.

— Hotelul *Thai International*…? Înotul în pielea goală cu două stewardese în piscina hotelului, sub ochii a – Dumnezeu ştie câți – civili care se holbau prin marile ferestre subacvatice…?

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte *Captain*. Batman afişă un aer de demnitate profund jignită. Cu siguranță că mi-aş fi amintit un asemenea incident, dacă aş fi fost implicat, domnule.

— Las'o baltă! Oricum ar fi cam greu să ți aminteşti ceva… Cum se numea?

— Care dintre ele? Becky sau Arlene? De altfel, tot nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Exact ce spuneam. Nu pot discuta cu tine despre problemele ce le am cu femeile de la bordul navei. Eşti prea ocupat să le *vânezi*.

În mod surprinzător, Batman nu replică imediat, iar când o făcu, tonul băşcălios dispăruse.

— Ştiu că am reputația de vânător de fuste, Stoney. Că le consideram bune doar pentru un singur scop. Dar, de acum, nu mai e cazul.

Tombstone îşi privi prietenul cu multă atenție.

— Ştiu. A vorbit gura fără mine, Batman.

Auzise povestea chiar de la Batman. Cu câțiva ani în urmă, când *Jefferson* fusese dislocat în Thailanda pe perioada tentativei de lovitură de stat militară, Batman fusese doborât de către rebeli în zona frontierei thailando-burmaneze.[15]

Ar fi avut toate şansele să moară… dar a fost găsit de o tânără *karen*, numită Phya Nin, sergent în Armata Națională de Eliberare Karenă. Ei îi datora viața. De atunci, Batman continua să-și confirme reputația de aviator uşuratic, fustangiu, dar era deja evident că toate astea erau doar de fațadă.

Probabil mai învățase câte ceva despre femei în timp ce se *plimba* prin jungla thailandeză.

— Nici o problemă, spuse Batman. Dar dacă îți faci griji, să ştii că nu am intenția să *agăț* amazoane. Nu că ideea ar fi de lepădat, dar e a' dracului de greu să ai nițică intimitate în *ferma* asta *de păsări*![16]

— Amazoane?

— Amazoanele DACOWITS. Aşa li se spune fetelor lui Conway. Neoficial, desigur.

DACOWITS era *„Defense Advisory Committee on Women in the Services"* (Comitetul consultativ al Ministerului Apărării cu privire la femeile înrolate în cadrul Forțelor Armate).

[15] Episod descris în Carrier 02 – Viper Strike.

[16] Denumire (în argou) a portavionului.

Fondat în 1951, a vegheat mereu să asigure femeilor din armată, şanse egale cu bărbaţii. De prin anii ’70, comitetul a fost folosit de mişcările feministe, ca o armă de luptă politică.

Erau destui şi cei care considerau că, de fapt, era vorba de o mişcare extremă, care expunea în mod deliberat mai multe femei americane unui stil de viaţă nontradiţional, forţând schimbarea de dragul schimbării.

Tombstone nu lua în seamă aceste acuzaţii, dar îi disprețuia pe şmecheraşii care transformau structurile militare ale SUA în teren de testare a unor programe sociale. Administraţia Clinton forţase aprobarea participării femeilor în acţiunile de luptă, aşa cum forţase şi o altă aprobare controversată, aceea a înrolării homosexualilor.

La dracu’ cu toate astea! Se putea crede că, prin giganticele tăieri de buget şi prin ingineriile sociale, Casa Albă era hotărâtă să torpileze moralul şi eficienţa US Navy.

— Şi ce părere ai cu treaba asta? insistă Batman.

— Păi… cu cât mă gândesc mai mult, am impresia că problema este mai mult cu mine, decât cu situaţia în sine. Eram în PriFly urmărind cum le aduceau jos pe Conway şi Hanson. Hanson a aterizat OK, fără probleme, dar vremea sa zburlit rău când i-a venit rândul lui Conway. A ratat o dată, iar gazul a fost la limită.

— Dar, a reuşit.

— Mda. La a doua încercare.

— Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, dom’le.

— Evident. Problema este că eram cu *Air Boss*, amândoi cu *morcovu’*, sperând că Conway nu se va da bătută, şi ne rugam Celui de Sus să nu se prăbuşească. La dracu’, îmi fac griji pentru fiecare dintre oamenii mei când au necazuri, dar acum a fost mai rău. *Cât se poate de rău*.

— Conway, fiind femeie, făcea să fie *cât se poate de rău*?

— Cred că asta am şi spus. Tombstone respiră adânc. Am crescut într-o familie tradiţională, Batman. O familie tipică din *Navy*. Am fost totdeauna învăţat să consider că ceea ce ne aşteaptă acasă este o parte a scopului pentru care luptăm. Ştii… civilizaţie… familie… maternitate…

— …mama care coace plăcintă cu mere în bucătărie…

— Du-te dracu’, Batman!

— Hey, şezi blând, CAG. Nu te iau la mişto. Dar mi se pare că ai oarece probleme cu adaptarea la *vremile* moderne.

— Cam ai dreptate – clătină din cap. Încă un dinozaur scăpat din ultima extincţie.

— Încă un mascul şovinist, un porc de dinozaur. Batman muşcă din pulpa de pui şi mestecă absent câteva momente. De fapt problema ta e mai complexă, nu numai femeile aviator…

— Ce perspicace eşti…

— De asta am soldă aşa mare, dom'le. Deci, care-i treaba? Ți-e teamă că vreuna dintre ele o să dea rasol şi o să umple de sânge carlinga unuia din prețioasele tale avioane?

— Cristoase, Wayne!

— Iartă-mă. O glumiță de doi cenți. OK, reformulez. Te temi că fetele lui Conway nu vor face față, aşa-i? Că vor ceda când se va'mpuți treaba?

— Păi… mă întreb care le sunt limitele. Se presupune că agresivitatea e o chestie masculină. Apoi mi-am dat seama că orice femeie care s-a luptat să ajungă în vârful piramidei – aviația navală – sigur nu are nimic lipsă la capitolul *agresivitate*.

— Eu aş zice chiar că te exprimi prea blând.

— Îmi fac griji pentru moralul din escadrile. Şi al bărbaților şi al femeilor. La dracu', ne pregătim de război. Oamenii vor trebui să ia hotărâri în fracțiuni de secundă, iar o cât de mică ezitare face diferența între viață şi moarte. Vor muri oameni, Batman.

Închise ochii un moment, revăzând ororile de la bordul lui *Jefferson* după ultima confruntare din timpul Bătăliei Fiordurilor.

Războaiele moderne, supertehnologizate, au momente deosebit de intense. Patru rachete sovietice de tip *Kerry* loviseră portavionul în toiul bătăliei, incendiind combustibilul şi muniția din hangar. Flăcările au cuprins-aproape întreaga navă. Îşi reamintea scenele de pe puntea de zbor, când tocmai se reîntorsese la bord cu elicopterul SH-3. Răniții erau culcați în şiruri lungi, aşteptând să fie evacuați. Nişte copii – cei mai mulți dintre ei – cu arsuri oribile pe fețe şi brațe.

Oare ar putea să suporte, dacă aşa ceva s-ar întâmpla unei femei?

— Moralul şi eficacitatea acestei unități este responsabilitatea mea, continuă el. Cred că prezența lor la bord ne afectează moralul, şi mai cred că lucrurile se agravează pe măsură ce ne apropiem de spațiul aerian rusesc. Pe măsură ce ne apropiem de momentul începerii luptelor.

Batman nu răspunse imediat.

— Tu ce crezi? îl îmboldi Tombstone.

— Oo, moralul meu e beton, mulțumesc. Şi nu-mi fac nici o grijă că vreunul din escadrila *Vipers* ar avea asemenea probleme. Eh, poate doar Arrenberger.

— Slider? Cei cu el?

— Are o atitudine cam greşită. Este dintre aceia care consideră că femeia trebuie să fie casnică. Şi mai sunt unii cărora apreciază prezența lor la bord… puțin cam mult, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Întrebarea este: ce trebuie făcut pentru îmbunătățirea eficacității în luptă când ne vom afla *unu la unu* împotriva ruşilor?

— N-au rămas prea multe de făcut… pentru că deja s-au făcut. Asigură-te ca toți sunt foarte bine antrenați, foarte bine motivați… ca întotdeauna. Nici nu e greu. Ai un *material*

bun cu care să lucrezi. Cred că eşti nițel zdruncinat pentru că, în situația de aseară ai reacționat ca un *bărbat*, nu ca un *ofițer-comandant*.

— Mda. Şi nu prea pot schimba ceea ce sunt, nu-i aşa? Mă întreb dacă treaba asta nu e valabilă şi pentru alți bărbați din *wing*. Cum ar fi cei care se bucură cam mult de prezența fetelor la bord?

— Hey, CAG. N-am dat nici un nume.

— Nu este un interogatoriu. Dar este vreo problemă? PDA? *Fraternizare*?

— Sunt sigur că unii dintre băieți au slăbiciune la *puştoaice*, mda. Îi cunoşti pe marinari.

— Şi pe aviatori.

— Corect. Dar îşi fac datoria. Sunt adevărați profesionişti, Stoney. Nu ar fi aici, dacă nu ar fi aşa.

Nu era nici o şansă – şi Tombstone o ştia – să-i oprească pe bărbați şi femei să fie *bărbați şi femei*, mai ales-atunci când sunt închişi împreună, luni de zile, într-un spațiu atât de restrâns, încât – prin comparație – viața în închisoare putea părea un lux. Întrebarea era dacă problema sexuală de la bordul navei putea avea influențe negative asupra capacității de luptă a lui *Jefferson*. El nu putea face mare lucru, decât – aşa cum sugerase Batman – să facă apel la bunul simț şi profesionalismul subordonaților săi.

Se gândea, însă, la Conway. Ca ofițer superior, aviator, ea era efectiv comandantul celorlalte femei de la bord, dar atât ea cât şi celelalte îi erau subordonate lui, în calitate de CAG.

Oare era şi ea la fel de îngrijorată pentru fetele sale, cum era Tombstone pentru băieții lui? Poate că ar fi o idee bună să discute subiectul cu ea.

CAPITOLUL 3

Marți, 10 martie

2215 Zulu +1
Puntea 02, *USS Thomas Jefferson*

Lieutenant-commander Tricia Conway ştia că va trece destul timp până când se va familiariza cu toată „geografia" portavionului, cu kilometrii de coridoare, compartimente, scări de acces. Desigur, participase la multe şedințe informative referitoare la aspectele vieții pe navă, dar, după două săptămâni petrecute la bord, încă mai folosea mica hartă primită în ziua când se prezentase la datorie. Reuşise să memoreze principalele căi de

acces, cele pe care circula zilnic între puntea de zbor şi hangar, precum şi cele ce o duceau la spațiile importante ca VF95 *ready room*, careul ofițerilor, şi multitudinea de magazine, servicii, utilități cunoscute pe *Jefferson* sub apelativul „*main mall*”.

Desigur, personalul feminin de pe *Jefferson* nu se putea apropia de această zonă, fără a provoca comentarii de genul „*mall dolls*”, dar, oricum, era greu să găseşti vreun aspect a-l vieții de pe portavion care să nu fie răsucit prin cuvinte cu dublu sens în sintagme pline de umor, savuroase, picante, de către personalul masculin de la bord.

Pe un portavion, vasta cavernă de oțel, numită puntea hangar, constituie un fel de linie de reper în desemnarea diferitelor zone convenționale. Puntea-hangar este nivelul 01; punțile de deasupra acestui nivel sunt numerotate în ordine crescătoare, 02, 03, până la 09, sus în *insulă*.

Sub puntea hangar, nivelele sunt numerotate în ordine descrescătoare, prima punte, a doua punte, a treia punte, etc, până în adâncul navei, mult sub linia de plutire.

Aviatorii bărbați de pe *Jefferson* erau încartiruiți pe puntea 03, care se întindea – fără întrerupere – de la prova până la pupa şi se afla chiar sub *acoperiş* (*flight deck*). În timpul operațiunilor de lansare, loviturile de oțel pe oțel ale marilor lanțuri, zăngănitul şi *whump-ul* catapultelor cu aburi care aruncau în văzduh cele treizeci de tone ale fiecărui avion, făceau somnul sau chiar simpla conversație să fie cel puțin dificile.

Personalului feminin – subofițeri şi ofițeri – i s-a alocat un sector de compartimente aflat cu un nivel mai jos, pe puntea 02, chiar sub careul ofițerilor. Era considerabil mai liniştit decât cel de pe 03, deşi în timpul lansărilor rămânea suficient de zgomotos pentru a întrerupe somnul sau conversațiile. Erau, totuşi, alte dezavantaje, cum ar fi faptul că nivelul 02 era divizat în două sectoare aflate înainte şi după hangar, care era înalt cât două punți şi ocupa două treimi din lungimea de peste 300 m a portavionului. În cazul clasic *nu-poți-ajunge-de-aici-până-aici*, era necesar să se treacă prin puntea bărbaților pentru a circula între cele două sectoare ale femeilor.

Cu timpul, treaba asta devenise sinonimă cu a trece printre furcile caudine.

Venea din *ready room*[17], prin coridoarele fără sfârşit, îndreptându-se către cameră şi pat. A trecut prin zona ofițerilor bărbați de la nivelul 03, având grijă ca la fiecare *knee-knocker*[18] să facă un *stoop-and-step*[19], când o voce masculină, binecunoscută, o apelă din spate.

— Hey, Brewski! Mici probleme la aterizarea din seara asta?

[17] ready room – încăpere destinată instruirii pentru misiunile de zbor. Fiecare squadron are una.
[18] „*Pălitor*” la genunchi (prag). Uşile de pe nave au un design special, trecerea prin ele presupunând păşirea peste prag simultan cu aplecarea capului (pragul de sus).
[19] Apleacă-te şi păşeşte peste.

Locotenent-comandorul Greg „Slider” [20] Arrenberger îi zâmbea larg, dinții albi contrastând cu mica mustăcioară neagră.

— Nah, nimic deosebit, Slider, spuse ea. Am ratat o dată. E o noapte de groază.

— Şi foarte friguroasă. Rece ca o țâță de vrăjitoare. Îi făcu cu ochiul, chicotind. Poate bătrânul Slider să facă ceva ca să te încălzească?

Era prea obosită pentru a riposta la bătaia de joc, sau să se gândească la o replică suficient de inteligentă care să fie ca o palmă pentru el. În actuala ei stare de epuizare, îl percepea doar ca pe o mică jenă. Îşi încrucişă brațele, sprijinindu-se de perete.

— *Fuck you*, Slider!

— Bună idee! Oricând doreşti, baby. *Make a hole*![21]

Trecu pe lângă ea frecându-se intenționat de sânii ei.

Slider era un porc, autorul celei mai dure hărțuiri sexuale pe care o îndurase Conway de la venirea la bord. Majoritatea colegilor ofițeri o tratau cu politețe, acceptând prezența ei cu respect, dar totdeauna trebuia să existe câțiva…

A început la Annapolis, apoi a continuat la cursurile de antrenament şi dislocarea la RAG[22] Pensacola[23]. Conway, ca şi toate femeile aflate acum la bordul lui *Jefferson*, au suferit în toate etapele de pregătire, toate umilințele, de la hărțuirea verbală până la viol. Modul de a trece peste asta nu le-a fost predat la cursurile de pregătire profesională.

Cu o uşoară stânjeneală, şi-a reamintit de prima ocazie când s-a confruntat cu o astfel de hărțuire.

Era proaspăt recrut la Annapolis[24], avea douăzeci de ani şi era plină de ambiție şi determinare feroce de a se descurca cât mai bine în această lume străină, care, după atâția ani, încă mai era o lume a bărbaților condusă de bărbați.

Grăbită, cu brațele pline de cărți se îndrepta către următoarea sală de cursuri. A trecut pe lângă un grup de cinci colegi cadeți, toți bărbați, care abia se mişcau pe hol. Imediat ce i-a depăşit, unul dintre ei mormăi cu voce joasă – *„Cristoase, asta arată ca una care „gives great head”*[25] – dar destul de tare ca să audă, deşi nu i se adresa direct.

Ar fi putut să-l ignore. Ar fi putut să-l raporteze. Nici una din variante nu ar fi fost satisfăcătoare, doar că s-ar fi ales cu şi mai multe chestii asemănătoare şi chiar mai dure. În schimb, s-a oprit, întorcându-se brusc, şi-l identifică imediat pe plodul care vorbise, după expresia ochilor. Numele lui de cod era „SHAZINSKY” şi era un tip mare, musculos, care

---

[20] Hamburger - Explicația poreclei se va regăsi în paginile romanului.

[21] Textual – fă gaură ! (în sensul de: fă-mi loc, dă-te la o parte).

[22] Replacement Air Group denumire mai veche pentru o unitate navală în care se instruiesc piloții necesari ca înlocuitori pe portavioane.

[23] Bază aeriană a US Navy.

[24] Aici se află Academia Militară Navală a USA.

[25] În slang – *specialistă* în sex oral.

se detaşa între ceilalți din grup ca un jucător de fotbal american între membrii unui club şcolar de matematică.

— Ei, Shazinsky, spuse cu dulceață în glas. Nu ştiu din proprie experiență, pentru că nu am în dotare *echipamentul* necesar, dar am auzit că noaptea trecută ai făcut *best head* tuturor celor din Lehman Hall![26]

Îşi țuguie buzele trimițându-i un sărut, iar fața lui Shazinsky a devenit purpurie în timp ce camarazii lui izbucneau în hohote de râs.

Pe toată perioada cât a mai stat la Annapolis, nu a mai avut de suportat nici o porcărie din partea lui Shazinsky. De fapt nu a mai avut probleme cu nimeni. S-a dus vorba că putea să le răspundă în acelaşi stil… şi i-a *liniştit*.

Asta a fost metoda de a face față hărțuirii verbale – de a le răspunde şi mai dur. Îl taxase pe Slider de câteva ori până acum, dar tot continua s-o şicaneze.

Ce ar fi trebuit să-i facă? Putea să-l raporteze lui CAG. De fapt, după regulament, chiar ar trebui să o facă. Dar la ce bun? Omul s-ar fi ales cu o săpuneală, poate cu una peste degete, iar la următoarea adunare a escadrilei VF-95 în *ready room*, tot ar fi fost obligată să stea lângă el.

Ba mai rău, la următoarea decolare s-ar fi putut să-i fie coechipier de zbor.

Caraghiosul credea că e amuzant; sau era singura metodă la care îl ducea mintea, ca să-i atragă atenția. Dacă îi făcea raport, lucrurile puteau deveni nasoale, poate chiar destul de nasoale încât să-l aducă în fața Curții Marțiale sau să fie consemnat la sol. La dracu', nu vroia să-i distrugă cariera, chiar dacă era un porc.

De altfel, dovedirea hărțuirii sexuale în asemenea situații era dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Până la urmă, el ce a spus sau făcut, efectiv?

A întrebat-o dacă poate face ceva ca s-o încălzească, pe un ton care sugera conotații sexuale? A aprobat-o când i-a servit clasica replică bărbătească? I-a zis *baby*, şi a rânjit când a spus *make a hole*, expresie care face parte din vocabularul uzual al fiecărui marinar de pe nave. Asta înseamnă *Dă-te din drum* sau *Lasă-mă să trec*. Doar în gura cuiva ca Slider, şi când se adresează unei femei, poate avea un înțeles obscen.

Dar ceea ce i-a displăcut ei în mod deosebit, a fost faptul că Arrenberger i-a pocit numele de cod. Era Brewer – la dracu' – nu Brewski.

Povestea lui Lucy Brewer era printre cele mai cunoscute legende din armata americană. A fost o prostituată care, pe la 1800, a publicat o serie de pamflete în care descria cum s-a angajat la bordul *USS Constitution*, travestită în bărbat, pe timpul războiului din 1812. Afirmațiile lui Lucy au fost mereu infirmate de istoricii din Marină. Detaliile despre bătălii erau prea precise, copiate aproape cuvânt cu cuvânt – în unele cazuri – după rapoartele căpitanului sau după articolele din presa vremii.

[26] Campus universitar cu circa 200 studenți.

Oricum, ea pretindea că a reuşit să nu fie descoperită timp de trei ani, deşi împărțea un dormitor comun cu 450 de bărbați, unde toaletele erau doar nişte scânduri aşezate peste bordul navei, şi unde regulamentul care cerea ca zilnic toți marinarii să se dezbrace, să se spele, şi să se îmbrace în prezența unui ofițer responsabil cu verificarea condiției lor fizice, era evident, ridicol.

Au mai fost cazuri de femei care au servit la bord în perioada ceea, de obicei prostituate sau soții urcate la bord fără ştirea ofițerilor. Jeannette, soția unui marinar francez de pe o navă de război, recuperată din mare după Bătălia de la Trafalgar din 1815, era cel mai cunoscut exemplu.

Povestea lui Lucy Brewer, totuşi, era mai mult ca sigur, o pură ficțiune, care a fost readusă în atenție de cartea activistei pentru drepturile femeilor, Jeanne Holm – *Femei în Armată: O revoluție neterminată*.

Dar asta nu a oprit-o pe Conway să adopte „Brewer" ca nume de cod. A citit cartea lui Holm pe când se afla la zboruri de antrenament la Pensacola, şi asta a determinat-o să afle mai multe despre Lucy, şi în general, amănunte despre femeile americane participante la lupte, de la Molly Pitcher care a manevrat un tun la Monmouth, până la anonimele fete din Armata Confederată, îmbrăcate ca bărbații, care au murit alături de soții lor în timpul şarjei de la Pickett.

Chiar dacă povestea lui Lucy Brewer nu era adevărată, modul cum a spus-o ar trebui să fie, pentru că reflectă atitudinea acelor americani care simt că femeile ar trebui să aibă acelaşi drept de a-şi apăra țara şi pe cei dragi, la fel ca bărbații.

Prea puțini dintre colegii bărbați a-i lui Conway cunoşteau originea numelui de cod. Cei mai mulți credeau că are legătură cu berea, de aici şi deformarea în *Brew* sau *Brewski*.

De obicei, nu-i păsa – nu prea – ştiind că dacă ar reacționa la fiecare înțepătură sau aluzie nu ar face decât să-și macine nervii.

Conway considera că nu este o militantă feministă, ci o feministă militară; se numea pe sine însăşi ca şi pe celelalte ca fiind *fete*, tot aşa cum, de multe ori, îi numea pe colegi *băieți* sau *tipi*, şi a râs la fel de tare ca orice bărbat când a auzit pentru prima dată povestioara cu marinarul şi fiica amiralului.

În vârstă de treizeci şi unu de ani – din care unsprezece petrecuți în Navy – era, în toate privințele, un adevărat profesionist, profund mândră de ceea ce era, şi de succesul ei în ceea ce până nu demult fusese un bastion exclusiv masculin. Toată viața, chiar cu mult înainte de a fi luat în serios conceptul *femeile în luptă,* ea a dorit să fie pilot în Navy. Fratele ei mai mare a fost pilot de Tomcat în VF-41 *Black Aces*[27], de la bordul lui *USS Nimitz*, la sfârşitul anilor '80, iar tatăl său a zburat pe F-4B Phantom[28] ambarcat pe *USS Forrestral* în Vietnam.

[27] Aşii Negri.

[28] F-4B Phantom – avion american supersonic de luptă/bombardament, biloc, bimotor, rază lungă de acțiune, produs între 1958-1981.

Ziua când a păşit pentru prima dată pe puntea de zbor a lui *USS Thomas Jefferson*, a fost un vis devenit realitate.

Acum, după numai două săptămâni, se întreba dacă visul nu cumva începea să se transforme în coşmar.

Îşi spuse sieşi că s-a apărat teribil de slab. În timp ce cobora repede scările către puntea 0-2, se gândea că cel mai rău era mediul de pe navă, spațiul strâmt, cenuşiul cu care era vopsită toată nava şi care-şi punea amprenta asupra atmosferei vieții pe mare zi-după-zi-după-zi. Intimitatea practic inexistentă; regulamente care guvernează orice activitate: *când* să facă un duş, *cum* să facă un duş, *unde* poate folosi toaleta; inevitabila prezență a unor nenorociți ca Arrenberger, care se străduiau să deturneze orice schimb de glume într-o jignitoare deversare de hormoni sexuali; limbajul – O, Doamne! – limbajul…

Şi nu că ar fi fost prea pudică – mare greşeală pentru cariera ei. *Shit*, încetase să se mai simtă şocată de expresiile vulgare încă din prima săptămână de la Annapolis. Nu, pentru Conway, cel mai rău aspect al limbajului folosit de bărbații din Navy îl reprezenta folosirea unor expresii – uzuale, dar cu conotații interpretabile ca hărțuire sexuală – pe care nu le accepta a fi spuse în prezența sa. Chestii ca *„He's got real balls"*, *„It just went tits up"* sau *„Make a hole"*[29].

Era la bordul lui *Jefferson* doar de două săptămâni şi se săturase. La dracu', dacă deja era atât de stresată, oare cum va fi peste o lună? Peste trei? Peste şapte? Erau în misiune de război şi nimeni nu ştia când vor putea să se reîntoarcă iar la Norfolk. Cei mai experimentați susțineau că misiunea va dura cel puțin şase luni… poate chiar opt sau nouă.

„Fetițo, îşi spuse, este posibil să fi făcut o greşeală a' dracu' de mare."

Făcând la dreapta la următoarea intersecție de coridoare, Conway a ajuns în sectorul cu cabinele alocate ofițerilor-femei. O femeie *electrician's mate third class*[30], îndesată şi cu o față anonimă, ce purta insigna argintie MAA Force[31], era de gardă.

— Bună seara, doamnă.

Conway privi la ecuson.

— Hey, Shupe. *How're they hangin'*?[32]

Shupe căscă ochii mari.

— Ăăă… pardon, doamnă!?!

— Nimic. Las'o aşa. Sunt doar obosită.

---

[29] Expresii din slang, cu dublu sens. Deși utilizate în vorbirea curentă, pot avea și conotații porno.

[30] electrician's mate third class - Petty Officer 3rd Class – grad militar în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent *caporal*; specializarea *electrician*.

[31] MAA Force – Poliția Militară (în US Navy).

[32] În slang: Ce mai faci? . Textual: Cum îți atârnă? (organele sexuale).

Intră în cabina pe care o împărțea cu locotenent comandorul Joyce „Tomboy”[33] Flynn, o roşcată micuță, RIO, venită de la escadrila de rezervă de la Oceana[34] la VF95.

Şedea la micul birou rabatabil la perete, şi citea manualul radarului AWG-9 pentru controlul armamentului de pe F-14.

— Hey, Brewer. Îmi pare bine că ai reuşit. Chiar credeam că ai de gând să înoți.

— *Shit*, Tomboy. Chiar toți din *ferma asta de păsări* m-au văzut ratând?

— Doar cei care erau de serviciu şi toți ceilalți de la bord care nu dormeau. Ai dat un spectacol la PLAT[35].

— Eram sigură.

— Care-i treaba, Brewer? Eşti OK?

— Neeh… Doar o seară deosebit de afurisită.

— *PMS blues?*[36]

— Mai bine zis *Navy blues*[37]. A fost cât p'aci să ajungem în rai, şi eu şi Damiano. Cred că sunt doar puțin zguduită, atât.

Îşi scoase bluza de uniformă simțind-o parcă lipită de piele. Interiorul costumului de zbor fusese îmbibat de transpirație când se schimbase în uniformă, la vestiar, în urmă cu câteva minute.

— Doamne, Tomboy. Duhnesc. Cred că ai să mă trimiți să dorm pe hol.

— Pot suporta, dacă poți şi tu.

Tot ce-şi mai dorea acum era un duş şi apoi patul… şi nici măcar nu putea să facă duşul în seara asta pentru că femeile de pe *Jefferson* trebuiau să împartă sala de duşuri cu bărbații, rotația făcându-se după un program prestabilit. Era un inconvenient, deşi mult mai mic decât acela de a reproiecta întregul portavion pentru a include țevi separate pentru femei. Oricum, programul de utilizare a apei era sever restricționat la bord pentru întreg personalul, iar duşul se putea face doar la anumite ore ale zilei. Pentru că pe puntea 03 sala de duşuri era comună, personalul feminin avea acces între orele 05.00 – 06.00, respectiv18.00 – 20.00.

Cum fusese în CAP până după ora 21.00, ratase duşul de seară. Exista un mic duş în *ready room* pentru aviatorii aflați *de serviciu*, dar deja era cineva în cabină când se schimbase ea, dar nu avusese răbdare să aştepte. Mai era o mică cabină pe hol, rezervată doar femeilor. La o adică, s-ar fi putut spăla cu buretele la chiuvetă. Dar… prea mare deranjul. Descheie bluza şi o aruncă în coşul cu rufe murdare. Îşi va face duşul mâine dimineață între 05.00 şi 06.00.

---

[33] Băieți.

[34] Bază Aeriană a US Navy.

[35] Pilot Landing Aid Television – sistem de televiziune cu circuit închis utilizat la asistarea aterizărilor pe navă.

[36] Sindromul premenstrual.

[37] „Sindrom” de Marină.

— Sigur nu s-a întâmplat nimic?

— Ah, m-am luat cu Arrenberger sus, pe 03.

— Tipul e un avorton.

— Mare noutate…

— S-a luat destul şi de mine în ultima vreme.

— Ai să-l raportezi?

Tomboy ridică din umeri.

— Nu merită deranjul, nu crezi? Pierdere de timp. Mai ales dacă voi fi desemnată RIO-ul lui cândva. Însă poți să pariezi că o voi face dacă va depăşi măsura.

Dându-şi jos pantalonii, Conway trase peste cap un tricou larg în care îi plăcea să doarmă.

— Uneori îmi vine să-i trag una la *biluțe* de să-i iasă pe urechi. Cam asta e camaraderia în vreme de război, nu?

S-a urcat în patul suspendat şi a aprins veioza din perete.

Tomboy se uita la ea de la birou.

— Te deranjez dacă mai stau să citesc puțin?

— Flynn, dacă chiar acum Valentin Krasilnikov şi întreg KGB-ul ar sparge uşa vrând să atenteze la *fecioria* mea, nici măcar nu i-aş auzi. Stai cât vrei.

Dar somnul nu vroia să vină. Cum stătea culcată, simțind toate mişcările navei zguduită de marea agitată, se gândea la situația de adevărat test în care se simțea prinsă ca în capcană. Femei în serviciu la bordul navei. Femei în luptă în linia întâi. Acestea erau ideile în care credea încă de când îşi pusese în minte să devină aviator naval, la fel ca tatăl său şi Robert. Mai credea oare? Întrebarea era greşită.

Adevărata întrebare trebuia să fie: să-i lase pe cei câțiva avortoni cu creierii îmbibați de hormoni să-i distrugă visul?

Nu… în nici un caz! Putea să-i facă față lui Slider. La o adică, putea să-i pârlească fundu'. Se gândi din nou la regulament, dacă să-l raporteze pe Arrenberger lui CAG. Avea acest drept şi chiar responsabilitatea să o facă, iar el încălcase, evident, regulile. Nu era vorba atât de ceea ce spunea sau făcea, luate separat, cât despre tipul de comportament în ansamblu. Întotdeauna se comporta ca un imbecil… cu excepția timpului când era în carlinga unui F-14. Îi venea peste mână să recunoască, dar afurisitu' de avorton chiar ştia să zboare.

De altfel, nu putea exista nici o cale de a-i schimba cu adevărat pe cei *dăruiți* de Dumnezeu cu dreptul de a fi nişte cretini.

Într-un târziu, adormi.

Va urma...

LA VEST DE RIO PECOS

Herbert Rigby Jr.

COLECTIA WESTERN

HERBERT RIGBY JR.

LA VEST DE RIO PECOS

Episodul I

CAPITOLUL I

ÎN CARE FACEM CUNOŞTINŢĂ CU UN GUNMAN[1] MAI VÂRSTNIC, CU UN TÂNĂR ÎN IZMENE ROŞII ŞI CU DOI FRAŢI ULTRAGIAŢI

Dutch Saunders, pistolarul vârstnic, campează deja de trei zile lângă râu şi ajunge acum cu amărăciune la convingerea definitivă, că rapiditatea lui într-ale mânuirii armei s-a sfârşit.

La fel de adevărat era că braţul său rănit se vindecase totuşi încet, încet. Dar vechea repeziciune, faimoasele sale reflexe, nu-i reveniseră decât incomplet. Din pricina asta, omul se retrăsese acum trei zile printre stâncile din preajma apei. Să exerseze, să exerseze tot mereu.

Azi, însă – după trecerea a de trei ori câte douăzeci şi patru de ore – încărunţitul pistolar Dutch Saunders refuză să se mai amăgească. *Nu mai face parte din cercul restrâns al celor foarte mari!*

Îi lipsesc acum acele fracţiuni de secundă atât de importante, cele care hotărăsc dacă tu vei supravieţui confruntării. Nu va mai fi în stare să apese pe trăgaci înainte de ivirea flăcării ce izbucneşte la gura ţevii adversarului.

Desigur, se mai putea măsura cu acei *desperados*[2] de a doua sau a treia mână, care se supraapreciază şi – plini de sine – cred orbeşte în noroc, reuşind să scape astfel, câtva timp, graţie cutezanţei lor deşănţate.

Dar să mai învingă pe vreunul dintre cei într-adevăr mari – asta niciodată…

---

[1] *Gunman* – Aici, pistolar *(v.* Cap. I nota 5 şi Cap. II nota *2.*); termenul nu e folosit în sens peiorativ.

[2] Desperado – Persoană capabilă de orice, aventurier, criminal.

Constatarea îl afectează teribil.

Va trebui să-şi schimbe cu totul felul de a trăi.

În ce fel însă?

Bogăţii nu izbutise să agonisească. Pe acestea le strângeau îndeobşte cei care îl tocmeau, cei pe care-i proteja şi pentru care se bătea.

O să-i ajungă poate pentru un *ranch*[3] mic – atâta doar.

După ce se mai odihneşte câteva minute, prinde iarăşi cu dreapta o bucată de scoarţă de copac şi o azvârle spre celălalt mal al apei. În vreme ce bucata încă mai zboară, înhaţă Coltul cu dreapta.

Ar voi să nimerească în zbor fâşia de scoarţă care nu-i decât de două ori mai mare decât palma sa.

Dar nu reuşeşte. De-abia când bucata cade pe malul celălalt, cel de-al treilea glonţ nimereşte ţinta.

Omul suspină şi mâna care ţine Coltul fumegând coboară lent.

Acum are certitudinea.

S-a întâmplat ceva cu braţul său. Nu doar ca gestul reflex al scoaterii revolverului este mai puţin repede – nu, a mai apărut şi altceva, ceva care afectează sincronizarea dintre mână şi ochi. Lipseşte simţul instinctiv al momentului propice declanşării. *Ţeava Coltului nu mai este prelungirea degetului său arătător!*

Suspină din nou, îşi vâră arma în toc şi se aşează pe o piatră.

Apoi, însă, scoate din nou Coltul, îl priveşte câtva timp şi îl încarcă iarăşi. După asta îl examinează în continuare gânditor.

Cumva, arma asta îi dictase în anii ultimi drumul pe care îl parcursese. Revolverul era pentru el ceea ce fusese cândva pentru cavalerii de odinioară spada.

Şi-acum? Către ce viitor se îndreaptă?

Tocmai începe să-şi răsucească o ţigară, când aude un călăreţ apropiindu-se.

Poate că l-au atras împuşcăturile. Se putea însă, la fel de bine, ca omul să caute doar un vad. Râul avea cam peste tot maluri înalte, fiindcă mileniile îi tot adânciseră albia. Doar cineva foarte dibaci ar fi putut să coboare de unul singur până jos de tot; pentru cei călare, râul nu era accesibil decât în prea puţine locuri, unde malurile abrupte se prăbuşiseră.

Când Saunders îl vede în cele din urmă pe călăreţ, are destule motive să se mire foarte tare. Fiindcă în faţa lui apare un flăcău cu puţin trecut de anii copilăriei şi, care poartă nişte izmene cazone de culoare roşie!

Atâta tot.

Iar calul şchiopătă puţin, dar e înşeuat.

Tânărul nu e înarmat.

Când ajunge la locul unde Saunders îşi stabilise tabăra, se opreşte şi

---

[3] *Ranch* – Fermă (de obicei, de vite).

aruncă o privire rapidă în urmă.

Apoi îl fixează pe Saunders şi înclină capul, salutând.

— *Hello, mister*[4]*,* zice el, dacă-mi împrumutaţi pentru puţin timp un Colt încărcat, mă puteţi salva de la oareşcari necazuri.

Dutch Saunders este un brunet înalt şi uscăţiv, cu ochii de un cenuşiu-deschis. Părul său întunecat subliniază parcă şi mai mult cele câteva şuviţe albe. Şi chipul său cutezător îţi aminteşte de un indian sau de un pirat.

Zâmbetul scurt îi dezveleşte strălucirea dinţilor sănătoşi.

— Tinere prieten, zice el, arăt eu astfel încât poţi crede că sunt în stare să renunţ la armă?

Spunând ultimele cuvinte, loveşte uşor tocul revolverului.

Flăcăul gol până la brâu are ceva din alura vârstnicului ar putea să fie fratele său mai tânăr. Da, cei doi chiar se aseamănă. Chiar şi rânjetul tânărului îi luminează în acelaşi fel chipul.

— Mister, vorbeşte el, aţi fost vreodată izgonit din aşternutul unei fete de către fraţii ei, astfel încât de-abia aţi mai putut sări pe fereastră în curte, ajungând cu chiu cu vai în şeaua calului pe care îl lăsaserăţi în grădină? Ei bine, tocmai indivizii ăştia mă urmăresc – de mai bine de două zile. Cred că în curând vor ajunge şi ei aici. Şi m-am cam săturat să tot fug de ei.

Priveşte din nou peste umărul gol al trupului său uscăţiv, dar foarte bine proporţionat, Dutch Saunders uită de propriile sale probleme. Râde încetişor.

— Din aşternutul unei fete?! Întrebarea pare însoţită şi de neîncredere.

— Dar din al cui? replică flăcăul. Îmi spusese că frăţiorii vor reveni acasă după trei zile. N-a fost însă aşa. Ei, mister, n-aveţi cumva o armă de rezervă în coburii dumneavoastră? Mi se pare că arătaţi ca unul care nu se mulţumeşte doar cu un singur Colt, nu?

Ceva din tânărul acesta îi aminteşte lui Saunders de nişte ani de demult. Şi el fusese cândva un flăcău animat de aceeaşi cutezanţă, un tânăr care îşi lua de pretutindeni ceea ce i se oferea.

Şi pe undeva îi place că flăcăul s-a săturat să tot alerge ca un vânat, că s-a hotărât să se împotrivească.

Aşa că dintr-odată dă din cap afirmativ.

Apoi se îndreaptă spre lucrurile sale, deschide unul dintre coburi şi scoate de acolo un Colt înfăşurat într-o bucată de pânză ce fusese muiată în ulei. Îndepărtează învelişul protector şi aruncă tânărului arma. Este o mişcare fulgerătoare, ce se produce pe neaşteptate.

Sau care doar vrea să fie astfel. Cu toate că, aparent, nici nu se uitase într-acolo. Priza este neverosimil de precisă şi, când Dutch Saunders vede mişcarea asta, ştie cu cine are de-a face.

Un astfel de reflex nu poate fi decât al cuiva ce are un instinct cu totul deosebit, mereu treaz.

---

[4] *Hello, mister* – Noroc, domnule.

— E încărcat, tinere, spuse el liniştit. Cred însă că ar trebui să te gândeşti bine la ce-ai să faci cu el, dacă nu-i vorba decât de nişte dobitoci de fraţi care…

— … care, exclamă tânărul, sunt totuşi destul de afurisiţi. Cine nu-i ştie pe fraţii Waldripp? Ehei, n-ai crede că au supt lapte când au fost mici, ci că au fost crescuţi cu carne crudă. Dar o să avem cât de curând parte de ei!

După cuvintele astea, lunecă din şea ca un indian şi izgoneşte animalul cu un gest al mâinii. Şi cum calul poate ajunge în acest loc până la marginea apei, nu întârzie şi începe să coboare.

Printre stânci, tânărul priveşte încordat în direcţia din care venise.

La o oarecare distanţă se pot observa acum doi călăreţi care se apropie cu repeziciune. Urmăritul păşeşte spre o piatră care îi ajunge până în dreptul pântecului şi care e teşită deasupra. Îşi aşază arma la îndemână, ca pe un taburet înalt din faţa tejghelei unui bar.

Apoi rămâne pe loc şi continuă să se uite spre călăreţi.

Saunders însă spune:

— Tinere prieten, în locul tău aş coborî până la apă şi m-aş răcori nitel; aş încerca să mai prind puteri. Dacă ăştia sunt fraţii Waldripp, înseamnă că mai ai un răgaz de vreo cinci minute până când indivizii ajung aici. Şi cinci minute pot însemna câteodată al naibii de mult, nu-i aşa?

Flăcăul echipat în izmene roşii îi priveşte şi neîncrezător şi admirativ în acelaşi timp. Apoi dă din cap, aprobându-l:

— Da, aveţi dreptate, mister. Pare-se că mai am multe de învăţat. Nu sunt încă nici pe departe un lup bătrân şi hârsit ca alţii, nu?

— Mă iei drept aşa ceva? În întrebarea lui Saunders se poate ghici şi puţină supărare, dar în sinea lui bărbatul ştia că trebuie să-i dea dreptate. Era într-adevăr un lup din soiul celor pe două picioare, îmbătrânit şi cu destule cicatrice – nu numai pe corp, dar şi pe suflet.

Iar supărarea venea de la faptul, că îi dăduse tânărului acestuia un sfat. Fiindcă se ştia drept un om care nu băga nimănui pe gât poveţele sale.

Dar flăcăul de faţă, care arăta ca un frate mult mai tânăr al său, ba poate chiar ca un fiu, îi amintea prea tare de acei ani turbulenţi din trecut, de tânărul care fusese el însuşi şi care trebuise să ajungă mult prea repede bărbat matur.

Şi băiatul cel mare trece acum pe lângă el, coboară până la apă şi se răcoreşte cu sârg. Se spală de praf şi de transpiraţie, ba chiar îşi cufundă de câteva ori capul în unda limpede şi rece, iar când urcă şi se îndreaptă spre piatra cea teşită, pe care e aşezat Coltul, arată mult mai proaspăt.

Cei doi călăreţi s-au apropiat în fine atât de mult, încât, dându-şi seama că „vânatul” se hotărâse să renunţe la fugă şi-i aşteptă, înaintează acum la pas.

Mutrele lor trădează că e vorba de nişte indivizi duri şi îmbătrâniţi în rele. Părul galben-pai, le cade pe umeri. Pana înfiptă în spatele fâşiei colorate care înconjoară calota pălăriei le dă un aer cutezător şi o aparenţă de indian, în ciuda hălăciugilor decolorate de soarele Texasului.

Puțin întors spre Saunders, tânărul spune:

— Da, vă socot drept un lup bătrân, mister. Şi vă mulțumesc foarte tare că-mi împrumutați revolverul ăsta. Dar nu vă amestecați! Ce se întâmplă acum, mă priceşte doar pe mine. N-am nevoie de ajutor! Am Coltul dumneavoastră şi ştiu că este o armă bună. Am simțit asta din prima clipă de când l-am ținut în mână.

Şi cu asta a spus totul.

Acum îi străpunge pe cei doi cu privirile.

Se opresc la vreo zece, doisprezece paşi.

Vocea aspră, răguşită, a unuia dintre ei se face auzită:

— Webster Leehill, a fost o nesocotință din parte ta să ne dezonorezi sora şi după aia să dispari ca un mârtan căruia i-a luat foc blana. Aşa ceva nu se face, cumnate, nuu! Fiindcă noi suntem o familie onorabilă şi mândră. Haide cumnățele, vino-ncoace! Ți-am adus chiar şi catrafusele pe care le-ai uitat din grabă la noi. Asta ca să pricepi că nu suntem chiar aşa cum crezi. Dar că faci parte acum din familia Waldrippilor şi că te vei căsători cu sora noastră, e un lucru stabilit odată pentru totdeauna.

— Nu sunt cumnatul vostru, răspunde acel Webster Leehill. Că am stat în acelaşi pat cu sora voastră încă nu mă preface nici pe departe în cumnatul vostru. Oare unde am ajunge dacă orice flăcău care se lasă sedus de-o fată, ar trebui să...

— Sora noastră nu te-a sedus! Nu, June a noastră nu-i una de teapa asta, îngeraşul nostru, lumina ochilor noştri – nu, ea nu-i din acelea!

Aşa strigă unul din frații Waldripp şi în vocea lui răsună convingerea cea mai deplină.

Şi fratele lui adăugă cu gravitate:

— E un adevărat înger pe pământ. Şi nu vom îngădui să aducă un copil pe lume, fără să fim în stare să prezentăm oamenilor şi pe tatăl acestui copil. Cred că ar trebui să pricepi atâta lucru?! Deci, hai cu noi la draga de June. Cred că i s-au roşit ochii de atâta plâns. Şi cred că va fi şi tare dezamăgită de tine – şi jignită! Dar noi îi vom explica situația: ai dat bir cu fugiții fiindcă ți-era teamă de noi, nu din pricina căsătoriei. Şi-acum să ne reîntoarcem la ea, prieteni. Iar la nuntă...

— Încetați! îl întrerupe Leehill, aspru. Sora voastră nu-i deloc un înger preacurat. Da, e într-adevăr dulce, încântătoare – poți să râvneşti la ea! E mai mult decât drăguță şi poate suci capul oricărui bărbat. Dar, neghiobi ce sunteți, prea o lăsați să tânjească în singurătate. O duce chiar mai greu decât o călugăriță, care-i măcar logodită cu Iisus şi îşi găseşte împlinirea în rugăciuni şi posturi, nu-i aşa? Dar sora voastră e o fată zdravănă, e... e un „pursânge” dacă vreți. Şi o lăsați să se vestejească în pustietatea aceea dintre dealuri, mai ceva decât o plăntuță în deşert. Când am oprit la casa voastră, nu voiam decât să-mi adap calul şi să-mi umplu bidonaşul cu apă... Dar m-a ademenit în casă cu cozonac proaspăt. Şi curând după asta mă aflam în patul ei...

— Termină odată! Furios, unul dintre Waldrippi îi taie astfel vorba şi continuă: Nu suntem între noi, prietene Webster. Omul ăsta e un străin. Şi nu-ți îngăduim să ne jigneşti surioara în fața unui necunoscut. Deci? Vii de bunăvoie cu noi – sau trebuie mai întâi să simți gustul plumbilor noştri?

După întrebarea asta teribilă se aşterne tăcerea.

Waldrippii aşteptau răspunsul.

Tânărul Webster Leehill mai cumpăneşte încă.

Şi bătrânul gunslinger[5] Dutch Saunders nu-i decât spectator.

Dar unul de-acum gata convins că flăcăul se va bate. Deocamdată însă, Leehill mai încercă totuşi calea cea paşnică. Vorbeşte foarte obiectiv şi liniştit.

— Ia stați puțin, că mai am şi eu ceva de adăugat. Şi fiți foarte atenți, fiindcă vreau să vă fac să înțelegeți că mă pricep şi eu cât de cât la de-alde astea. Am cinci surori şi toate mai mari decât mine. Şi toate au fost cândva gravide! Îndrăznesc să susțin că draga voastră de June ar putea să fie deja în luna a şasea. Şi-atunci, deci acum şase luni, n-o cunoşteam încă. Atunci eram cam pe la nouă sute de mile de…

Nu reuşeşte să termine.

Fiindcă Waldrippii lunecă din şei şi îşi alungă caii, iar unul dintre ei urlă între timp:

— Asta ți-o vei lua-o înapoi, fecior de cățea! Vrei ca surioara noastră să treacă drept o târfă? Dar nu-ți va merge! Aşa ceva nu înghițim. Atenție!

Şi când şuieră ultimul cuvânt, cei doi îşi înhață revolverele.

Probabil că nu-şi scot armele cu intenția de a trage imediat, ci doar vor să-l intimideze, să-l aducă în puterea lor, să-l supună.

Se lasă şi amăgiți de faptul că revolverul adversarului lor continuă să rămână pe piatra din fața lui; chiar şi înfățişarea destul de oarecare a tinerelului echipat doar cu izmene contribuie la asta.

Sunt doi indivizi aspri, sălbatici şi foarte plini de sine. Şi de fapt nici nu-şi pot închipui că flăcăul e gata să lupte împotriva lor.

Dar se înşală. Priza lui la armă este neverosimil de rapidă şi de sigură şi el ştie prea bine că ei vor trage când îşi vor da seama că nu vrea să cedeze.

Declanşează cu o frântură de secundă înainte ca frații s-o facă, loveşte pe unul dintre ei şi de-abia reuşeşte saltul spre dreapta care face ca glonțul celuilalt să nu marcheze decât o dâră sângerândă şi dureroasă – aidoma unei lovituri de bici – pe pielea ce-i înveleşte coastele.

Apoi îl nimereşte şi pe cel de-al doilea.

Împuşcăturile au fost fulgerătoare, dar precizia lor de-a dreptul de necrezut.

Şi când aşteaptă astfel, cu Coltul fumegând în mână, lăsându-i să se hotărască dacă vor mai continua sau nu, atunci tuturor celor din preajma râului le devine limpede că – oricât de tânăr ar fi – flăcăul din fața lor este totuşi unul dintre cei foarte mari într-ale mânuirii armelor.

---

[5] *Gunslinger* – Unul din numeroşii termeni pentru *pistolar* (Vezi şi cap. I, nota 1 şi cap. II, nota 2).

Iar dacă, numele său nu fusese cunoscut până acum, ei bine, lucrul acesta se va schimba cât de curând.

Frații Waldripp renunță.

Pe unul îl înghenunchie durerea. Celălaltul se împleticeşte de-a-ndărătelea, până când ajunge să se sprijine de calul său.

Amândoi sângerează din câte o rană a umărului.

Şi unul dintre ei – plin de amărăciune – articulează între gemete:

— Of, de ce nu ne-ai spus cât de rapid şi cât de sigur eşti cu Coltul?

— M-ați fi crezut, oare? M-ați fi luat în serios? răspunde el încrâncenat.

CAPITOLUL II

„PREA TÂNĂR PENTRU A MURI”

E aproape seara când Saunders şi Leehill pleacă de acolo. Arşița zilei începe să scadă.

Cei doi frați Waldripp au primit îngrijirile bătrânului gunman şi asta înseamnă destul de mult, fiindcă omul se pricepe la oblojitul plăgilor împuşcate la fel de bine ca un medic militar.

Fiecare dintre ei se alesese cu un glonț în partea da sus a umărului.

Siguranța de lovire a țintaşului e extraordinară. Sau să fi fost totul doar o întâmplare?

Şi, în vreme ce Dutch Saunders îi pansează pe răniți, tânărul regăseşte tot ce abandonase în casa acestora din pricina grabei. Unul dintre frați avea lucruşoarele acestea, strânse într-un sac care era legat în dosul şeii.

Iar acum Webster Leehill şi Dutch Saunders se îndreaptă călare spre miazăzi. La început nu prea vorbesc. Apoi tânărul spune:

— Şi mulțumiri pentru revolver! E o armă bună. Pariez că n-aş fi putut să vă întrec atât de lesne ca pe aceşti doi nătărăi. Pe dumneavoastră, nu! Şi asta n-a fost decât Coltul dumneavoastră de rezervă. Cred că arma asta e şi mai bună, nu-i aşa?

Arată spre revolverul de la şoldul lui Saunders.

Pistolarul îl priveşte cu gravitate pe flăcău.

— Şi de ce nu i-ai omorât? Ia spune, Webster Leehill... ai ucis vreodată un adversar?

— Am fost în război, răspunde acesta. Când am împlinit cincisprezece ani m-au primit ca soldat – ca voluntar – fiindcă i-am mințit că aveam şaptesprezece. Iar când am împlinit de-adevăratelea şaptesprezece, purtam deja tresele de sergent. Da, ca soldat a trebuit să omor – dar altminteri...

Se întrerupe şi dă din cap negând.

Apoi întreabă:

— Ar fi trebuit să-i ucid, mister...? De fapte nici nu vă ştiu numele! Deci, ar fi trebuit să-i ucid?

— Sunt Saunders, Dutch Saunders, murmură acesta şi zgomotul copitelor aproape că-i acoperă vocea. Dar tânărul are urechi agere.

— Acel Saunders din Laramie?

Pistolarul dă din cap în mod afirmativ. Şi atunci tânărul fluieră încetişor, adăugând apoi:

— Oho, unul de pe lista celor foarte mari! Aproape că-mi închipuiam aşa ceva. Dumneavoastră i-aţi fi ucis pe cei doi neghiobi?

Saunders ridică indecis din umeri.

— În orice caz, acum ai doi duşmani, mai mult pe lumea asta, băiete, mormăie el. Şi într-o zi, unul dintre aceştia îţi va înfăţişa nota de plată, reprezentându-i şi pe ceilalţi. Ar trebui să te gândeşti la asta, Webster Leehill, încotro vrei s-o iei?

Tânărul îl priveşte surprins.

— Încotro? Păi nu suntem împreună acum, Dutch Saunders? De fapt n-am o ţintă exactă. Dar mi-ar place să vă mai însoţesc câtva timp. V-aţi închiriat revolverul cuiva – adică aveţi vreun angajament? Nu vă trebuie un ajutor... un fel de calfă... un ortac? Luaţi-mă pe mine. Sunt lefter. Un câştig de vreo câţiva dolari mi-ar prinde tare bine.

Pistolarul încă mai tace. Dar privirea lui cercetează temeinic tânărul care la cincisprezece ani se înrolase în oaste şi care la şaptesprezece fusese deja sergent, deci condusese bărbaţi mult mai în vârstă decât el.

Iar în răstimpul celor doi ani dintre cincisprezece şi şaptesprezece, războiul îl învăţase ceea ce nu poţi deprinde nici în zece ani, în vreme de pace.

Dutch Saunders priveşte revolverul tovarăşului său de drum. Da, Webster şi-a încins acum propria-i centură şi tocul revolverului se află pe partea stângă; tot aşa îşi ţine şi Saunders, Coltul.

Şi pistolarul gândeşte: „Tot un stângaci ca şi mine, într-adevăr aproape totul îmi aminteşte de vremea mea, când eram la fel de tânăr ca el şi când încă mai credeam că poţi să-ţi cucereşti un regat cu ajutorul unui Colt; oho, băiatul ăsta îmi seamănă tare mult. El este aşa, cum eram eu odată".

Iar când reflecţiile sale ajung aici, îşi aminteşte şi de toate celelalte necazuri, iar propria-i situaţie i se înfăţişează în toată cruzimea ei.

Fiindcă *acum* nu mai este acel Dutch Saunders din Laramie, imbatabil în confruntările cu revolverul.

Totul a devenit altfel.

Şi un astfel de băiat care este aidoma cu cel ce fusese el cu mult timp în urmă, ar putea într-adevăr să-l ajute, ba mai mult, ar putea să însemne chiar şi o poliţă de asigurare pe viaţă.

„Cerul cred că mi l-a trimis pe flăcăul ăsta", gândeşte şi el. Şi, călărind astfel unul lângă celălalt – cu scările de şa aproape atingându-se – gunmen-ul spune într-un târziu:

— Ia fi atent, Webster. Aceşti doi fraţi Waldripp nu înseamnă decât nişte indivizi de categoria a doua în ceea ce priveşte mânuirea Coltului, oricât de înverşunaţi şi de duri vor fi fiind în alte treburi. Cum am spus, marfă de mâna a doua. S-ar prea putea însă ca soarta să ne scoată în cale, poate chiar în prima aşezare unde vom ajunge, pe vreun trăgător într-adevăr de elită – care mă aşteaptă. Şi aş vrea să văd cum te lupţi cu acesta. De abia atunci voi şti dacă ne potrivim şi dacă mă pot bizui într-adevăr pe repeziciunea ta în manevrarea armei. Lucru care poate fi hotărâtor pentru noi. Înţelegi asta?

Webster Leehill se munceşte cu un nod în gât, dar după asta dă repede din cap, în semn că a priceput:

— Da, spuse el, înţelege. Trebuie să ştiţi exact cât de bun sunt sau nu. Şi fiindcă sunteţi acel Dutch Saunders din Laramie, nu aveţi nevoie decât de-un partener sau un ajutor care e într-adevăr foarte bun. Să ştiţi că eu sunt omul acela! Calitatea întâia nu doar cu Coltul. Sunt devotat, rezistent şi răsplătesc întotdeauna binele sau răul cu dobândă. Sunt statornic, pot deci să rezist ispitelor de tot felul şi aş...

— E în regulă, Webster, îl temperează pistolarul. Toate astea urmează să fie dovedite. N-am, deci, nimic împotrivă să mai rămânem câtva timp împreună.

— Şi avem deja un contract, un angajament, ceva care să producă niscai dolari?

Aşa întreabă tânărul şi nu reuşeşte să înăbuşe „foamea” din vocea sa – o foame de succesul care să aducă în acelaşi timp dolarii sunători, împreună cu tot soiul de alte avantaje.

Da, e flămând flăcăul acesta primejdios.

Saunders întreabă agale:

— Tu eşti texan şi desigur că ai luptat în armata rebelilor, nu-i aşa?

Tânărul confirmă cu un gest al capului.

— Dumneavoastră nu? replică el îndârjit, ba chiar provocator.

Pistolarul rânjeşte iar în felul acela special care-i luminează cumva faţa, apoi scutură capul negând.

— Nu, spune el, n-am fost soldat în acest război afurisit, care nu s-a stârnit atât pentru eliberarea sclavilor, cât mai degrabă pentru a-i nimici pe stăpânii de sclavi care erau prea în avantaj din pricina forţei de muncă ieftine. Nu, n-am fost soldat în acest război, dar l-am făcut totuşi în felul meu. Am furat armatei Unioniste cai şi vite şi le-am vândut Confederaţilor Sudului. Din păcate însă banii s-au devalorizat după război. Ar fi trebuit să fur caii şi vitele confederaţilor şi să le vând unioniştilor. Fiindcă banii Statelor din Nord au fost banii victoriei!

Leehill râde încetişor la auzul spuselor lui Saunders.

— Ar trebui să ştii întotdeauna cine va fi învingătorul, nu-i aşa?

Concentrat, gunmen-ul îl examinează cât va timp.

— Nu, pentru noi, pistolarii, regula asta nu e valabilă, murmură el într-un târziu. Nu pentru tagma din care fac eu parte şi căreia îi vei aparţine şi tu poate. Nu începem nimic, întrebându-ne mai întâi cine va fi câştigătorul!

Rostind ultimele cuvinte, vocea lui prinde inflexiuni metalice, severe.

— Fiindcă un lucru trebuie să-l ții minte, flăcăul meu, continuă el. Dacă ne-am hotărât pentru o anume cauză, pentru o anume parte, dacă am preluat un astfel de contract care ne angajează revolverul, atunci rămânem de acea parte – până în iad şi înapoi! Asta-i regula numărul unu a jocului.

— Yes, Sir[6]7, spune Webster.

Au ajuns astfel pe drumul de căruțe care duce spre Cibola şi se înscriu pe el.

Caii sunt obligați acum să meargă la trap.

Încă înainte de asfințit, ajung la o bifurcație.

Prelungind aliniamentul pe care se află, ar ajunge la Las Cruzes. Drumul spre apus duce la Agua Fria. Dar, dincolo de dealuri, o cârmeşte şi el spre miazăzi.

Şi este cel care le convine. Fiindcă la vreo cincizeci de mile de Agua Fria şi la mai puțin de zece mile de ei, se afla vechea aşezare Cibola, întemeiată cândva de mexicani, pe vremea când încă erau stăpâni pe aici.

*

Când văd luminile micuței localități, se opresc.

Vocea lui Dutch Saunders sună grav, când spune:

— Gândeşte-te bine, Webster. Dacă mă însoțeşti şi pe mai departe, s-ar putea să dăm de unul dintre cei foarte mari ai breslei noastre, care mă aşteaptă acolo fiindcă şi-a putut da seama că sunt nevoit să trec prin această aşezare. Mă va provoca la luptă. Dar, pentru a-mi da seama cât eşti de bun, te voi lăsa să o duci în locul meu. Şi dacă nu eşti decât un tip care-şi exagerează meritele, atunci s-ar putea să mori. Eşti într-adevăr destul de rapid în ce priveşte scosul revolverului din teacă?

— Poate chiar mai rapid decât dumneavoastră, mister, replică Webster Leehill şi vocea lui are acum şi o nuanță stridentă în ea, de parcă tânărul s-ar fi simțit jignit şi s-ar pregăti deja în sinea lui pentru ceva care îi încordează nervii.

— Bine, bine, murmură bătrânul *gunfighter*[8] şi porneşte mai departe.

Înaintând însă spre Cibola, gândurile nu-i dau pace; „Sunt oare *fair*[9] față de tânărul acesta? Câți ani o fi având acum? Douăzeci? Douăzeci şi doi? În nici un caz mai mult. Dar ia stai, asta se poate afla? Deci la cincisprezece ani s-a prezentat voluntar. S-a admitem că asta s-a întâmplat în primul an al

---

[6] *Yes, Sir* – Da, domnule.

[3] *Gunfighter* = Luptător cu revolverul (v. şi cap. 1. notele 1 şi 5).

[8] *Gunfighter* – Luptător cu revolverul (v. şi cap. 1. notele 1 şi 5).

[9] *Fair* - Corect, cinstit.

războiului. La şaptesprezece era sergent, deci în al treilea an al încleştării. Care a durat cinci ani. Deci avea ceva mai mult decât nouăsprezece, când a fost eliberat din prizonierat. Iar războiul s-a terminat acum mai bine de doi ani.

Da, trebuie să aibă douăzeci şi unu. De fapt, prea tânăr pentru a muri. Dar eu n-aş avea nici o şansă împotriva lui Neil Pembroke – împotriva ăstuia nu, dacă mă aşteaptă acolo şi m-ar aştepta întotdeauna undeva, sau ar fi pe urmele mele tot timpul. N-aş putea să mă sustrag veşnic – odată şi odată tot ar trebui să-l înfrunt. Băiatul ăsta este însă mai rapid decât mine. Să…”

Când gândurile sale ajung aici, e brusc întrerupt de Leehill care, îngrijorat de felul agale în care înaintau acum, îl întreabă nerăbdător:

— De ce mergem atât de încet, mr. Saunders? Dacă vă tot gândiți de e cazul sau nu să mă încercați împotriva unuia dintre cei mari – atunci haideți că vă uşurez eu hotărârea. Să-i dăm drumul!

Şi după asta dă pinteni calului.

Saunders îşi îndeamnă şi el animalul.

Totul e foarte simplu acum. Un flăcău vrea să meargă pe drumul Cavalerilor Coltului, vrea să ajungă unul din cei foarte mari ai confreriei acestora.

Şi vrea să-şi dea examenul – aşa cum o face o calfă în fața meşterului. Fiindcă doar unul dintre cei mari îi poate primi în casta lor exclusivistă.

Bătrânul pistolar se gândeşte: „Dacă ar şti că nu mai sunt îndeajuns de rapid şi că nu mai pot decât să mă prefac… De ar şti că am nevoie de el ca să pot scăpa eu însumi… Oare m-ar disprețui?”

Dar la întrebarea asta nu există răspuns.

Nu încă.

*

Îşi conduc caii până în fața a ceea ce mexicanii numesc fonda[10] şi până să se coboare din şa, un băiețaş smolit se şi află lângă ei, oferindu-se să aibă grijă de animale.

Cei doi călăreți îşi desprind coburii şi Saunders spune:

— *Chico*[11], du-i în grajd şi vezi de ei. Dar s-o faci ca lumea. Mă cunoşti, nu-i aşa?

— *Si, senor*[12] Saunders – cine nu vă ştie în ținutul acesta?

— Iar plata, mâine, când o să văd cum i-ai îngrijit.

— *Si, senor*, veți fi mulțumit de mine.

Intră încet cu bagajele lor în clădire, iau loc la o masă şi li se serveşte o cină târzie. Iar sus se găseşte şi o cameră liberă.

---

[10] *Fonda* – Hotel, restaurant.
[11] *Chico* – Băiat.
[12] *Si, senor* – Da, domnule.

Din taverna de peste drum se aude o femeie cântând, acompaniată de chitară. O trompetă sună slab, în surdină. Apoi răzbate zornăitul castanietelor şi plesnetul palmelor tăbăcite care bat tactul. Răsună strigăte. Pe semne, o *fiesta*[13] se află acolo în toiul ei.

Cei doi sunt serviți cu purcel de lapte fript, pregătit în manieră mexicană: condimentat foarte puternic şi însoțit de tot soiul de legume. Beau vin roşu, din vițele pe care spaniolii le-au adus din bătrânul continent, atunci când căutau aici aur şi când încercau să convertească băştinaşii.

Apoi, deodată, în fața mesei lor se iveşte un bărbat, un tip scund, şui, care, vizibil, s-a ocupat ani în şir de învățatul cailor cu călăria. Şi este evident că animalele acestea i-au frânt aproape toate oasele care se pot frânge fără a-ți primejdui viața.

Încă mai arată zdravăn şi înfipt, cu toate că desigur e chinuit mai tot timpul de durerile pricinuite de oasele şi tendoanele vindecate prost, concrescute anapoda.

Omul spune:

— Senor Saunders, după ce terminați să treceți dincolo, fiindcă vă aşteaptă senor Neil Pembroke. El spune că ştiți *din ce pricină* aşteaptă *şi ce anume* aşteaptă.

— Da, aşa-i, dă din cap Saunders, mestecând în continuare. Ştiu, într-adevăr. Şi voi veni de îndată ce termin de mâncat.

Individul strâmb înclină capul mulțumind şi pleacă şonticăind, apoi poate fi văzut intrând în tavernă. Şi fiindcă s-a deschis o uşă sau o perdea a fost dată la o parte, pentru o clipă, zgomotele *fiestei* se aud ceva mai tare.

Fonda în care se află Saunders şi Leehill mai are câteva mese ocupate. Însă oaspeții aceştia au mâncat deja – mai zăbovesc doar în fața sticlelor aproape golite.

Acum însă aruncă priviri fie cercetătoare, fie speriate, spre cei doi străini.

Pistolarul mai vârstnic îşi vede mai departe de mâncare şi se uită acum la companionul său.

— Deci asta este, murmură el. Ai auzit de Neil Pembroke, nu?

Tânărul nu se opreşte nici el din mestecat, dar confirmă cu un gest al capului. După câtva timp spune:

— Da şi el o unul dintre cei de breaslă – unul din cei mari. A luat parte la conflictul dintre crescătorii de vite şi cei de oi din Texas, alungându-i pe coloniştii din ținuturile Coleman şi San Andres. Da, am auzit despre el.

— Şi aici, reia Saunders încetişor, aici susține CHISPA TRANSPORTS a lui Wadell. Prin prezența lui în acest ținut îi împiedică pe cei de la SIERRA BLANCA – RIO GRANDE LINE să-şi clădească stațiile şi depozitele.

— Deci aşa! exclamă Leehill. Dumneavoastră sunteți deci de partea celor de la SIERRA BLANCA, nu?

---

[13] *Fiesta* – Serbare, petrecere.

— Desigur, confirmă gunmen-ul. Şi acum trei săptămâni m-am confruntat cu prietenul şi partenerul lui Neil Pembroke, cu Cole Frewas, pentru un punct de apă, cum îi spunem noi – de fapt o adăpătoare constituită din nişte izvoare – pe care voia să-l ia în posesie pentru CHISPA TRANSPORTS, ca squatter[14]. L-am învins. Izvoarele sunt acum ocupate de cei de la SIERRA BLANCA LINE. Neil Pembroke e primejdios. N-ar fi mai bine să mă bat eu cu el? Te simți în stare să-l înfrunți?

După ce spune ultimele cuvinte, îi aruncă tânărului o privire pătrunzătoare.

Dar în ochii fumurii ai acestuia nu se zăreşte nici urmă de frică – doar cutezanță rece şi o încredere absolută în sine.

Apoi vede gestul cu care flăcăul confirmă şi-l aude răspunzând:

— Bineînțeles, *Sir.* Sunt în stare să mă măsor cu oricare *gunfighter.* Dacă n-aş putea face asta, nu m-aş mai osteni pentru un nume printre mărimile Coltului. Ah, am înțeles că n-are nici un rost să fii unul dintre aceştia, fără însă ca lumea să te ştie. Trebuie să fii în stare să arăți oamenilor măiestria ta. De-abia atunci prețul tău atinge adevărata valoare şi îți poți permite să ceri salariul maxim. Nu-i aşa? Un nume celebru înseamnă şi bani mulți nu?

Saunders aprobă doar maşinal din cap şi după ce-şi mută iar privirea în farfurie şi îşi continuă cina, avu pentru câteva clipe senzația că este un laş şi un ticălos.

Fiindcă s-ar prea putea ca în curând tânărul să fie ucis – şi asta deoarece el, Dutch Saunders, nu mai este în stare să se lupte cu unul dintre cei mari. Îl va lăsa pe acest băiat să se bată în locul lui.

Pentru o clipă se simte ispitit să dea cărțile pe față, să-i mărturisească lui Webster totul şi să intre el în saloon[15]-ul de peste drum, în taverna aia nenorocită – pentru a se lupta el însuşi.

Şi asta deoarece s-ar putea să mai aibă un atu: chiar dacă nu mai reuşeşte să scoată atât de repede revolverul, poate că țintește totuşi mai bine decât adversarul. Dacă primul glonț al acestuia nu-l nimereşte din plin, atunci şansa trece de partea sa.

Nu este însă în stare să ducă totul până la capăt – să spună *adevărul.*

Cei doi îşi termină cina, mai beau fiecare câte o ceaşcă de cafea tare, îşi mai aruncă tăcuți, o ultimă privire, apoi, îndemnându-se cu un gest al capului, se ridică şi ies în stradă.

*

Când pătrund în crâşma sordidă, muzica încetează brusc şi perechea de dansatori care se mişcase în ritmul unui fandango părăseşte îndată ceea ce părea a fi un ring de dans.

---

[14] *Squatter* – Aici, persoană care deține avantajos de la guvern, un anume drept.

[15] *Saloon* – Bar, local de petrecere, cârciumă.

E liniște. Câțiva consumatori – majoritatea dintre ei de origine mexicană – se retrag din presupusa linie a tirului.

Cei din orășel sunt deci la curent.

Și au așteptat aceste clipe.

Că totuși cântaseră, că muzica și dansul nu lipsiseră nici în această seară – ei bine, asta era conform cu mentalitatea oamenilor dintr-o țară sălbatică în care legea încă nu se instalase, în care indienii apache mai blochează deseori căruțelor drumurile, până când armata îi alungă.

Lângă bar stă un singur bărbat doar, de înălțime medie și uscățiv, care însă împrăștie în juru-i senzația de primejdie pe care o resimți când dai cu ochii de un lup al deșertului.

Omul își ridică mâna, netezește gânditor borul pălăriei și, cu un gest brusc, o împinge puțin pe spate cu arătătorul.

Apoi rupe tăcerea:

— Știam că ai să vii, Dutch Saunders. M-ai lăsat să aștept o groază. Din câte știu, ai fost rănit?!

— Doar o zgârietură, Neil, răspunde acesta. Dar Cole Frewas a fost într-adevăr foarte rapid. Doar că n-a țintit destul de bine.

— Eu voi ținti mai bine, Dutch, poți fi convins de asta. Pembroke o spune aproape amical, cu certitudinea profesionistului.

Nu, nu există nici un fel de ură în vocea asta, nici mânie sau alte sentimente asemănătoare. Pentru un bărbat ca Neil Pembroke, ceea ce face este o meserie ca oricare alta. Și o face bine.

Dutch Saunders își ridică însă dreapta.

— Stop! O clipă, Neil, spuse el. Nu cu mine ai de-a face. Bărbatul acesta de lângă mine – Webster Leehill – preia trebușoara asta și o rezolvă în numele meu. Va fi examenul său de calfă, încercarea de a pătrunde în tagma Cavalerilor Coltului. Știi doar că noi toți am început printr-o probă sau ceva asemănător.

Neil Pembroke nu se miră. Îi privește pe Leehill.

— Asta-i și intenția ta, băiete?

— Nu-mi spune „băiete”, mister, replică Webster Leehill. Am făcut războiul aproape cinci ani de zile. Nu-mi spune „băiete”.

Și în vreme ce vorbește astfel, înaintează puțin și se oprește la șase pași în fața lui Pembroke.

Acesta mai ezită încă, dar instinctul său adulmecă, lunecă spre acest adversar neobișnuit, încercă să-l pătrundă. Este sigur că Neil Pembroke încearcă să deslușească acum semnalele de avertisment pe care acest simț special le trimite – la fel ca un lup care vede momeala unei capcane, dar care încă nu reușește să simtă mirosul oțelului, ascuns.

Apoi înhață brusc revolverul.

Dutch Saunders vede gestul și știe că omul l-ar fi bătut. Cu brațul său devenit mai lent, care nu mai ascultă atât de prompt reflexul emis de creier, n-ar fi avut nici o șansă împotriva lui Pembroke.

Dar băiatul îl depăşeşte net pe adversar şi îi străpunge pieptul cu greul plumb de calibru patruzeci şi patru. Iar glonțul redutabilului pistolar nu mai izbuteşte decât să perforeze podelele. Apoi revolverul îi lunecă dintre degetele devenite acum neputincioase, omul se prăvăleşte în genunchi şi îngaimă răguşit:

— Oho, ce fel de băiat e ăsta? Atât... Atât de repede... Nu cred... nu cred că mai trage altul, Ooohhh...

După asta se prăbuşeşte pe scândurile podelei, într-o rână.

Încă mai respiră.

Câteva clipe liniştea mai dăinuie.

Apoi vocea dansatoarei de fandango strigă:

— Aduceți-l pe medic! Mai trăieşte încă! Va muri dacă n-o să primească ajutor. În numele îndurării, aduceți medicul. Şi culcați omul pe masa de biliard. Fiindcă de va trebui să moară, să n-o facă întins pe podeaua din crâşmă. Repede, muchachos[16].

Webster Leehill nu s-a clintit. Aşteaptă cu Coltul în mână – aşteaptă ca vreunul din cei de față să continue lupta în numele lui Pembroke.

Dar nimeni nu face acest lucru.

Saunders îi spuse liniştit:

— Hai să mergem, Webster, hai. A fost o confruntare corectă, un duel între nişte adevărați Cavaleri ai Coltului. Şi el a scos primul arma. Haide, partenere!

Şi cei doi trec strada, revenind în sala de mese, unde mâncaseră.

Se aşază din nou.

— Vrei să bei ceva, vrei nişte vin, Webster?

Dar tânărul clătină din cap.

— Nu, murmură el, cred că mai degrabă aş face câțiva paşi pe afară.

— Să vin şi eu cu tine?

— Da, Dutch Saunders, vino.

Ies împreună şi acum nu mai sunt maestru şi învățăcel, nu, acum sunt doi Cavaleri ai Coltului, parteneri şi cu drepturi egale.

Lupta aceasta a schimbat în întregime relațiile dintre ei.

Da, acum au devenit doi membri cu acelaşi rang al castei pistolarilor, ai acestei bresle de elită în care nu acced decât adevărații profesionişti.

Va urma...

[16] *Muchachos* – Băieți.

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 2

FONDURI DE RAZBOI

WAR CHEST

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

WAR CHEST
·FONDURI DE RAZBOI·

WAR CHEST ÎȘI DESFĂȘOARĂ ACȚIUNEA ÎN AFRICA, PE URMELE UNEI ÎNCĂRCĂTURI DE AUR EVACUATĂ DIN AFGANISTAN DE UN GRUP TERORIST. ASIDUU CĂUTATĂ DE SERVICIILE DE INFORMAȚII OCCIDENTALE, COMOARA ESTE DEPISTATĂ LA BORDUL UNEI NAVE CARGO ÎN TRANZIT PE MAREA ROȘIE. DAR INTERCEPTAREA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-UN DEZASTRU CÂND DOUĂ AVIOANE F/A-18F SUPER HORNET DE PE PORTAVIONUL HARRY S. TRUMAN SUNT DISTRUSE DE NIȘTE MISTERIOASE MiG-29. SATELITUL FRANCEZ DE SPIONAJ ESTE MARTOR LA ACȚIUNE, IAR FRANȚA ESTE IMPLICATĂ ÎN CURSA DE CAPTURARE A TEZAURULUI.

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

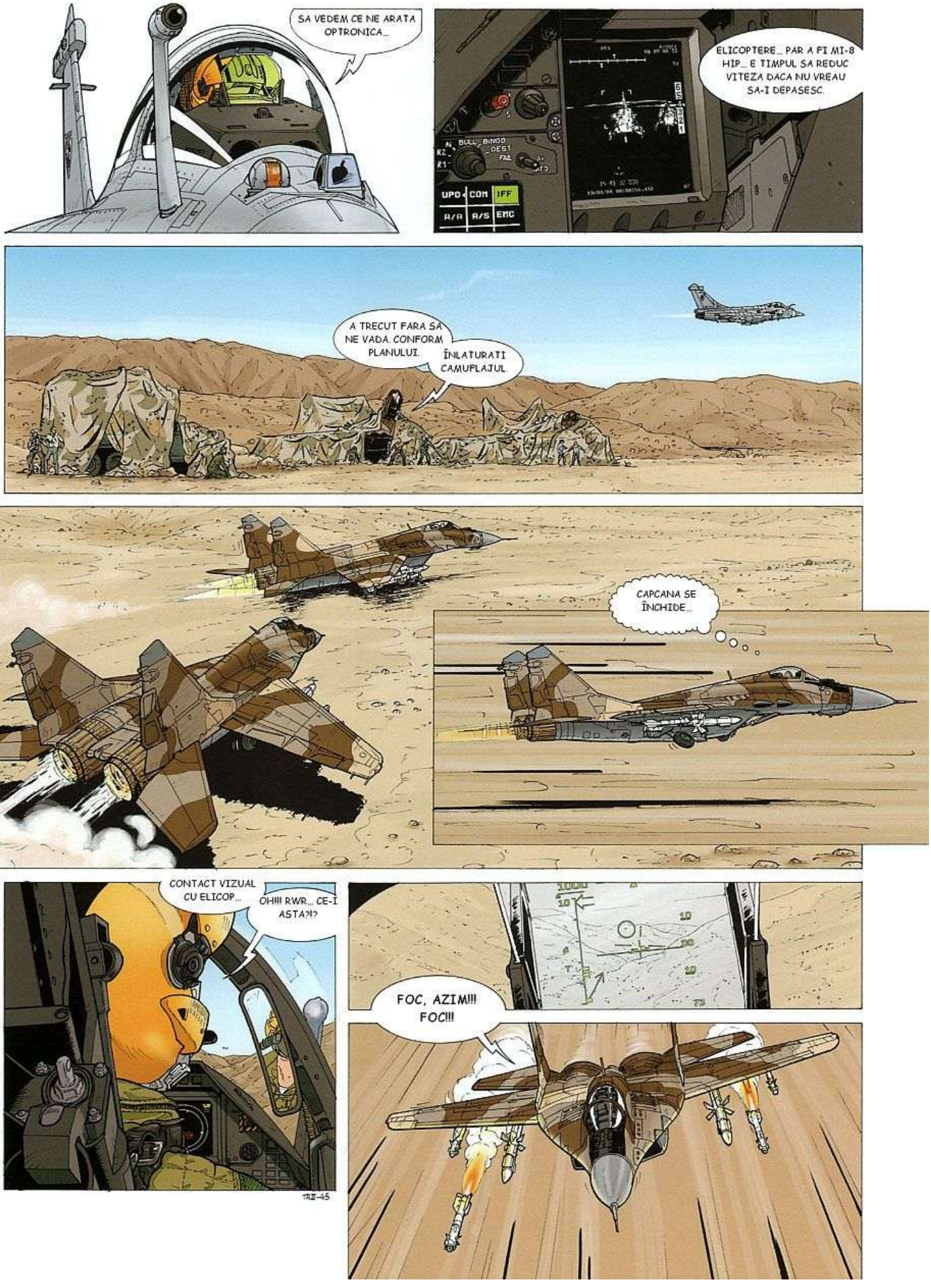
SA VEDEM CE NE ARATA OPTRONICA...
ELICOPTERE... PAR A FI MI-8 HIP... E TIMPUL SA REDUC VITEZA DACA NU VREAU SA-I DEPASESC.
UPD
COM
IFF
A/A
A/S
EMC
A TRECUT FARA SA NE VADA. CONFORM PLANULUI.
ÎNLĂTURAȚI CAMUFLAJUL
CAPCANA SE ÎNCHIDE...
CONTACT VIZUAL CU ELICOP...
OH!!! RWR... CE-I ASTA?!?
FOC, AZIM!!!
FOC!!!

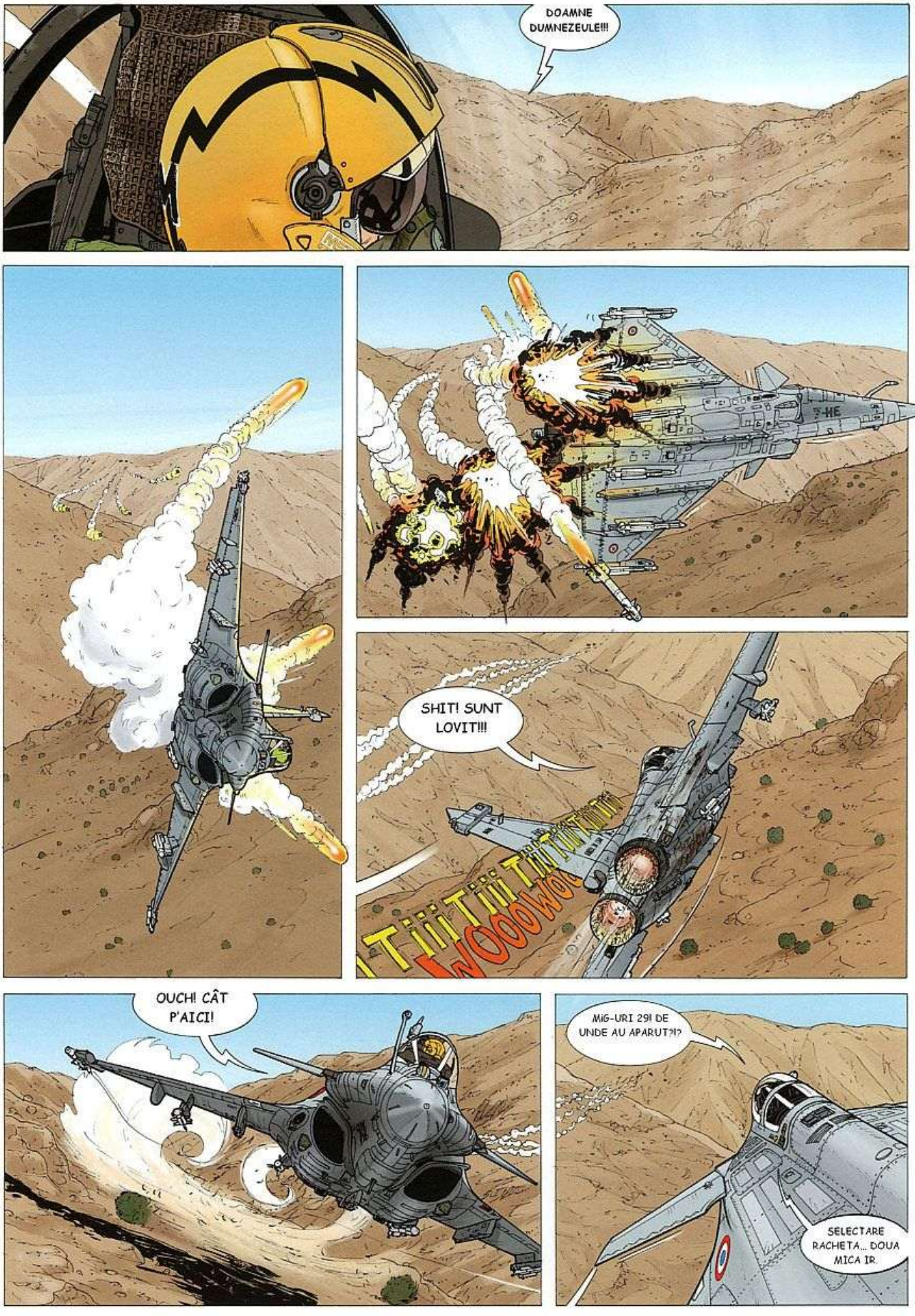
DOAMNE DUMNEZEULE!!!
SHIT! SUNT LOVIT!!!
WOOOWOOOWOOOWOOO
OUCH! CÂT P'AICI!
MiG-URI 29! DE UNDE AU APARUT?!?
SELECTARE RACHETA... DOUA MICA IR

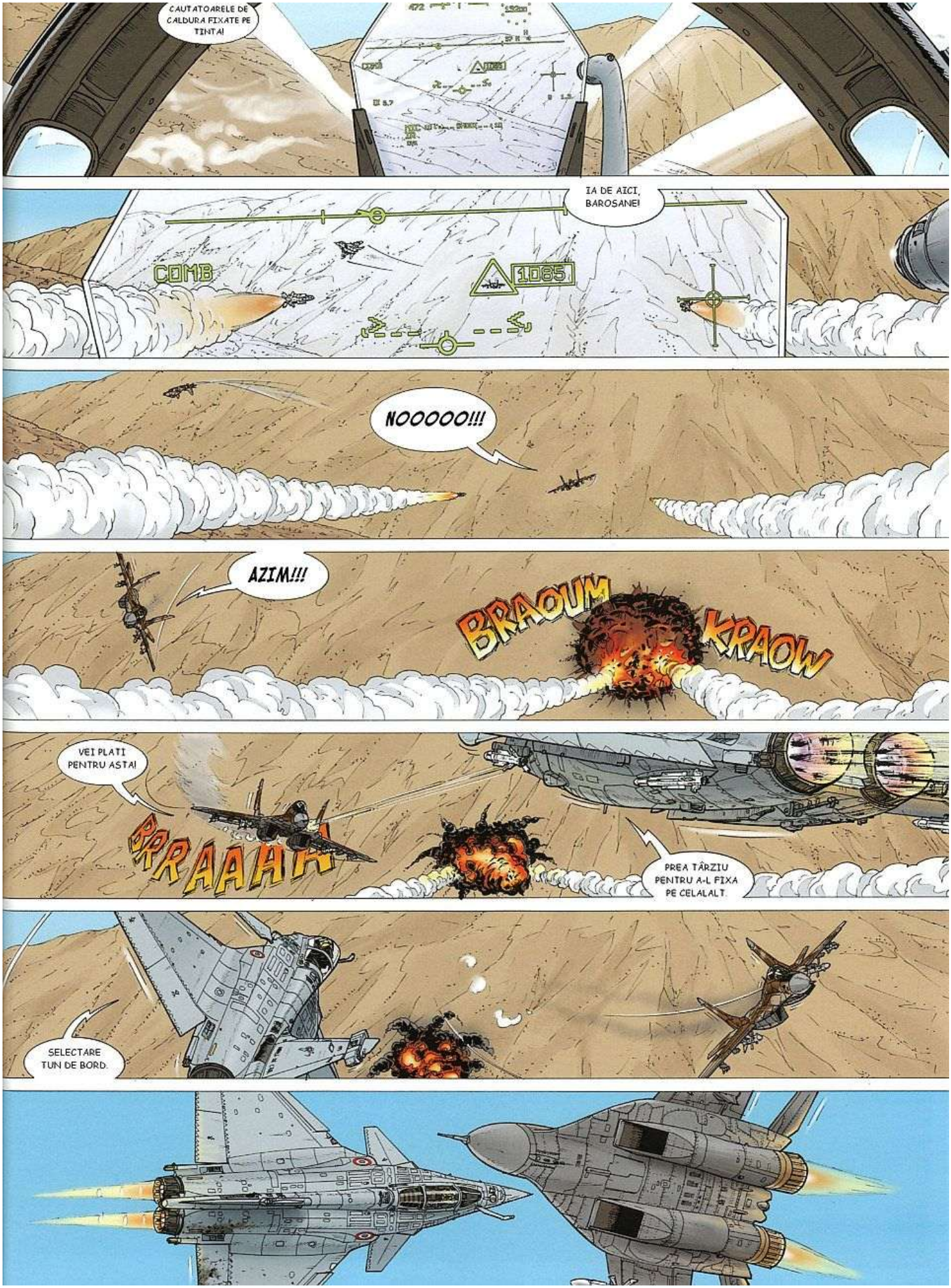
CAUTATOARELE DE CALDURA FIXATE PE TINTA!
IA DE AICI, BAROSANE!
COMB
1085
NOOOOO!!!
AZIM!!!
BRAOUM
KRAOW
VEI PLATI PENTRU ASTA!
PRRAAAA
PREA TÂRZIU PENTRU A-L FIXA PE CELALALT.
SELECTARE TUN DE BORD.

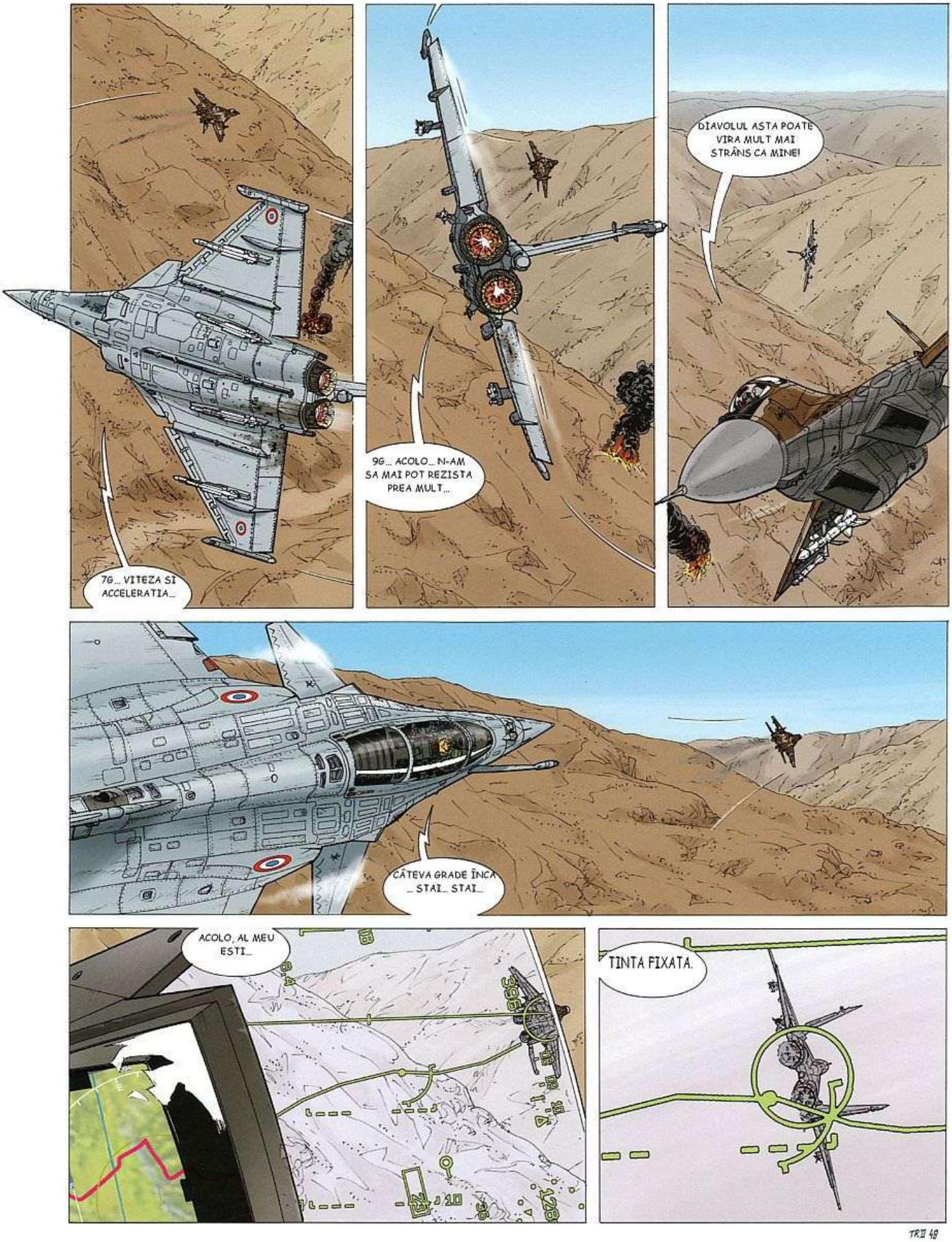
7G... VITEZA SI ACCELERATIA...
9G... ACOLO_ N-AM SA MAI POT REZISTA PREA MULT...
DIAVOLUL ASTA POATE VIRA MULT MAI STRÂNS CA MINE!
CÂTEVA GRADE ÎNCA _ STAI_ STAI_
ACOLO, AL MEU ESTI_
TINTA FIXATA.
TRII 48

DKHAAAAÀAAAAAAA
BRAAA
TI-AM TRAS-O!
DACA DEGAJEZ ÎNAINTE DE A TRAGE ASUPRA ELICOPTERELOR, SUNT TERMINAT!
SA VEDEM AVARIILE! DOAMNE, PRESIUNEA HIDRAULICA A SCAZUT!
RAZOR 17 CATRE ULYSSES, AM NEVOIE DE AJUTOR! SUNT LOVIT SI NU MAI AM POSIBILITATEA SA INTERCEPTEZ HIP-URILE!
TAU.49

RECEPTIONAT, 17, AM PATRU 2000 PE DIRECTIE, LA 100 MILE NAUTICE MAI SPRE NORD. TI LE TRIMIT!
100 MILE NAUTICE, MDA. PÂNA VOR SOSI, HIP-URILE VOR FI DEJA ÎN BOTSWALLIE.
N-AM ÎNCOTRO, TREBUIE SA REZIST!
DUPA DOUA MINUTE...
ACOLO! VIREAZA PE DUPA MUNTEI ÎNCA PUTIN SI VOI PUTEA TRECE FARA A FI VAZUT.
?!
TRII·50

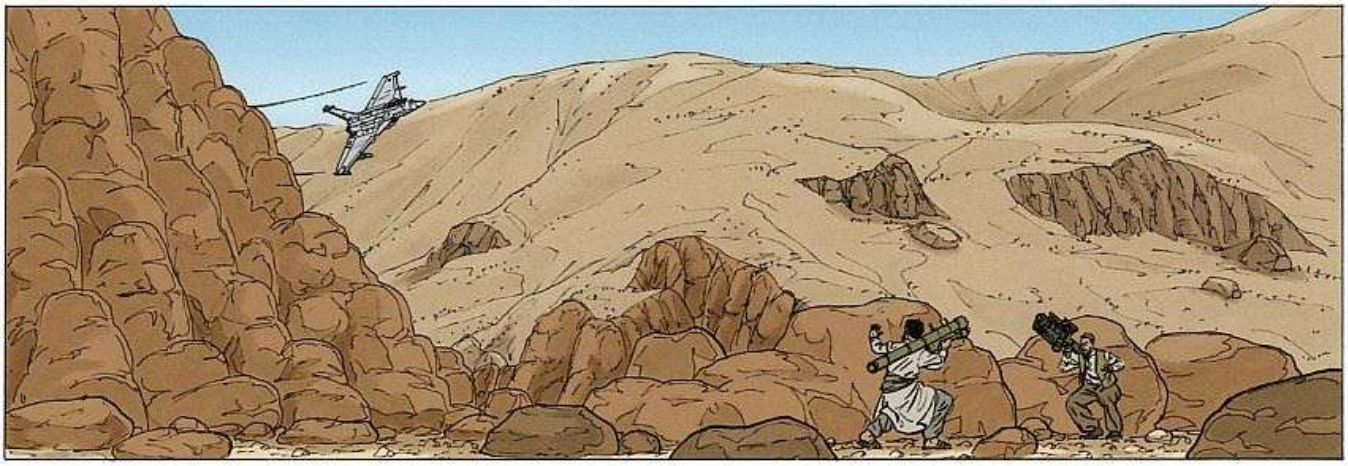

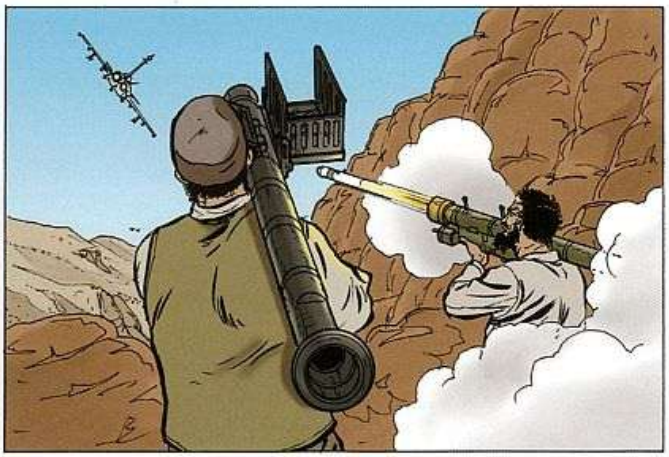

ACUM CE MAI E?!?
TIT
TIT
TIT
TIT

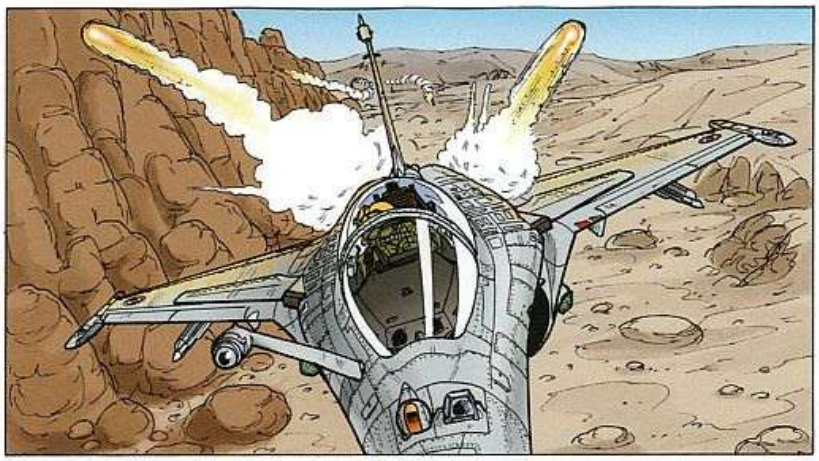

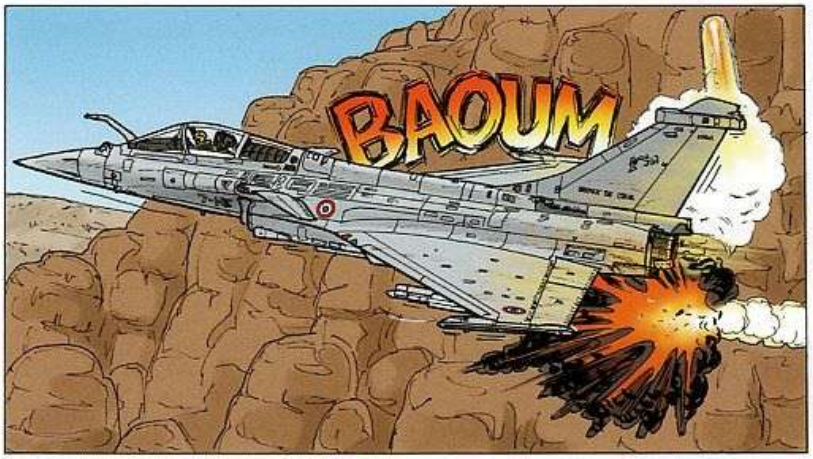
BAOUM

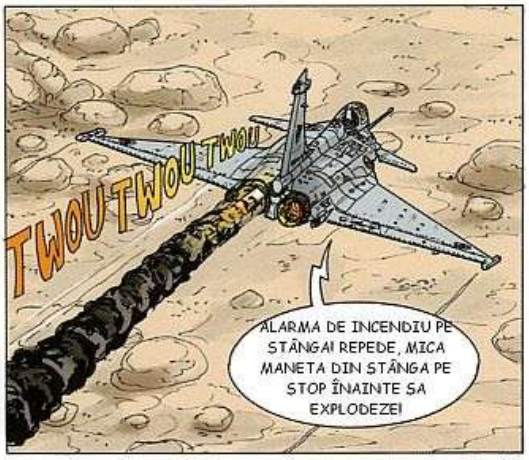
TWOU TWOU TWOU
ALARMA DE INCENDIU PE STÂNGA! REPEDE, MICA MANETA DIN STÂNGA PE STOP ÎNAINTE SA EXPLODEZE!

TRII 51

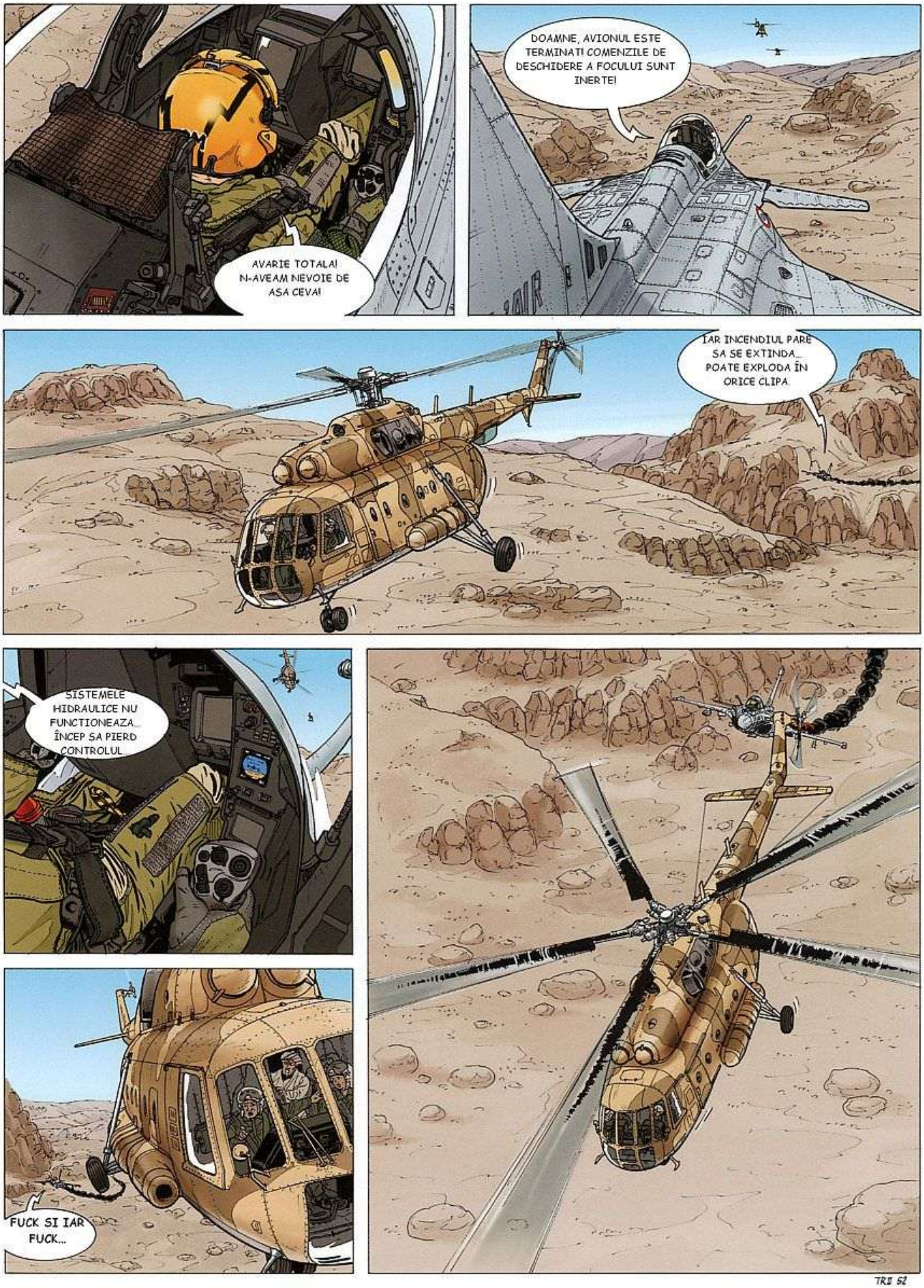
AVARIE TOTALA! N-AVEAM NEVOIE DE ASA CEVA!
DOAMNE, AVIONUL ESTE TERMINAT! COMENZILE DE DESCHIDERE A FOCULUI SUNT INERTE!
IAR INCENDIUL PARE SA SE EXTINDA... POATE EXPLODA ÎN ORICE CLIPA
SISTEMELE HIDRAULICE NU FUNCTIONEAZA... ÎNCEP SA PIERD CONTROLUL
FUCK SI IAR FUCK...
TRU 52

TCHAK
TCHRAAK
KRRACH
BRAOW

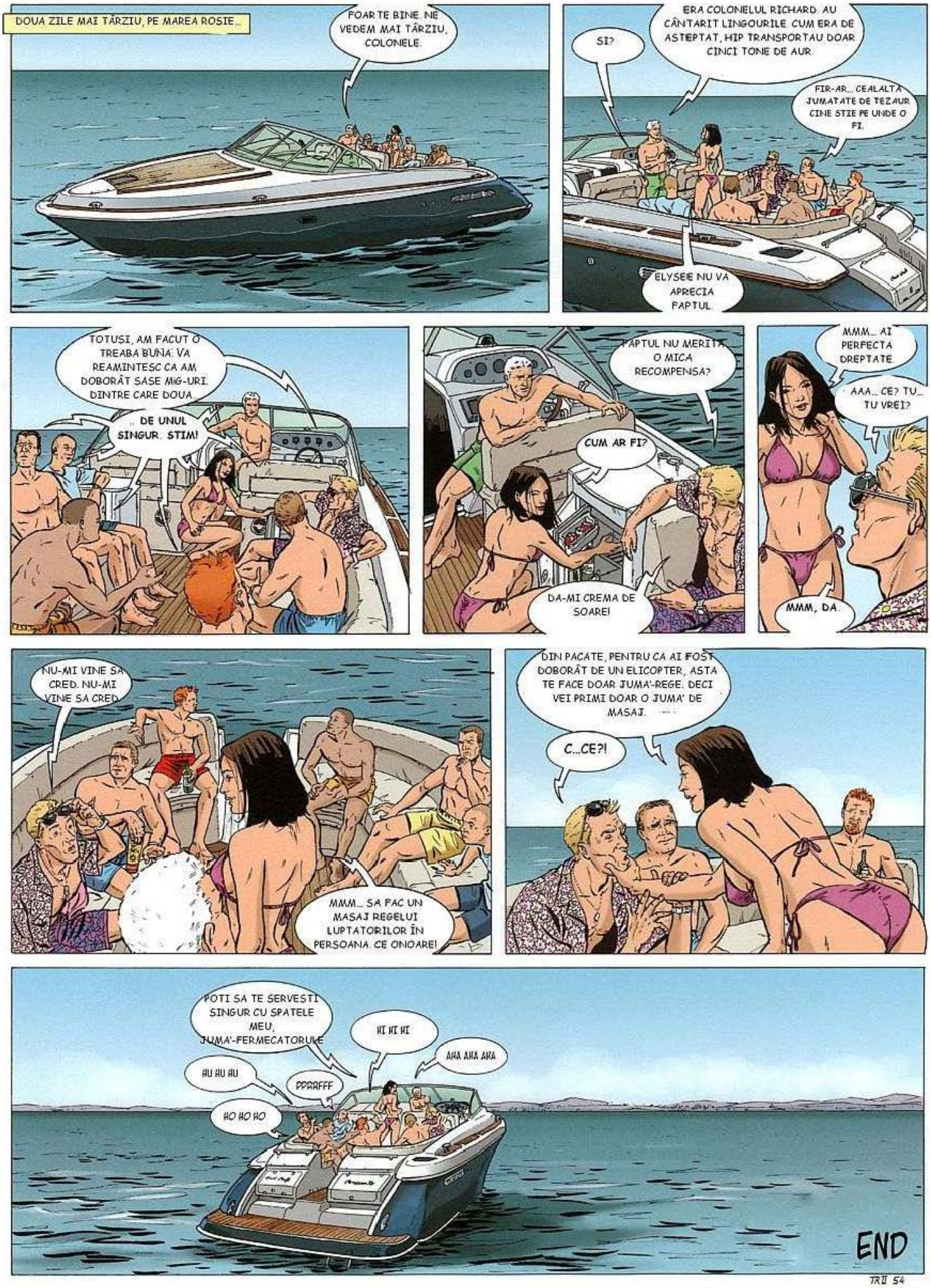
DOUA ZILE MAI TÂRZIU, PE MAREA ROSIE...
FOARTE BINE. NE VEDEM MAI TÂRZIU, COLONELE.
ERA COLONELUL RICHARD. AU CÂNTARIT LINGOURILE. CUM ERA DE ASTEPTAT, HIP TRANSPORTAU DOAR CINCI TONE DE AUR.
SI?
FIR-AR... CEALALTA JUMATATE DE TEZAUR CINE STIE PE UNDE O FI.
ELYSEE NU VA APRECIA FAPTUL.
TOTUSI, AM FACUT O TREABA BUNA. VA REAMINTESC CA AM DOBORÂT SASE MIG-URI. DINTRE CARE DOUA...
.. DE UNUL SINGUR. STIM!
FAPTUL NU MERITA O MICA RECOMPENSA?
CUM AR FI?
DA-MI CREMA DE SOARE!
MMM... AI PERFECTA DREPTATE.
AAA... CE? TU... TU VREI?
MMM, DA.
NU-MI VINE SA CRED. NU-MI VINE SA CRED.
MMM... SA FAC UN MASAJ REGELUI LUPTATORILOR ÎN PERSOANA. CE ONOARE!
DIN PACATE, PENTRU CA AI FOST DOBORÂT DE UN ELICOPTER, ASTA TE FACE DOAR JUMA'-REGE. DECI VEI PRIMI DOAR O JUMA' DE MASAJ.
C...CE?!
POTI SA TE SERVESTI SINGUR CU SPATELE MEU, JUMA'-FERMECATORULE
HI HI HI
AHA AHA AHA
HU HU HU
PPRRFFF
HO HO HO
END
TRU 54

CITITI !

Online sau in format pdf. epub. mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro